

ТОМ КЛАНСИ

РАЗДЕЛЯЙ И ВЛАДЕЙ

Част 7 от „Оперативен център“

Превод от английски: Павел Талев, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

ВАШИНГТОН

НЕДЕЛЯ, 13,55 ЧАСА

Двамата мъже на средна възраст седяха в кожени кресла в един ъгъл на кабинета, облицован с дървена ламперия. Той се намираше в по-тихия край на масивна къща, издигаща се на авеню „Масачузетс“. Завесите бяха спуснати, за да предпазят картините, рисувани преди векове, от преките слънчеви лъчи на ранния следобед. Единствената светлина идваше от slabия огън, който тлееше в камината. Той разнасяше из стария кабинет лек мириз на изгоряло дърво.

Единият мъж беше висок, възпълен и небрежно облечен, с опредяла прошарена коса и остри черти на лицето. Той пиеше кафе без мляко от голяма синя чаша, загледан в единствения лист хартия в една зелена папка. Другият, който седеше срещу него с гръб към библиотеката, приличаше на булдог, беше облечен в костюм с жилетка и имаше червеникава, подстригана по съвременната мода коса. Държеше празна чаша, която малко преди това беше пълна до горе с уиски. Седеше с кръстосани крака, като поклащаше нервно единия, а от бузите и брадичката му си личеше, че се беше обръснал набързо и доста несръчно.

По-високият затвори папката и се усмихна.

— Чудесен коментар. Направо без грешка.

— Благодаря — отвърна червенокосият. — Джин го бива много в писането. — Той бавно се размърда и се наведе напред, а коженото кресло изскърца под тежестта му. — Неговият материал и инструктажът този следобед наистина ще ускорят нещата. Сигурно си наясно с това, нали?

— Разбира се — отвърна по-високият мъж. Остави чашата с кафе върху една малка масичка, стана, отиде до камината и взе ръжена. — Това плаши ли те?

— Малко — призна червенокосият.

— Защо? — попита другият и хвърли папката в огъня. Тя бързо пламна. — Следите ни са заличени.

— Не се тревожа за нас. Всичко си има цена — каза тъжно червенокосият.

— И преди сме говорили за това — продължи по-високият. — Онези от Уолстрийт ще бъдат много доволни. Хората ще се съвземат. А на чуждите сили, които се опитат да се възползват от ситуацията, ще им се иска да не са го правили. — Той побутна горящата папка с ръжена. — Джак проследи психологическите моменти. Знаем къде се крият всички потенциални опасности. Ще пострада единствено човекът, който създаде проблема, а и той ще се оправи. По дяволите, та той ще направи много повече от това. Ще пише книги, ще държи речи, ще спечели милиони.

Думите на по-високия прозвучаха подчертано равнодушно, обаче червенокосият знаеше, че не е така. Познаваше другия мъж от близо тридесет и пет години, откакто бяха служили заедно във Виетнам. Бяха се сражавали рамо до рамо в Хюе по време на офанзивата Тет^[1]. Отбраняваха един склад с муниции, след като останалите от взвода бяха убити. И двамата обичаха страстно родината си и това, което правеха, беше израз на тази много голяма любов.

— Какви са новините от Азербайджан? — попита по-високият.

— Всички са по местата си. — Червенокосият погледна часовника си. — Ще наблюдават зорко обекта и ще покажат на човека какво трябва да направи. В продължение на седем часа не очакваме да има нов доклад.

По-високият кимна. Настипи кратко мълчание, нарушавано само от прашенето на горящата папка.

Червенокосият въздъхна, остави чашата си на масичката и стана.

— Трябва да се подготвиш за инструктажа. Нуждаеш ли се от още нещо?

По-високият разбути изгорялата папка и от нея остана само пепел. След това остави ръжена на мястото му и погледна към червенокосия.

— Да — каза той. — Искам да се отпуснеш. Има само едно нещо, от което трябва да се страхуваме.

— От самия страх — рече, усмихвайки се с разбиране, червенокосият.

— Не — каза другият. — От паниката и съмненията. Знаем какво искаме и знаем как да го постигнем. Ако запазим спокойствие и увереност, ще го имаме.

Червенокосият кимна в знак на съгласие. След това взе коженото дипломатическо куфарче, което стоеше зад креслото.

— Какво беше казал Бенджамин Франклин? Революцията от първо лице е винаги законна, като например нашата революция. Тя е незаконна само в трето лице, като например тяхната революция.

— Никога не съм чувал това — рече по-високият. — Добре казано.

Червенокосият се усмихна.

— Непрекъснато си повтарям, че това, което правим, е същото, каквото са правили някога дедите основатели. Сменяме една лоша форма на управление с по-добра.

— Точно така — съгласи се другият. — Сега искам да си отидеш вкъщи, да се отпуснеш и да гледаш някой футболен мач. Престани да се беспокоиш. Всичко ще бъде наред.

— Иска ми се и аз да бях така уверен.

— Франклин не беше ли казал също, че „на този свят нищо не е сигурно освен смъртта и данъците“? Направихме всичко по възможно най-добрния начин и всичко, което е по силите ни. Трябва да имаме доверие в това, което сме направили.

Червенокосият кимна.

Те си стиснаха ръцете и по-ниският си тръгна.

Зад голямо махагоново бюро пред кабинета работеше млада секретарка. Тя се усмихна на червенокосия, докато той минаваше по дългия, широк, покрит с килим коридор към външната врата.

Беше уверен, че работата ще бъде свършена. Наистина го вярваше. Но се съмняваше, че ще е толкова лесно да се държат под контрол последиците.

Не че има никакво значение, помисли си той в момента, когато един телохранител му отвори вратата и той излезе навън под слънчевите лъчи. Извади тъмни очила от джоба на ризата си и ги сложи. *Това трябва да се направи, и то сега.*

Докато вървеше по павирания паркинг към колата си, червенокосият мъж се държеше здраво за мисълта, че когато са създавали тази страна, нейните основатели са извършвали много неща,

които могат да се считат за държавна измяна. Той си помисли също за Джеферсън Дейвис и водачите на Юга, които създадоха Конфедерацията^[2], за да протестираят срещу едно потисничество. Това, което той и хората му вършеха сега, не беше нито безprecedентно, нито неморално.

Обаче то беше опасно не само за тях, но и за страната и това щеше да продължава най-много да го плаши, докато поемеха твърдо контрола на държавата в свои ръце.

[1] Виетнамската Нова година по лунния календар. — Бел.прев. ↑

[2] Конфедерация на американските щати — съюз на единадесет южни щата, които се отделят от Съединените американски щати през 1860 и 1861 година. — Бел.прев. ↑

1.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

НЕДЕЛЯ, 23,33 ЧАСА

Дейвид Батат погледна нетърпеливо часовника си. Закъсняваха с три минути. Но това не е причина за беспокойство, каза си енергичният американец. Хиляди неща може да са ги забавили, но те ще бъдат тук. Ще пристигнат с катер или с моторница. Възможно е тя да бъде спусната от друг кораб, а може и да дойде откъм кея, който отстоеше на около четиристотин метра вдясно от него. Обаче ще пристигнат.

По-добре ще е вече да са тук, помисли си той. Не можеше да си позволи да се издъни втори път. Въпреки че първият гаф не беше по негова вина.

Четиридесет и три годишният Батат беше шеф на едно малко оперативно бюро на ЦРУ в Ню Йорк, което се намираше точно срещу сградата на Обединените нации. Той и малкият му екип отговаряха за електронния SOS — интонирането на шпиони. Наблюдаваха чужди „дипломати“, които използваха своите консулства като бази за шпионаж и наблюдение. Батат отговаряше и за дейността на една млада агентка на име Анабел Хамптън.

Преди десет дни той беше пристигнал в американското посолство в Москва. ЦРУ правеше изпитания в комуникационния център на една връзка със супермодерен сателит за подслушване. Ако сателитът можеше да подслушва Кремъл, тогава ЦРУ възнамеряваше да го използва и в Ню Йорк за по-ефикасно подслушване на чужди консулства. Но докато Батат беше в Москва, Анабел помогна на група терористи да проникнат в Обединените нации. Особено болезнено беше това, че младата жена го беше направила за пари, а не от принципни съображения. Батат можеше да уважи постъпката на един заблуден идеалист, но не и на най-обикновен мошеник.

Въпреки че официално не беше обвинен за деянието на Анабел, все пак именно той беше проверил сведенията за нея. Беше я взел на работа. Освен това нейното *вторично действие*, както то беше класифицирано официално, беше станало по време, когато тя беше под негово наблюдение. Батат трябваше да изкупи грешката си. В противен случай имаше голяма вероятност, когато се завърне в Съединените щати, да разбере, че оперативният агент, докаран от Вашингтон да ръководи бюрото в негово отсъствие, е назначен за директор на нюйоркския филиал. Батат можеше да бъде върнат отново на работа в Москва, а това никак не му се искаше. Всички подробности за черноборсаджийте, които управляваха Русия, бяха в ръцете на ФБР, а то не обичаше да споделя информацията и връзките си с ЦРУ. Той нямаше да има какво да прави в Москва, освен да разговаря с отегчени апаратчици. А те нямаше какво да му кажат, освен да споделят с него, че им липсват някогашните времена и да го питат дали не биха могли да получат виза за което и да било място на запад от Дунав.

Батат погледна над високите тръстики към тъмните води на залива в Баку, които водеха към Каспийско море. Вдигна дигиталния си фотоапарат и започва да разглежда внимателно „Рахел“ през обектива. На палубата на петнадесетметровата моторна яхта не се забелязваше движение. Само под палубата имаше няколко светлини. Сигурно изчакват. Той свали фотоапарата. Питаше се дали пасажерите са толкова нетърпеливи като него.

„Вероятно“, каза си той. Терористите винаги стоят като на тръни, но са съсредоточени. Това беше необикновена комбинация, а и един от начините силите за сигурност да откриват в тълпата потенциалните злосторници.

Батат отново погледна часовника си. Вече закъсняваха с пет минути. Може би това не беше чак толкова лошо. Даваше му възможност да потисне възбудата и да се концентрира върху работата, но беше трудно.

Батат не се беше занимавал с оперативна работа от петнадесет години. В последните дни на войната в Афганистан той беше свръзката на ЦРУ с муджахидините. Докладваше от фронта за числеността на съветските войски, за въоръжението им, за позициите, които са заети, за тактиката и за други подробности от военен характер. Изобщо всичко, което военните трябваше да знаят, ако на Съединените щати

някога се наложеше да се сражават със Съветския съюз или с обучени от руснаците войници. Това беше време, когато САЩ все още имаха свои хора на място да събират солидна информация от първа ръка вместо сателитните снимки и аудиотрансмисии, които трябваше да се разтълкуват от цяла армия експерти. Бившите оперативни разузнавачи като Батат, които бяха обучени да водят ХУМИНТ — човешко разузнаване, — наричаха тези експерти „образовани гадатели“, защото те грешаха толкова често, колкото и познаваха.

Сега, облечен в сини джинси, черни ботуши, кожени ръкавици, черно поло и черна бейзболна шапка, Батат се оглеждаше за появата на възможен нов враг. Един от тези сателити, които той ненавиждаше, беше засякъл по време на теста в Москва съобщение. По неизвестни засега причини група, известна като „Доувър Стрийт“, имаше среща на „Рахел“ — корабът, който трябваше да прибере Харпунджията. Ако това беше същият Харпунджия, когото ЦРУ не успя да залови в Бейрут и Саудитска Арабия, той им трябваше. През последните двадесет и пет години беше отговорен за смъртта на стотици американци, станали жертва на бомбени атентати. След като съдържанието на съобщението беше обсъдено с Вашингтон, беше решено Батат да направи снимки на хората и да се върне в американското консулство в Баку за евентуалното установяване на самоличността им. След това яхтата щеше да бъде проследена от сателит и специална оперативна група щеше да бъде изпратена в Турция, за да го отвлече. Никакви дебати за екстрадиция, никакви „горещи картофи“ за политиците, просто доброто старомодно премахване, каквите ЦРУ извършваше преди аферата „Иран-контри“ да даде лошо име на тайните операции. Преди нареждането „да се направи нещо“ да бъде заменено със „съответен процес“. Преди добрите маниери да заменят доброто управление.

Батат замина със самолет за Баку. След като премина безпрепятствено през митницата, той се качи на претъпканата, но чиста подземна железница до станция Хатая на морския бряг. Цената на билета се равняваше на около три цента и всички бяха изключително любезни, като си помагаха при качване и слизане и задържаха вратите за закъснелите.

В посолството на Съединените щати в Баку имаше малко оперативно бюро на ЦРУ, в което работеха двама агенти. Те вероятно бяха известни на азербайджанската полиция и рядко излизаха сами да

вършат оперативна работа. Вместо това, когато се наложеше, викаха хора отвън. На посолството нямаше да е приятно да бъде изправено пред свършен факт. Но напрежението в отношенията на Съединените щати с Азербайджан се засилваше заради каспийския петрол. Републиката се опитваше да наводни пазара с евтин петрол, за да подсили слабата си икономика. Това криеше огромни потенциални опасности за американските петролни компании, чието присъствие тук беше все още символично — наследство от времето на Съветския съюз. От бюрото на ЦРУ в Москва не искаха това напрежение да се засилва.

Батат прекара късния следобед в разходка из един участък на морския бряг, за да търси конкретна яхта. Когато я откри, хвърлила котва на сто и петдесет метра от брега, той се настани удобно върху ниска, плоска скала, заобиколена от високи тръстики. Чакаше, след като остави до себе си раницата, шише с вода, плик с храна и фотоапарата.

Тук мириසът на соления морски въздух и на петрола от сондите в морето се чувствуваше толкова силно, колкото никъде другаде по света. Почти изгаряше ноздрите му. Но на него му харесваше. Харесваше му да чувства пясъка под гumenите подметки на ботушите, хладния бриз върху бузите си, потта по длани и ускореното биене на сърцето си.

Батат се запита колко ли чужди завоеватели са заставали на този бряг, може би точно на това място. Персите през единадесети век, монголите през тринадесети и четиринадесети. Руснаците през осемнадесети и отново персите, а после Съветите. Не можеше да реши дали и той е част от една драматична историческа панорама, или от грозно и непреставащо изнасилване.

„Не че има някакво значение“, каза си той. Не беше дошъл тук, за да пази Азербайджан. Беше дошъл, за да изкупи грешката си и да защитава американските интереси.

Приклекнал сред високите тръстики в този безлюден край на морския бряг, Батат се почувства така, сякаш никога не беше преставал да бъде действащ разузнавач. Това се дължеше на опасността. Беше като любима песен или аромат на познато ядене, някакъв белег на душата, което също му харесваше. Харесваше му и това, което вършеше. Не само защото щеше да изкупи вината си заради Анабел, но и защото беше правилно.

Батат стоеше тук вече почти седем часа. От засечения разговор по клетъчния телефон беше известно, че човекът трябва да бъде взет на борда на яхтата в единадесет и половина вечерта. Харпунджаията трябваше да дойде тук, за да види съдържанието на един пакет, което беше неизвестно, да плати и да си тръгне.

Точно в този момент на кораба стана нещо. Вратата на един люк се отвори и на палубата излезе човек. Батат погледна към водата. Мъжът включи едно радио. Чу се някаква местна фолклорна музика. Може би това беше сигналът. Батат огледа водната шир.

Изведнъж един лакът го стисна изотзад за гърлото и го изправи на крака. Той се задави. Опита се да забие брадичката си в лакътя, за да намали натиска и да си поеме дъх, но нападателят беше добре обучен. Беше стиснал в желязна хватка гърлото му с дясната си ръка и натискаше главата на Батат с лявата, така че да не може да я обърне. Батат се опита да удари с лакът нападателя в слабините, но онзи беше застанал на една страна. Накрая се опита да сграбчи рамото на задушаващата го ръка и да преметне нападателя.

Той обаче отвърна, като наклони назад тялото си и повдигна Батат от земята. Въпреки че Батат успя да го хване за рамото, той не можа да прехвърли противника си. Краката му увиснаха във въздуха и нямаше никаква опора.

Схватката продължи пет секунди. Ръката на нападателя притисна сънната артерия и моментално прекъсна притока на кръв към главата му, което го накара да загуби съзнание. За да не рискува, човекът продължи да притиска артерията още половин минута. След това пусна безжизненото тяло върху пясъка.

Харпунджаията бръкна в джоба на непромокаемото си яке. Извади една спринцовка, свали пластмасовата ѝ капачка и заби иглата във врата на Батат. След като избърса малката капчица кръв, той извади фенерче и го включи. Размаха го напред-назад няколко пъти. От „Рахел“ светнаха с фенер в отговор.

После и двете светлини угаснаха. След няколко секунди една малка моторна лодка бе спусната от яхтата и се насочи към брега.

2.

КЕМП СПРИНГС, МЕРИЛЕНД

НЕДЕЛЯ, 16,12 ЧАСА

Пол Худ седеше в креслото в ъгъла на малка, осветена от телевизионния екран хотелска стая. Тежките завеси бяха спуснати. Предаваха футболен мач, но Худ не го гледаше. Пред очите му минаваха спомени от неговия брачен живот, продължил повече от шестнадесет години.

Стари картини в новия ми дом, помисли си той.

Домът беше един анонимен апартамент на петия етаж на хотел „Дейс Ин“, който се намираше на булевард „Мерцедес“, недалеч от военновъздушната база „Андрюс“. Худ се беше нанесъл късно в събота вечерта. Въпреки че можеше да отседне в един мотел в съседство с базата, където се намираше Оперативният център, той предпочете да бъде по-далеч от работата си, а в това негово желание имаше нещо смешно. Худ беше заплатил с брака си своята преданост си към Оперативния център.

Поне така твърдеше жена му.

През последните няколко години Шарън Худ беше започнала да се дразни все повече и повече от дългите часове, които съпругът ѝ прекарваше в Центъра. Ставаше нервна и сприхава всеки път, когато заради някоя международна криза той пропускаше рецитал на дъщеря им Харлей, която свиреше на цигулка, или футболен мач, в който играеше синът им Александър. Негодуваше, защото буквално всяка тяхна почивка, която бяха планирали, се проваляше заради опит за преврат или убийство, което налагаше присъствието му в Центъра. Мразеше да го наблюдава как дори когато си беше у дома, при семейството, се осведомяваше по телефона от заместник-директора Майк Роджърс как подвижният Регионален оперативен център е издържал практическите изпитания или обсъждаше с шефа на разузнаването Боб Хърбърт какво биха могли да направят, за да

укрепят новите отношения на Центъра с неговия руски еквивалент в Санкт Петербург.

Худ не беше убеден, че проблемът е в работата му. Имаше поддълбоки и по-стари причини.

Дори когато напусна поста директор на Оперативния център и отиде в Ню Йорк, за да гледа изпълнението на Харлей на един прием в ООН, Шарън пак не беше доволна. Ревнуваше от вниманието, с което го удостоиха другите майки, които присъстваха на празненството. Тя си даде сметка, че жените са привлечени от Худ заради известността му като кмет на Лос Анджелис. След това беше заемал важен пост във Вашингтон, където на тези неща се придаваше най-голямо значение. За Шарън нямаше значение, че Худ не се възползваше от известността и високото си положение. Тя не придаваше значение и на факта, че той отговаряше на жените любезно, но беше сдържан и кратък. За нея важното беше, че отново трябва да дели съпруга си с някого.

След това настъпи кошмарът. Харлей и другите млади музиканти бяха взети за заложници в помещението на Съвета за сигурност от някакви миротворци, изменили на каузата на Обединените нации. Худ беше оставил Шарън в кризисния център на Държавния департамент, за да може да следи скритите действия, които Оперативният център успешно предприемаше с цел да освободи младежите и похитените чужди делегати. В очите на Шарън той отново не беше с нея. Когато се върнаха във Вашингтон, тя веднага заведе децата в къщата на родителите си в Олд Сейбрук, щата Кънектикът. Каза, че иска да държи Харлей далеч от настървените журналисти, които преследваха децата още от Ню Йорк.

Худ не можеше да не уважи доводите ѝ. Харлей беше станала свидетел как една от приятелките ѝ беше сериозно ранена, а няколко души бяха екзекутирани. Самата тя за малко щеше да бъде убита. Страдаше от клиничните последици, характерни за периода след изживян класически стрес: беспокойство за собственото ѝ физическо състояние и за това на другите, страх, безпомощност и вина, че е оцеляла. Ако след всичко това бъдеше заобиколена от представители на средствата за информация, то щеше да бъде най-лошото за Харлей.

Но Худ знаеше, че това не е единствената причина жена му да отиде в Олд Сейбрук. Самата Шарън имаше нужда да се махне.

Нуждаеше се от спокойствието и сигурността на родната къща, за да помисли за бъдещето си.

За тяхното бъдеще.

Худ изгаси телевизора. Остави дистанционното върху нощната масичка, излегна се върху скучените възглавници и се загледа в белия таван. Само че не го виждаше. Видя бледото лице и черните очи на Шарън. Видя ги такива, каквите бяха в петък, когато тя се върна у дома и му каза, че иска развод.

Това не го изненада. Всъщност в известна степен за него беше облекчение. След като се беше върнал от Ню Йорк, Худ беше имал кратка среща с президента, на която бяха разговаряли как да преодолеят разрива в отношенията на Съединените щати с ООН. След завръщането му в Белия дом и възстановяването на връзката му със света му се беше приискало да оттегли оставката си от поста директор на Оперативния център. Той обичаше работата си: предизвикателствата, усложненията, рисковете. В петък вечерта, след като Шарън го уведоми за решението си, можеше с чиста съвест да оттегли оставката си.

Когато на другия ден двамата с Шарън разговаряха отново, емоционалното отчуждаване един от друг вече беше започнало. Споразумяха се Шарън да използва семейния им адвокат. Пол щеше да помогне юриста на Оперативния център Лоуъл Кофи Трети да му препоръча някой. И двамата се държаха много любезно, разумно и официално.

Големите въпроси, които все още им предстоеше да решат, бяха дали да кажат на децата и дали Худ да напусне незабавно къщата. Беше се обадил на психоложката на Оперативния център Лиз Гордън, с която Харлей се консултираше, преди тя да я препрати на психиатър — специалист в лекуването на следстресови състояния. Лиз каза на Худ, че трябва да бъде изключително внимателен, когато разговаря с Харлей. Той беше единственият член на семейството, останал заедно с нея по време на обсадата. За Харлей неговата сила и увереност означаваха сигурност. Това щеше да й помогне да се възстанови побързо. Лиз добави, че какъвто и да е отрицателният ефект от това, че щеше да се изнесе от къщи, той щеше да е по-малко опасен от сегашните напрегнати отношения между него и съпругата му. Това напрежение между тях нямаше да представя Худ в онази светлина, от

която Харлей имаше нужда. Лиз му каза също, че интензивното лечение на Харлей трябва да започне колкото може по-скоро. Трябваше да се справят с проблема, защото тя рискуваше да си остане психически неустойчива за цял живот.

След като обсъдиха ситуацията с Лиз Гордън, Худ и Шарън решиха да разкажат спокойно и открыто на децата какво става. За последен път те седяха като семейство в кабинета — същата стая, в която слагаха елхата всяка година на Коледа, учеха децата да играят „Монополи“ и шах и празнуваха рожденияте дни. Александър, изглежда, го прие сравнително спокойно, след като получи уверения, че животът му няма да се промени много. Отначало Харлей се натъжи, защото си помисли, че причината е случилото се с нея. Худ и Шарън я увериха, че не е така и че тя винаги може да разчита и на двамата.

Когато свършиха, Шарън остана да вечеря с Харлей у дома, а Худ заведе Александър в тяхната любима мазна дупка, „Бистрото на ъгъла“ или „Бистрото на съдебния лекар“, както му викаше Шарън, която много държеше на здравословния начин на хранене. После той се върна в къщата, взе набързо и без много шум някои неща и се отправи към новия си дом.

Худ огледа хотелската стая. В нея имаше покрито със стъкло бюро с попивателна, лампа и папка с пощенски картички върху него, двойно легло и фабрично изработен килим с цвет, който беше в тон с плътните, драпирани завеси. На стената имаше репродукция в рамка, на която се виждаше шут с облекло, което подхождаше на килима. Имаше също и гардероб с вграден шкаф, в който се намираше малък хладилник, и още един шкаф с телевизора. И, разбира се, нощно шкафче с Библията на него. Имаше и нощна масичка с лампа за четене като тази на бюрото, четири кошчета за боклук, часовник и кутия с тоалетна хартия, която беше извадил от банята.

„Моят нов дом“, помисли си отново той.

Като се изключи лаптопът върху бюрото и снимките на децата до него — те бяха правени миналата година в училище и още бяха в картонени пликове, — тук нямаше нищо от дома му. Петната по килима не бяха от ябълковия сок, който Александър беше разлял върху този у дома като малък. Картината с шута не беше рисувана от Харлей. В хладилника не беше пълно с пластмасови кутии, пълни с онзи гаден сок от киви, ягоди и кисело мляко, който Шарън обичаше.

На екрана на този телевизор никога не са били пускани видеозаписи от празнувания на рождения дни, партита около басейна в градината, годишнини, гостувания на роднини и колеги. От това легло Худ никога не беше наблюдавал как изгрява и залязва слънцето. Никога не беше лежал в него болен от грип и не бе усещал как рита още нероденото му дете в корема на жена му. Ако повикаше децата, те нямаше да дойдат.

В очите му започнаха да напират сълзи. Обърна се да погледне часовника или нещо друго, каквото и да е, за да прекъсне този поток от мисли и картини от миналото. Трябваше да го преодолее колкото може по-скоро. Времето не чакаше. Все още имаше професионални задължения. Но, Боже Господи, нямаше никакво настроение да отиде на работа. Да разговаря и да се преструва на също толкова щастлив, колкото е, когато приказва със сина си, да се пита кой знае и кой още не е разбрал за развода му от вашингтонската машина за моментално разпространяване на клюки, на която викаха „лозата“.

Погледна към тавана. Част от него беше искала това да стане. Худ имаше нужда от свобода, за да си върши работата. Искаше да престане да бъде критикуван и осъждан от Шарън, да престане непрекъснато да разочарова жена си.

Но друга част от него, и то много по-голяма, дълбоко съжаляваше, че се беше стигнало до тук. Нямаше вече да има с кого да споделя преживяванията си и децата щяха да страдат заради недостатъците на родителите си.

Истината за окончателния му развод се стовари върху него с всичка сила и Худ остави сълзите да потекат свободно по бузите му.

3.

ВАШИНГТОН

НЕДЕЛЯ, 18,32 ЧАСА

Шестдесет и една годишната първа дама Меган Кетрин Лорънс се спря пред едно тясно, дълго огледало в позлатена рамка от края на седемнадесети век, поставено върху подобаващ за него шкаф. Огледа за последен път късата си, прана побеляла коса и сатенената рокля с цвят на слонова кост, преди да вземе белите си ръкавици и да напусне салона на третия етаж. Остана доволна от вида си. Високата, стройна и елегантна жена прекоси южноамериканския килим от колекцията на президента Хърбърт Хувър и влезе в президентската спалня. Личният будоар на президента беше точно срещу нея. Тя погледна към осветените от лампите бели стени и светлосините завеси на Кенеди, към леглото, използвано за първи път от Гроувър и Франсис Кливланд, към люлеещия се стол, в който нежната и предана Илайза Джонсън е чакала новини от процеса през 1868 година за подвеждане под съдебна отговорност на нейния съпруг Ендрю, към масичката до леглото, където седмият президент Ендрю Джексън всяка нощ изваждал миниатюрния портрет на починалата си съпруга от мястото му до сърцето си и го поставял върху масата до любимата й Библия, за да бъде сигурен, че лицето й ще бъде първото нещо, което виждал всяка сутрин.

Меган се усмихна, когато огледа стаята. Когато за първи път се нанесоха в Белия дом, приятели и познати й казаха, че *сигурно е крайно интересно* да има достъп до секретни информации като тази за липсващата част от мозъка на президента Кенеди и за извънземните от Розуел. Тя им отговаряше, че най-голямата тайна е липсата на каквито и да било секретни информации. Единственото изумително нещо беше, че след седем години, прекарани в Белия дом, Меган все още се вълнуваше от това, че е тук, заобиколена от призраци, от величие, от произведения на изкуството, от историята.

Нейният съпруг, бившият губернатор Майкъл Лорънс, беше изкаран един мандат като президент на Съединените щати, когато поредица от резки спадания на курса на акциите на борсата спомогнаха умереният консерватор да загуби с минимална разлика изборите от вашингтонските аутсайдери Роналд Бъзър и Джак Джордан. Експертите по политическите въпроси отдаваха загубата на факта, че благодарение на фамилното богатство, спечелено от добива на червено дърво в щата Орегон, той не бе особено засегнат от спадането на курса на акциите на борсата. Майкъл Лорънс обаче не беше съгласен с тях и се зае да докаже, че не е от хората, които се предават лесно. Вместо да стане символичен партньор в някоя адвокатска фирма или член на Директорския съвет на фамилната корпорация, бившият президент остана във Вашингтон, основа неформалния мозъчен тръст „Американски разум“ и стана негов изпълнителен директор. Той използва следващите осем години, за да отстрани недостатъците в своя първи президентски мандат, като се започне от икономиката и се стигне до външната политика и социалните програми. Членовете на неговата организация участваха в кръгли маси по телевизията в неделя сутрин, пишеха статии, публикуваха книги, произнасяха речи. Имайки за съперник един слаб действащ вицепрезидент и изbral за свой вицепрезидент сенатора от щата Ню Йорк Чарлс Котън, Майкъл Лорънс беше преизбран с убедително мнозинство. Рейтингът на неговата популярност беше около 60 процента и преизбирането му се считаше за безспорно.

Меган прекоси стаята и отиде до будоара на президента. Вратата беше затворена, защото това беше единственият начин в банята да се задържи топлина, тъй като между старите стени ставаше течение. Това означаваше, че нейният съпруг вероятно още беше под душа, и това я изненада. В седем часа щяха да пристигнат видни гости за малък, половинчасов коктейл в кабинета на втория етаж. Обикновено съпругът ѝ обичаше да е готов петнадесет минути преди това и да седи, разглеждайки дебелата папка със сведения за положителните качества, недостатъците и фамилните подробности на чуждестранните гости. Тази вечер той щеше да приеме новоназначените посланици на Швеция и Италия преди официалната вечеря, която щеше да даде за представителите на някои важни държави в Организацията на обединените нации. Техните предшественици бяха убити по време на

неотдавнашната обсада и бяха заменени набързо с други, за да се покаже пред света, че тероризмът не може да попречи на усилията за мир и на дипломацията. Президентът искаше да има възможността да се срещне с двамата мъже насаме. След това щяха да отидат в Синия салон за официалния прием преди вечерята с други влиятелни делегати в ООН. На самата вечеря трябваше да бъде демонстрирано единство и подкрепа след нападението от предишната седмица.

Президентът се беше появил малко преди шест часа и имаше достатъчно време да вземе душ и да се обръсне. Меган не можеше да разбере какво го беше забавило. Може би беше разговарял по телефона. Помощниците му се стараеха да сведат до минимум телефонните обаждания в личните му покой, но през последните дни те бяха зачестили, и то понякога дори в малките сутрешни часове. Тя не искаше да спи в една от спалните за гости, но вече не беше млада. Преди години, когато за първи път започнаха кампанията за президентството, можеше да мине само с два-три часа сън. Това вече не беше така. При съпруга ѝ нещата бяха още по-зле. Изглеждаше по-уморен от обикновено и отчаяно се нуждаеше от почивка. Кризата в ООН ги беше принудила да отменят планираната ваканция на северозапад и още нямаха възможност да я насрочат за друга дата.

Първата дама се спря пред вратата и се ослуша. Душът не течеше. Не течеше и чешмата в мивката. Не се чуваше да говори и по телефона.

— Майкъл?

Съпругът ѝ не отговори. Тя натисна месинговата дръжка и отвори вратата.

Пред банята имаше тясно антре. В нишата вдясно стоеше гардероб от черешово дърво, където прислужникът на президента оставяше дрехите си за през деня. В нишата вляво имаше тоалетна масичка от черешово дърво с голямо, силно осветено стенно огледало над нея. Президентът беше облечен в халат за баня в кралско синьо. Стоеше там и дишаше тежко, а в тесните му сини очи се четеше гняв. Кокалчетата на стиснатите му в юмруци ръце бяха побелели.

— Майкъл, добре ли си?

Той гневно я изгледа. Никога не го беше виждала толкова ядосан и... объркан, беше думата, която ѝ дойде наум. Това много я изплаши.

— Майкъл, какво има?

Той погледна към огледалото. Погледът му омекна, а ръцете му се отпуснаха. Започна да диша по-леко. След това бавно се отпусна в стола от орехово дърво пред тоалетната масичка.

— Няма нищо — каза той. — Добре съм.
— Не изглеждаш добре — настоя тя.
— Какво искаш да кажеш?
— Преди миг изглеждаше така, сякаш искаше да захапеш някого — каза му Меган.

Той поклати глава.

— Това просто беше остатъчна енергия от моите упражнения.
— Твоите упражнения? Мислех, че си бил на съвещание.
— Тъкмо правех изометрични упражнения — каза ѝ той. — Сенатор Самюел ги прави по десет минути всяка сутрин и вечер. Казва, че помагат много за освобождаване от напрежението, когато нямаш възможност да отидеш в гимнастический салон.

Меган не му повярва. Съпругът ѝ бързо се потеше, когато правеше физически усилия. Челото и горната му устна бяха сухи. Тук ставаше нещо друго. През последните няколко дни се държеше все по-дистанцирано и това беше започнало да я плаши.

Тя пристъпи напред, застана до него и докосна лицето му.

— Нещо те беспокои, уважаеми — рече тя. — Сподели го с мен. Президентът я погледна.

— Няма нищо — успокои я той. — Последните два дни бяха много напрегнати, това е.

— Имаш предвид телефонните обаждания през нощта...
— Тях, а и всичко останало, което става — рече президентът.
— По-зле ли е от обикновено?
— В някои отношения да.
— Искаш ли да разговаряме за това?
— Не точно сега — каза той и пресилено се усмихна. Плътният му глас беше възстановил част от силата и увереността си, а в очите му заиграха пламъчета. Президентът хвана ръцете ѝ и се изправи. Беше висок близо метър и деветдесет. Погледна надолу към нея.

— Красива си.
— Благодаря — рече Меган. — Обаче ти продължаваш да ме беспокоиш.

— Недей — настоя той. Погледна вдясно. Там имаше полица със златен часовник, принадлежал на Томас Джеферсън. — Закъснявам. — По-добре ще е да се приготвя.

— Ще те почакам — каза му тя. — Няма да е зле да направиш нещо за очите си.

— За очите ми ли? — зачуди се той и погледна към огледалото. Беше станал по-рано от нея тази сутрин и очите му бяха много кръвясали. За човек, на чиито плещи лежеше толкова голяма отговорност, не беше добре да изглежда slab или уморен.

— Не спах много добре през нощта — рече той, като докосваše и потупваše кожата около очите си. — Няколко капки ще оправят нещата. — Президентът се извърна към жена си и нежно я целуна по челото. — Всичко ще бъде наред, обещавам — каза той, усмихна се отново и ѝ обърна гръб.

Меган го наблюдаваше как бавно се отправя към банята и затваря вратата след себе си. Чу го да пуска душа. Ослуша се. Обикновено Майкъл си тананикаше стари рокове, когато беше под душа. Понякога дори пееше. Тази вечер пазеше мълчание.

За първи път от дълго време Меган не повярва на това, което ѝ беше казал съпругът ѝ. Никой политик не беше напълно откровен пред хората. Понякога те трябваše да казват това, което гласоподавателите и политическите им съперници искат да чуят. Обаче вътре в себе си Майкъл беше честен човек, поне към Меган. Когато тя го погледнеше в очите, знаеше дали крие, или не крие нещо. Когато криеше, Меган обикновено го дразнеше и го караше да ѝ каже какво е то.

Обаче днес не го направи и това много я обезпокои. Изведнъж се почувства много изплашена за него.

Върна се бавно към собствения си будоар. Сложи си ръкавиците и се опита да се концентрира върху онова, което ѝ предстоеше да прави през следващите четири часа. Трябваše да бъде приветлива домакиня. Да бъде внимателна и любезна със съпругите на делегатите. Поне щеше да е сред хора, които не познава. По-лесно можеше да скрие чувствата си, когато беше сред непознати. Нямаше да разберат, че се преструва.

Тя просто щеше да играе.

Меган влезе обратно в спалнята. От страната на леглото ѝ имаше малка, кръгла масичка от махагоново дърво от началото на

деветнадесети век. Взе папката, оставена от нейната секретарка, и прегледа списъка на гостите, като обръща особено внимание на имената на чуждестранните делегати и техните жени. До всяко име имаше фонетично указание и тя прочете имената на глас. Произнасянето им не затрудни първата дама. Езиците ѝ се удаваха и тя възнамеряваше да стане преводачка, когато се срещна и се омъжи за съпруга си. Забавното е, че беше искала да работи за Обединените нации.

Меган затвори папката и седна. Огледа стаята. Магията все още беше тук, спотайващите се духове, отзвукът от голямата драма. Но тя осезателно усещаше и нещо, което не беше чувствала често тук, в тази къща, наблюдавана от целия свят.

Изведнъж се почувства много изолирана.

4.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ПОНЕДЕЛНИК, 2,47 ЧАСА

Дейвид Батат бавно отвори очи.

Морският въздух беше станал леденостуден и режещ. Дейвид лежеше по корем с лице към тръстиките, които се издигаха пред водата. Върху бузите си усещаше студена влага от допира им с влажния морски въздух.

Опита се да се помръдне, но главата му клюмна, сякаш беше от бетон. Усещаше дразнене в гърлото и вратът го болеше. Докосна го леко и примигна. Кожата беше ожулена и много възпалена. Фотоапаратът го нямаше. Екипът на ЦРУ в Москва нямаше да може да разгледа снимките, които беше направил, за да разбере кой друг може да е на борда на яхтата и да прецени какъв товар носи тя с оглед на това докъде стигаше линията на потапянето ѝ във водата. Оръдията и ракетите тежаха много повече от експлозивите, валутата или наркотиците.

Батат се опита да се повдигне на ръце от земята. Имаше чувството, че отзад във врата му е забит шип. Падна отново по очи, изчака няколко секунди и опита отново още по-бавно. Успя да коленичи, после седна и погледна към тъмните води.

„Рахел“ я нямаше. Беше се провалил. Независимо дали му харесваше или не, трябваше да уведоми Москва колкото може по-скоро.

Батат усети пулсираща болка в главата и отново се наведе към земята. Облегна глава върху дланиете си и опря чело върху студената земя. Опита се да преодолее болката и да си даде сметка за случилото се.

Защо беше още жив? Батат се зачуди. Харпунджията не оставяше никого жив. Защо беше постъпил така с него?

След това му дойде наум, че може да беше изгубил съзнание още преди пристигането на Харпунджията. Може някой местен разбойник да е минавал наблизо, да е видял фотоапарата и раницата и да е решил да ги открадне. Батат не можеше да реши коя възможност е по-лоша — да е допуснал обекта, който преследваше, да се промъкне зад него, или да са го обрали. Не че имаше никакво значение. И двете възможности бяха еднакво лоши.

Разузнавачът пое дълбоко въздух и после бавно се изправи, първо на колене, а след това на крака. Задържа се с мъка прав, защото усети отново пулсиращата болка в главата. Огледа се наоколо за раницата. Нямаше я. Нямаше го и фенера, затова не можеше да огледа земята за отпечатъци от стъпки или за други улики.

Погледна часовника. Ръката му трепереше и затова я хвана с другата, за да не мърда. След по-малко от три часа щеше да се съмне. Скоро рибарите щяха да започнат да излизат в морето и Батат не искаше да го видят тук. В случай че не са имали намерение да го оставят жив, той не искаше никой да разбере, че е станало така. Започна бавно да се отдалечава от брега. Всяко преглъщане беше болезнено и яката на полото му дразнеше ожуления врат.

Но това не беше най-голямата болка.

Най-много го болеше, че се провали.

5.

ВАШИНГТОН

НЕДЕЛЯ, 20,00 ЧАСА

Когато влезе в Белия дом през Източния вход, Пол Худ си спомни как за първи път беше довел децата тук. Беше пристигнал във Вашингтон за една конференция на кметове. Тогава Харлей беше на осем години, а Александър на шест. Той не се впечатли много от внушителния портрет на Ейбрахам Линкълн, нарисуван от Г.П.А.Хийли, нито от великолепните столове в Синия салон, купени от Джеймс Монро, нито дори от офицерите от службата за охрана. Александър беше виждал в Лос Анджелис картини, столове и полицаи. Едва ли си струваше човек да вдигне очи нагоре заради внушителния полилей в официалната банкетна зала, а Градината с розите беше просто едно пространство с трева и цветя. Но когато прекосиха поляната към „Е Стрийт“, момчето най-после видя нещо, което го впечатли.

Диви кестени.

Тъмнозелените кестени, които растяха по разклонените дървета, му приличаха на мажи морски мини със стърчащи на всички страни рога. Александър беше убеден, че това бяха малки бомби, които трябва да държат крадците настрана. Те щяха да си ударят главите в тях и кестените щяха да избухнат. Бащата на Александър се направи, че и той мисли така и дори откъсна няколко кестена, много внимателно, разбира се, за да ги посадят в задния двор на къщата. Обаче Харлей издъни баща си, когато стъпи върху един от новопосадените кестени и той не избухна.

Шарън така и не одобри измамата, защото според нея тя поощрявала милитаризма. Но за Худ това беше просто една момчешка фантазия и нищо повече.

Пол Худ рядко идваше в Белия дом, без да се сети за дивите кестени. Тази вечер не беше по-различно, като се изключи това, че за

първи път от години насам имаше силно желание да се върне и да откъсне няколко. Да ги занесе на сина си като спомен за доброто време, което бяха прекарвали някога заедно. Освен това разходката из градината беше за предпочитане пред това, което правеше.

Беше облечен в смокинг, докараха го с кола до Белия дом и на Източния вход той показва поканата, изписана с калиграфски почерк. Там Худ беше посрещнат от един младши агент от службата за охрана, който го придружи до Червения салон, намиращ се в съседство с банкетната зала. Президентът и първата дама още бяха в Синия салон, който беше следващото помещение. Въпреки че никой не го беше казал, по-малкият Червен салон — обикновено използван за приеми от първите дами — беше за гостите втора категория.

Худ познаваше някои от присъстващите по физиономия, но много хора му бяха напълно непознати. Някои лица познаваше от конференции, други от инструктажи и трети от други вечери, на които беше присъствал тук. Белият дом даваше по двеста и петдесет официални вечери всяка година и той беше канен най-малко на петнадесет от тях. Времето, прекарано като кмет на Лос Анджелис, което означаваше, че познава филмовите звезди, а освен това разбираще от финанси и шпионаж, го правеше идеален гост за тези вечери. Можеше да разговаря с генерали, световни лидери, дипломати, репортери и техните жени. Информираше ги, забавляваше ги и нямаше опасност да ги обиди. Това беше важно.

Обикновено на тези вечери Шарън идваше с него. Тъй като работата ѝ беше свързана със здравословните храни, тя често не одобряваше менюто, обаче обстановката винаги ѝ харесваше, защото носеше белезите на различните обитатели на Белия дом и на различни епохи. Когато Шарън не можеше да дойде, обикновено с Худ идваше секретарката на Оперативния център за връзки с печата Ан Ферис. За разлика от Шарън тя харесваше всяка храна, която ѝ поднасяха, и ѝ беше приятно да разговаря с всеки, който се случеше да седне до нея.

Сега за първи път Худ идваше сам. Без да се интересува как гледаше Белият дом на въпроса, той определено не считаше Мала Чатърджи за своя дама. Генералният секретар на ООН също щеше да дойде сама и беше определена да седне на масата на Худ точно от лявата му страна.

Той отвори вратата и надникна в дългата, осветена от полилей банкетна зала. Вътре бяха наредени четиринадесет кръгли маси. На всяка имаше прибори за десет души. На поканата на Худ пишеше, че мястото му е на маса номер две в центъра на залата. Това беше добре. Рядко го поставяха толкова близо до президента. Ако нещата между него и Чатърджи станеха напрегнати, Худ имаше възможност да размени погледи с първата дама. Меган Лорънс беше израсната в Санта Барбара, Калифорния. Тя се беше срещала с Худ по времето, когато беше кмет на Лос Анджелис, и двамата се познаваха доста добре. Беше остроумна дама от висока класа с малко сухо чувство за хумор.

Под погледите на по-висшите членове на персонала келнери на Белия дом в ливреи бързаха насам-натам с последните приготовления. Всички бяха в черни сака и бяха от различен етнически произход, което би трябало да се очаква при подобно събитие.

Белият дом правеше избора си измежду голяма група проверени от органите за сигурност хора за почасова работа. И въпреки че никой не искаше да го признае, съставът на обслужващия персонал се определяше от характера на вечерята. Млади, красиви хора пълнеха кристални чаши за вода и внимаваха всички прибори на дадена маса да са подредени точно по същия начин както и на останалите.

Право напред се извисяваше портретът на Ейбрахам Линкълн от 1869 година, който не беше впечатлил Александър. Това беше единствената картина в залата. Точно срещу него върху полицата на камината беше изписан пасаж от Джон Adams до неговата съпруга Абигейл, преди да се нанесат в новопостроената голяма държавна къща. Франклин Рузвелт беше прочел тези редове и толкова ги беше харесал, че бяха станали нещо като официална молитва на Белия дом. Те бяха следните:

Моля Небето да даде най-добрата си
благословия на тази къща и на всички,
които оттук нататък ще я обитават.
Нека под този покрив да управляват само
честни и умни мъже.

Съжалиявам, господин Адамс, обаче ние нарушихме този завет, помисли си Худ.

Един от старшите прислужници се приближи. Беше с бели панталони и бяла жилетка със златна лента и любезно, но решително затвори вратата. Худ отстъпи назад в Червения салон. С пристигането на гостите от Синия салон вътре беше станало по-шумно и по-многолюдно. Не можеше да си представи какво е било тук, преди да изнамерят климатичната инсталация.

Худ беше с лице към вратата на Синия салон, когато влезе Мала Чатърджи. Беше положила ръка върху ръката на президента, който беше следван от първата дама и двама делегати. След тях вървяха вицепрезидентът и госпожа Котън, следвани от сенаторката от Калифорния Барбара Фокс. Худ познаваше добре Фокс. Изглеждаше му объркана, което беше нетипично за нея. Не успя да се приближи, за да я попита защо. Почти в същия момент вратата на официалната банкетна зала се отвори. Вътре келнерите вече не тичаха насам-натам. Двадесетина от тях се бяха наредили в права линия покрай северозападната стена, а лакеите бяха до вратата, за да покажат на гостите техните маси.

Худ не се постара да се приближи до Чатърджи. Тя беше енергична жена и очевидно в момента разговаряше с президента. Той се обърна и се върна в банкетната зала.

Худ наблюдаваше как цялата пищна процесия влиза в залата под блясъка на полилеите. В нея имаше нещо призрачно: хората се движеха бавно, вдървени от достойнство, а лицата им бяха почти безизразни. Гласовете им звучаха едваоловимо и глухо в отекващата зала, прекъсвани рядко от любезен смях. Лакеите безшумно вдигаха и местеха столовете така, че да не се влачат по дървения под. Човек имаше чувството, че през годините и през вековете тази сцена се беше повтаряла многократно с едни и същи хора: с тези, които бяха на власт, и онези, които искаха да се доберат до нея, а между тях бяха хората като Худ, които изпълняваха ролята на буфери.

Той отпи гълтка вода. Запита се дали разводът превръща всички мъже в циници.

Чатърджи пусна ръката на президента и ѝ посочиха масата, на която трябваше да седне. Худ се изправи, когато дамата от Делхи се приближи. Лакеят дръпна стола ѝ. Генералният секретар му благодари

и седна. Без да игнорира напълно Худ, четиридесет и три годишната жена така и не погледна към него. Той не я изчака да го направи.

— Добър вечер, госпожо генерален секретар — каза той.

— Добър вечер г-н Худ — отвърна тя и пак не го погледна.

При масата започнаха да пристигат и други хора. Чатърджи се обърна и се усмихна на министъра на земеделието Ричард Ортис и жена му. Тилтът й се появи точно пред очите на Худ. Той преодоля неудобния момент, като посегна към салфетката си, сложи я на коленете и погледна на другата страна.

Опита се да влезе в положението на Чатърджи. Адвокатката, станала дипломат, беше съвсем от скоро на поста си, когато терористите извършиха нападението. Беше влязла в Обединените нации като ревностен миротворец, а ето че някакви терористи екзекутираха дипломати и заплашиха да застрелят деца. Тактиката на Чатърджи за водене на преговори претърпя провал и Худ публично я беше поставил в неловко положение, като нахлу в Съвета за сигурност и бързо сложи край на кризата по насилиствен път. Тя се почувства унижена още повече от това, че много страни членки аплодираха атаката на Худ.

Но той и генералният секретар трябваше да загърбят разногласията си, а не да ги задълбочават. Тя беше ревностен привърженик на принципа за първата стъпка към разбирателството, според който една страна трябва да демонстрира доброжелателството си, като първа сложи оръжие или отстъпи земя.

А може би вярва в това само когато кара другите да направят първата стъпка, помисли си Худ.

Внезапно някой застана зад него и произнесе името му. Той се обърна и погледна нагоре. Беше първата дама.

— Добър вечер, Пол.

Худ се надигна.

— Госпожо Лорънс. Радвам се да ви видя.

— Отдавна не сме се срещали — каза тя, като пое ръката му и здраво я стисна. — Липсват ми кампаниите за набиране на средства в Лос Анджелис.

— Беше забавно — каза Худ. — Дадохме своя принос за историята и се надявам, че беше за добро.

— Ще ми се да вярвам, че е така — рече първата дама. — Как е Харлей?

— За нея това беше тежък удар и още не се е оправила — призна Худ.

— Не мога дори да си го представя — каза първата дама. — Кой се занимава с нея?

— В момента това е Лиз Гордън, психоложката на нашия Оперативен център — отвърна Худ. — Тя се опитва постепенно да спечели доверието ѝ. Надявам се, че до една-две седмици ще можем да ѝ намерим някои специалисти.

Меган Лорънс топло се усмихна.

— Пол, може би има нещо, с което можем да си помогнем един на друг. Свободен ли си утре за един обяд?

— Разбира се — отвърна той.

— Добре, ще се видим в дванадесет и половина. — Първата дама се усмихна и се върна при масата си.

Това ми прозвуча странно, каза си Худ. *Може би има нещо, с което можем да си помогнем един на друг.* За какво ли ѝ е нужна помощта му? Каквото и да е, сигурно е важно. Програмата на първата дама за социални контакти обикновено беше запълнена месеци напред. Сигурно ще трябва да направи някои промени в нея, за да отвори място за него.

Худ отново седна. На масата заеха местата си заместник държавният секретар Хол Джордан и съпругата му Бари Альн-Джордан, а така също и двама дипломати с жените си, които Худ не познаваше. Мала Чатърджи не го представи, затова той се представи сам. Генералният секретар продължаваше да не му обръща внимание дори и след като президентът стана от мястото си и вдигна тост, в който изрази надежда, че тази вечеря и демонстрацията на единство ще бъдат едно послание за терористите, че цивилизованите страни в света никога няма да отстъпят пред тях. Докато фотографът на Белия дом снимаше, без да се натрапва, с камерата си „C-SPA“ събитието от югозападния ъгъл на залата, президентът подчертава вярата си в Организацията на обединените нации, обявявайки официално сред бурни аплодисменти, че Съединените щати ще изплатят дълга си от почти два милиарда долара към ООН.

Худ знаеше, че изплащането на дълга няма нищо общо с терористите. Обединените нации не ги плашеха и президентът го знаеше, дори това да не беше известно на Мала Чатърджи. Двата милиарда долара щяха да позволят на Обединените нации да помогнат на такива изостанали страни членки като Непал и Либерия. С подобряването на икономическите отношения със страните от Третия свят ние ще можем да ги убедим да вземат заеми при условие, че купуват американски стоки и услуги, както и разузнавателни сведения от военен характер. Това ще се превърне в един самовъзпроизвеждащ се поток от доходи за американските компании, дори и когато другите страни започнат да влагат средства в тези страни. Това е да имаш бюджетни средства в излишък в подходящ политически момент. Когато тези две неща се съчетаят, на едно правителство се гледа с добро око и акциите му се вдигат.

Худ не следеше внимателно речта на президента, когато той каза нещо, което привлече вниманието му.

— Накрая — заяви той — съм щастлив да ви уведомя, че ръководителите на американското разузнаване в момента набират хора и средства за много важна нова инициатива. Те възнамеряват да работят в тясно сътрудничество с правителствата по света, за да гарантират, че нападенията срещу Организацията на обединените нации няма да се повторят.

От масите, на които седяха делегатите, се чуха не особено силни аплодисменти. Обаче тази декларация привлече вниманието на Худ с това, че той знаеше нещо, което президентът не знаеше.

То беше, че това не е вярно.

6.

СПИРКА КЪМ АДА, КАСПИЙСКО МОРЕ ПОНЕДЕЛНИК, 3,01 ЧАСА

Бялата „Чесна“ U206F летеше ниско над тъмните води на Каспийско море и двигателят ѝ силно ревеше. В нея бяха само един руски пилот и мъжът, седнал до него — англичанин, среден на ръст и безличен на вид.

Това пътуване беше започнало от брега на Баку. След като излетяха, самолетът се насочи на североизток и за последните деветдесет минути измина близо двеста мили. Пътуваха без проблеми, спокойно. През цялото време пилотът и пътникът не казаха нито дума. Въпреки че четиридесет и една годишният Морис Чарлс наред с другите девет езика говореше и руски, той не познаваше пилота и нямаше доверие дори на хората, които го познаваха. Това беше една от причините да оцелее като наемник в продължение на двадесет години. Когато най-после пристигнаха, пилотът само каза:

— Под нас, четири часа.

Чарлс погледна през прозореца. Бледосините му очи се взряха в обекта. Беше много красив. Висок, ярко осветен, величествен.

Полупотъналата в морето платформа за добив на петрол се издигаше на около 70 метра над водата и беше заобиколена отвсякъде от морето. От северната ѝ страна имаше площадка за кацане на хеликоптери, от северозападната — 70-метрова сондажна кула, а наоколо се виждаше цяло стълпотворение от цистерни, кранове, антени и друга техника.

Платформата приличаше на дама, застанала посред нощ у дома в Мърси на сред безлюден булевард под светлината на уличните лампи. Чарлс можеше да прави каквото си поиска с нея. И щеше да се възползва от тази възможност.

Вдигна фотоапарата, който лежеше на коленете му, натисна бутона за отваряне на кожената кутия и махна капака. Това беше

същият тридесет и пет милиметров рефлексен фотоапарат, който беше използвал при първата си мисия в Бейрут през април 1983 година. Започна да снима. Вторият фотоапарат, който беше взел от агента на ЦРУ, лежеше на пода на кабината между краката му заедно с раницата на човека. В нея можеше да има имена или някакви цифри, които да се окажат полезни. От агента също можеше да има полза и това беше причината Чарлс да го остави жив.

Самолетът направи два кръга над платформата, един на височина 300 метра и следващия на 150 метра. Чарлс изщрака три филма, след което даде знак на пилота, че може да тръгват. Самолетът отново се издигна на предишната си височина от седемстотин метра и се насочи към Баку. Там Чарлс трябваше да се върне отново при екипажа на „Рахел“, на която междувременно бяха сменили белия флаг с фалшивото име. Те го бяха закарали до самолета и щяха да бъдат негови партньори в следващата фаза на начинанието.

Но това щеше да бъде само началото. Неговите работодатели в Америка имаха много специални цели и екипът, съставен от Чарлс, се състоеше от експерти за постигането им: с помощта на терористични акции и убийство да накарат един съсед да се обърне срещу друг, една държава срещу друга. Преди да свършат, районът щеше да бъде потопен в пламъци и кръв.

Въпреки че до този момент беше натрупал много пари от тероризъм, голяма част от тях беше похарчил за купуването на оръжия, паспорти, транспорт и анонимност. С тази работа щеше да стане побогат, отколкото някога беше дръзвал да мечтае, а той имаше богато въображение.

Като малък в Ливърпул Чарлс често мечтаеше за богатство и как да се сдобие с него. Мислеше си за това, когато метеше гарата, където баща му продаваше билети. Мечтаеше за тези неща, когато спеше с двамата си братя и дядо си във всекидневната на едностайния им апартамент, в който винаги миришеше на пот и на боклук от тясната улица, на която се намираше. Мислеше за тях, когато помагаше на баща си да тренира местния футболен отбор. Старият Чарлс знаеше как да разговаря с хората, да избира стратегия и да печели. Той беше роден за лидер. Но бащата на Морис, семейството и хората от неговата работническа класа бяха потискани от по-висшата класа. Не им се разрешаваше да посещават по-добрите училища, дори да можеха да си

го позволяят. Не им позволяваха да работят на по-високо ниво в банките, комуникациите и политиката. Те говореха със смешен акцент, имаха яки плещи и загрубели от стоещето навън лица, тях не ги приемаха на сериозно.

Чарлс израсна, давайки си сметка, че единственият отдушник и единствената радост, която имаше баща му, беше футболът. Идолите на Чарлс бяха „Бийтълс“, защото бяха преуспели. Точно по същата причина баща му и много от неговите съвременници ненавиждаха *онези млади пънкари*. Чарлс разбра, че не може да се спаси от бедността чрез музика, защото нямаше талант и защото това вече бяха успели да направят други. Трябваше да се измъкне по изцяло свой начин. Откъде би могъл да знае, че ще открие скритите си заложби с постъпването си в кралската морска пехота в 29 командоски полк и в кралската артилерия и като се научи да работи с експлозиви? Като открие удоволствието да рушиш, за което също се искаше талант.

Да задвижваш нещата по такъв начин беше върховно чувство. Това е цяло изкуство: истинско, дишашо, силно, кърваво, променящо и напълно незабравимо изкуство. Естетиката на разрушението не можеше да се сравни с нищо друго на този свят. И най-хубавото беше, че без да иска, ЦРУ му беше помогнало, изпращайки този човек да го следи. Те щяха да решат, че не е възможно техният човек да е бил нападнат от Харпунджията. Никой не е оставал жив при среща с него.

Чарлс се намести удобно в седалката, докато чесната изоставяше зад себе си светлините на платформата.

Тъкмо това е красивото да си човек на изкуството, помисли си той.

То ти дава правото и предимството на изненадата.

7.

КЕМП СПРИНГС, МЕРИЛЕНД

ПОНЕДЕЛНИК, 0,44 ЧАСА

В периода на студената война отправният пункт на пилотите и техните екипажи беше обикновената двуетажна сграда близо до резервната писта на военноморските сили във военновъздушната база Андрюс. В случай на ядрено нападение тяхната работа беше да евакуират главните правителствени и военни ръководители в скривалището в Сините планини.

Обаче сградата с цвят на слонова кост и със спретнатата, зелена поляна отпред не беше само отживелица от студената война. Нейните седемдесет и седем служители, които сега работеха там, се числяха към Националния център за кризисни ситуации, известен като Оперативния център — независима институция, която имаше за цел да събира, обработва и анализира данни за потенциални кризисни точки както в страната, така и в чужбина.

След като всичко това биваше извършено, Оперативният център трябваше да реши дали да ликвидира превантивно тези горещи точки чрез политически, дипломатически, медийни, икономически, юридически или психологически средства, или като получи одобрение от наблюдаващата го комисия на Конгреса по разузнаването, да ги премахне с военни средства. За тази цел Оперативният център разполагаше с екип от дванадесет души за нанасяне на тактически удари, на който викаха „Нападателя“. Командван от полковник Брет Огъст, „Нападателят“ беше на база в Академията на ФБР в Куантико.

Освен канцеларииите на горния етаж, в специално реконструирания сутерен работеше част от личния състав и се съхраняваха специалните системи за разшифроване на разузнавателна информация. Там работеха Пол Худ и неговите главни помощници.

Той пристигна направо от вечерята в Белия дом. Беше още в смокинг, което накара морския офицер при портала да го поздрави с

„Добро утро, господин Бонд“. Това беше единственото нещо, накарало го да се усмихне през последните дни.

В Худ се беше загнездило странно безпокойство след изказването на президента. Не можеше да си обясни защо беше казал, че Съединените щати ще предложат разузнавателна помощ на ООН. Ако имаше нещо, от което много страни членки се страхуваха, то беше, че Съединените щати вече използват международната организация, за да ги шпионират.

Кратката реч на президента беше допаднала на някои хора, главно делегати, които са били обекти на терористични действия. Но други бяха озадачени. Вицепрезидентът Котън беше изненадан, а също и държавният секретар Дийн Кар, както и постоянният представител на Съединените щати в ООН посланик Мериуедър. Мала Чатърджи пък направо беше обезпокоена от казаното, и то до такава степен, че се беше обърнала към Худ и го беше попитала дали е разбрала правилно президента. Той й каза, че според него сигурно го е разбрала правилно. Това, което не й каза, беше, че Оперативният център почти със сигурност имаше пръст в тази работа или поне беше уведомен за подобна инициатива. Изглежда, че докато беше отсъстввал, е било уговорено нещо, но Худ се съмняваше. Когато предишния ден беше пристигнал в службата, за да навакса пропуснатото, никой не му беше споменал за никакво международно начинание в областта на разузнаването.

След вечерята Худ не си направи труда да разговаря с когото и да било. Бързо си тръгна и отиде в Оперативния център, където проучи допълнително въпроса. За първи път от завръщането си се видя с нощния екип през уикенда. Те се зарадваха, като го видяха, особено дежурният директор за през нощта Никълас Грило. Той беше петдесет и три годишен бивш командос от така наречените „люлени“ при военноморските сили и експерт в разузнаването, дошъл от Пентагона приблизително по същото време, когато Худ беше постъпил в Оперативния център. Грило го поздрави за добрата работа, която той и генерал Роджърс бяха свършили в Ню Йорк, и го попита как е дъщеря му. Худ му благодари и му каза, че Харлей се чувства добре.

После започна с преглед на файловете на директора на Централното разузнавателно управление. Тази независима фигура беше нещо като разпределителна кутия за информацията,

предназначена за четирите други разузнавателни служби: Централното разузнавателно управление, Оперативния център, Министерството на от branата с четирите клона на военните, Националното разузнавателно бюро, Агенцията за национална сигурност и Картографската агенция, както и Департамента по разузнаването, състоящ се от Федералното бюро за разследване и разузнавателните служби към Държавния департамент, Министерството на енергетиката и Министерството на финансите.

Когато влезе в базата данни на директора на ЦРУ, той поиска информация за някакви скорошни уговорки или инициативи, свързани с Организацията на обединените нации. Имаше близо пет хиляди такива информации. Елиминира тези, които не бяха свързани със събирането на разузнавателни сведения за ООН и страните членки. Така списъкът бе намален на двадесет и седем. Худ бързо ги прегледа. Последната такава информация беше запаметена преди седмица и представляваше предварителен доклад за провала на ЦРУ да разкрие дейността на Анабел Хемптън в подкрепа на терористите в Ню Йорк. Вината беше хвърлена върху шефа на нюйоркския филиал Дейвид Батат и неговия началник във Вашингтон заместник-директора Вонг. Вонг беше получил писмено предупреждение, което обаче не бе приложено към досието му. За известно време Батат щеше да бъде отстранен от поста и изпратен „да чисти канавките“, както се изразяваше Боб Хърбърт, т.е. да върши черна оперативна работа, на каквато обикновено изпращаха новопостъпилите агенти.

Нямаше нищо за операция на ООН, в която да участва някоя от четиридесетте разузнавателни служби. Предвид новото разведряване, което президентът се опитваше да установи в отношенията с Организацията на обединените нации, нямаше нищо чудно в това той да потърси начини, за да помогне на ООН. Обаче да се представи желаното за нещо вече напълно договорено беше необяснимо.

Президентът щеше да има нужда от помощта поне на една от разузнавателните служби само за да се заеме с проучването на едно такова предложение, а подобно нещо във файловете нямаше. Нямаше дори сведения за разменена кореспонденция по електронен или по друг път, с която да се иска такова проучване да бъде извършено. Единственият отговор, който можеше да дойде наум на Худ, беше никаква устна уговорка между президента и ЦРУ и ФБР или някоя

друга от разузнавателните служби. Но в такъв случай един от шефовете на тези разузнавания щеше да бъде тази вечер на вечерята, а единственият представител на разузнавателните служби беше Худ. Може би така президентът искаше да се наложи те да се занимаят с въпроса, така както Джон Ф. Кенеди направи, като обяви публично, че иска Конгресът да отпусне на НАСА средства за изпращане на човек на Луната. Обаче включването на Съединените щати в международно начинание за събиране на информация беше изключително деликатна работа. Един президент би трябвало да е съвсем безразсъден, за да се опита да предприеме подобна широкомащабна операция, без преди това да получи уверение от собствения си екип, че това е възможно.

Всичко това може би беше резултат от поредица недоразумения. Може би президентът само си е въобразил, че има подкрепата на разузнавателните служби. Подобни обърквания са ставали и друг път в правителството. Въпросът беше какво да се прави оттук нататък, след като идеята беше представена пред световната организация. Това със сигурност щеше да предизвика различни реакции от страна на разузнавателните служби. Някои експерти щяха да приветстват тази възможност, за да могат директно да черпят сведения за ресурсите на такива страни като Китай, Колумбия и няколко бивши съветски републики, където сега достъпът им беше много ограничен. Други, между които и Худ, щяха да се страхуват да обединят усилията си с други държави и да бъдат захранвани с фалшиви сведения, което можеше да има пагубни последици за американското разузнаване. Веднъж Хърбърт му разказа за една ситуация през 1978 година, точно преди свалянето на иранския шах, когато антиекстремистките сили снабдили ЦРУ с код, използван от привържениците на аятолах Хомейни, за да контактуват помежду си чрез телефон. Тогава този код е бил верен. Но веднага след като аятолахът взема властта, архивите на шаха попадат в ръцете на неговите хора и се установява, че кодът е известен на американците. Той остава в системата на ЦРУ и е използван за дешифриране на тайни комуникации. Едва при смъртта на аятолаха през 1989 година, когато в едно тайно съобщение се казва, че той се възстановява, ЦРУ подлага на внимателен анализ кода и разбира, че е получавало невярна информация. Трябвало да бъдат подложени на проверка сведения, събиращи в продължение на десет години, и много от тях били унищожени.

Худ можеше да си представи какво би могъл да каже Техеран по повод предложението да се присъедини към тази нова антитерористична мрежа. „Но, разбира се, включете и нас. И не забравяйте да използвате новия код, за да следите терористите сунити, които действат в Азербайджан.“ Той би могъл да бъде истински код за предаване на истинска информация, но иранците биха могли да го използват и за заблуждаващи информации, за да предизвикат още поголямо недоверие към сунитите. Съединените щати няма да могат да им откажат помощта си, защото президентът сам я е предложил. Не можем да сме сигурни в този код, но я си представете, че той се окаже истински, а ние го пренебрегнем?

Цялата работа можеше да има катастрофални последици. Худ възнамеряваше да се свърже с шефа на президентската канцелария Бъртън Гейбъл, за да разбере какво му е известно за ситуацията. Худ не го познаваше добре, обаче той беше един от гениалните съветници на Лорънс и имаше съществена заслуга за преизбирането му за президент. Гейбъл не беше присъствал на вечерята, но никое политическо начинание не можеше да мине без неговото участие.

Худ отиде в мотела да поспи, а след това в пет и тридесет се върна в Оперативния център. Искаше да е там, когато подчинените му пристигнат.

Беше говорил с психоложката Лиз Гордън за Харлей, а също и с адвоката Лоуъл Кофи за развода, така че и двамата знаеха, че се връща на работа. Худ беше уведомил и генерал Роджърс, който пък беше казал на шефа на разузнаването Боб Хърбърт.

Хърбърт пръв пристигна в инвалидната си количка. При бомбения атентат в американското посолство в Бейрут беше загубил жена си и оттогава не можеше да използва краката си, но беше превърнал този си недъг в преимущество. Неговата инвалидна количка представляваше миникомуникационен център, оборудван с телефон, факс и дори със сателитна връзка, което го правеше един от най-ефикасните получатели и аналитици на разузнавателна информация в света.

След него дойде Роджърс. Въпреки че беше играл основна роля в ликвидирането на терористичната акция в Обединените нации, този военен с прошарени коси още не се беше оправил напълно от мъченията, на които е бил подложен от кюрдски терористи в Близкия

изток. След като се завърна, в очите му не гореше предишният огън и походката му не беше така енергична. Въпреки че не бяха успели да пречупят гордостта му, част от нея беше погребана завинаги в онази пещера в долината Бекаа.

Роджърс и Хърбърт бяха щастливи, че го виждат отново. Те останаха при него достатъчно дълго, за да могат да го приветстват с добре дошъл и да им разкаже какво се беше случило на вечерята. Хърбърт беше изумен от това, което беше казал президентът.

— Това е направо невероятно. Никой няма да повярва на такива нещо. Никой — каза Хърбърт.

— Съгласен съм — рече Худ. — Точно затова трябва да разберем защо го каза президентът. Ако той има някакъв план, за който не знаем, трябва да бъдем запознати с него. Поговори с хората от другите разузнавателни служби и разбери.

— Веднага ще го направя — обеща Хърбърт и затъркаля количката си към вратата.

Роджърс каза на Худ, че ще се свърже с шефовете на разузнаванията на сухопътните, военноморските и военновъздушните сили, както и с това на морските пехотинци, за да разбере какво знаят по въпроса.

Когато Хърбърт и Роджърс излязоха, при Худ дойдоха други членове на екипа му, които не бяха предизвестени за неговото завръщане. Офицерът за връзка с ФБР и Интерпол Даръл Макаски и секретарката по печата Ан Ферис. Макаски току-що се беше завърнал от Европа, където беше работил с колеги от Интерпол и беше продължил романса си с Мария Корнеха, агентка, с която бяха изпълнявали обща задача в Испания. Худ беше добър психолог и нещо му подсказваше, че Даръл скоро ще си подаде оставката и ще се върне при Мария.

Ан Ферис беше друга работа. Висока метър и седемдесет и разведена, тя беше привързана от дълго време към Худ и идеята той да напусне никак не ѝ беше харесала. Той знаеше, че тя си пада по него, въпреки че никой не би предположил това, съдейки по външните й реакции. Пред репортерите тази тридесет и четири годишна жена имаше лице на изпечен покерджия. Никакви въпроси, сензационни новини и съобщения не можеха да я накарат да подскочи. Обаче на Худ нейните големи, тъмнокафяви очи говореха много повече от който и да

било оратор или телевизионен коментатор. А точно сега те му казваха, че тя се чувства едновременно щастлива, тъжна и изненадана.

Ан пристъпи към бюрото. Беше облечена в нейната „униформа“, както я наричаше тя — черен костюм с панталон, бяла блуза и огърлица от перли на врата. Кафявата ѝ коса се спускаше върху раменете и беше хваната с две фиби, за да не пада върху лицето. Кабинетът на Худ беше опразнен от личните му вещи. Все още не беше имал време да върне обратно на местата им снимките и другите предмети, които му напомняха за някои неща. Въпреки това след перипетиите с Шарън и студенината на хотелската му стая влизането на Ан в кабинета изведнъж го накара да го почувства като свой дом.

— Майк току-що ми каза — рече тя.

— Каза ти какво?

— За Шарън — отвърна Ан. — И за това, че се връщаш. Пол, добре ли си?

— Чувствам се малко зашеметен, но ще се оправя.

Ан спря пред бюрото му. „Десет дена ли бяха изминали от момента, когато тя стоеше на същото място, а той си събираще нещата?“, запита се Худ. Струваше му се, че бяха много повече. Защо мъката удължава времето, а щастието толкова го съкраща?

— Какво мога да направя за теб, Пол? — попита Ан. — Как са Шарън и децата?

— Справяме се някак. Лиз помага на Харлей. Шарън и аз се държим много цивилизирано, а Александър си е Александър. Той е добре. — Худ прекара ръка през гъстата си черна коса. — Колкото до това какво можеш ти да направиш за мен, току-що ми дойде наум, че трябва да изпратим съобщение на печата за моето връщане.

— Знам — рече тя и се усмихна. — Можеше да ме предупредиш.

— Съжалявам — рече той.

— Няма нищо. Други неща са ти били в главата. Ще напиша нещо и ще ти го покажа.

Ан го погледна. Дългата ѝ до раменете кафява коса се спускаше от двете страни на изпъкналите ѝ скули. Худ винаги беше усещал някакво сексуално напрежение между тях. „По дяволите“, каза си той. Всички около тях го усещаха. Боб Хърбърт и Лоуъл Кофи занасяха Худ за това. Неговото нежелание да се поддаде на това напрежение винаги

беше карало Ан да стои на дистанция. Обаче той чувствува, че тя се скъсява.

— Знам, че те чака много работа — рече Ан, — но ако имаш нужда от нещо, аз съм тук. Ако искаш да разговаряш с някого и не желаеш да си сам, не се срамувай. Познаваме се от доста време.

— Благодаря — каза Худ.

Ан го изгледа продължително.

— Съжалявам за онова, което трябва да претърпите ти и семейството ти, Пол. Но тук ти свърши чудесна работа и аз се радвам, че се върна.

— Хубаво е да се завърне човек — призна Пол. — Мисля, че това ме измъчва най-много.

— Какво? — попита тя.

— Това, че не можех да си довърша работата, която започнах — каза той. — Може да звуци старомодно, но тази страна е била създадена благодарение на общите усилия на изключителни мъже и жени. Оперативният център е част от тази традиция. Тук ние сме страхотен екип, който върши важна работа, и на мен ми беше тежко да го напусна.

Ан продължи да го гледа. Като че ли искаше да каже още нещо, но не го направи. Отдръпна се от бюрото.

— Е, трябва да подгответя съобщението за печата — каза тя. — Искаш ли да споменавам нещо за ситуацията с Шарън?

— Не — отвърна той. — Ако някой се интересува, кажи му. В противен случай просто обясни, че съм променил решението си.

— Това ще прозвучи твърде несериозно — рече тя.

— Какво ще каже „Вашингтон Поуст“ няма да се отрази на работата ми.

— Сега може би не, обаче би могло, ако отново решиш да се кандидатираш за някой държавен пост.

Худ я погледна.

— Добър довод — рече той.

— Защо не им кажем, че президентът те е накарал да се върнеш?

— Защото не го е направил — отвърна Худ.

— Двамата разговаряхте насаме, когато ти се завърна от Ню Йорк. Той няма да отрече, че те е накарал да се върнеш. Това ще го покаже като човек, който държи на лоялността. Удобно е и за двама ви.

— Обаче не е вярно — рече Худ.

— Тогава просто да кажем ето какво — предложи Ан. — След срещата ти с президента си решил да промениш решението за оставката си. Това ще е вярно.

— Ама ти наистина искаш на всяка цена да споменеш президента.

— Когато мога — каза Ан. — Придава по-голяма тежест.

— Тежест ли? — рече Худ. — Искаш да кажеш авторитет.

— Какво каза?

— Според Ник Грило сега думата е „авторитет“.

— Мисля, че не е съвсем прав — усъмни се Ан. „Тежест“ се употребява за човек, който се ползва с доверие, а „авторитет“ за хора със значително влияние. Има разлика.

— Разбирам — каза Худ. Те се усмихнаха един на друг. След това той извърна очи. — По-добре ще е да се захващам за работа. Трябва много да наваксам.

— Не се съмнявам — рече Ан. — Ще ти пратя копие от съобщението по имейла, преди да го пусна.

— Благодаря още веднъж. За всичко.

— Няма защо. — Тя се поколеба. Изгледа продължително Худ и излезе.

Той се обърна към монитора на компютъра от дясната му страна. Не искаше да гледа как Ан си отива. Тя беше красива, интелигентна и много секси. През петте години, откакто се познаваха, бяха флиртували помежду си. Тя го беше правила по-открито от него. Сега, когато Худ беше останал сам, почувства, че не му е лесно да продължи играта по същия начин. Между тях вече не стоеше някой. Флиртуването вече не беше само игра.

Но в момента той нямаше време да мисли за това. Чакаше го много работа. Трябаше да прегледа ежедневните сводки, които през изминалата седмица бяха изпращани на Майк Роджърс. В тях имаше сведения от разузнаването, събирані от различни части на света, както и за тайните операции, които се осъществяваха в момента. Трябаше да се запознае и с докладите на останалата част от екипа и да погледне програмата за идната седмица, преди да се срещне с първата дама. Забеляза, че Роджърс се канеше да разговаря с одобрените кандидати за мястото на Марта Макол — секретарката, отговаряща за

политическите контакти, която беше убита в Испания, а също и с кандидатите за длъжността съветник по икономическите въпроси. Сега, когато държавите се обвързваха все повече финансово и ставаха „сиамски многознаци“, както обичаше да назова Лоуъл Кофи, политиката започваше да се превръща в твърде неприятно бреме за силите, които управляваха света.

Худ реши да остави на Майк тези назначения. Не само заради това, че той вече беше започнал да работи по тях, но и заради това, че самият той щеше да е зает с всичко останало. От всичко, което ставаше напоследък с него, едно нещо си оставаше вярно.

Пол Худ обичаше работата си и това място.

Радваше се, че се е върнал.

8.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ПОНЕДЕЛНИК, 16,00 ЧАСА

Азербайджан е страна, в която се извършва промяна.

Поради политическия конфликт в анклава Нагорни Карабах двадесет процента от територията на страната, главно на югозапад по протежение на границата с Армения и Иран, бяха заети от бунтовнически сили. Въпреки че от 1994 имаше споразумение за прекратяване на огъня, редовно се водеха престрелки. В неофициални разговори дипломатите изказваха опасения, че Република Нагорни Карабах ще се превърне в следващото Косово. В Баку и в други градове ставаха протестни демонстрации, в които често пъти се стигаше до насилие. Някои имаха политически характер, а други бяха протести изобщо. След разпадането на Съветския съюз се чувстваше краен недостиг на стоки от първа необходимост, на медикаменти и нови технологии. Заплащането в брой, за предпочтение в щатски долари, бе единствената форма на размяна, призната в повечето райони на страната, включително и в столицата.

Съединените щати успяха да подкрепят открито законното правителство на Азербайджан, без да настроят срещу себе си могъщите бунтовнически сили. На Баку бяха дадени заеми, а стоките се продаваха директно на „народа“, главно на бунтовниците. В случай че се стигнеше до бунт в национален мащаб, САЩ искаха да държат отворени възможностите за комуникация и с двете страни.

Основната задача на малкото американско посолство бе да балансира между тях. От март 1993 година неговите петнадесет служители и охрана от десет морски пехотинци работеха в една малка каменна сграда на проспект „Азадлинг“, номер 83. В задната част на тази сграда в една стая с дървена ламперия и без прозорци се намираше Отделът на новинарската служба (ДНС). За разлика от малкия отдел по печата, който издаваше съобщения за пресата и

уреждаше вземането на интервюта и снабдяването със снимки на американски конгресмени, сенатори и други държавни ръководители, официално работата на ДНС бе да събира изрезки от вестници от цяла Русия и да ги сортира в папки, за да бъдат използвани за разни справки.

Това бе официално.

В действителност ДНС се състоеше от един агент на ЦРУ, който събираще разузнавателни сведения из страната. Повечето от тази информация идваше от електронното наблюдение, което се извършваше както от кабинета чрез сателит, така и от фургони. Част от сведенията се доставяха от хора, на които се плащаше да наблюдават, да сеслушват и да фотографират правителствените служители, понякога при компрометиращи ги обстоятелства. Някои от тези ситуации също бяха предварително нагласени от ДНС.

След като пострада, Дейвид Батат не искаше да прави опити да се върне в Москва. Вместо това той стигна пеша до посолството. Заведоха го при заместник-посланичката Дороти Уилямсън, която извика старши аналитика Том Моор. Уилямсън беше едра жена с къдрава черна коса. Батат предположи, че е около четиридесетгодишна. Моор беше slab гигант над тридесетте, с мрачно изражение на лицето. Ако Батат не успееше да се измъкне от Баку, и неговото изражение щеше да бъде същото.

Помощникът на Уилямсън беше един спретнат ветеран на име Рон Фрайдей. Беше единственият, който се усмихна насърчително на Батат, и той му беше благодарен за това.

Докато Батат разказа набързо на Моор какво се беше случило, Уилямсън накара флотския лекар да прегледа раните му. Гърлото му беше подуто, а в слюнката му имаше следи от кръв, въпреки че не беше сериозно ранен. Когато медикът приключи, Батат беше отведен в стаята на ДНС. Оставиха го сам, когато се обади в Москва. Разговаря с Пат Томас — заместник-директор за връзките с обществеността, който неофициално беше и шеф на местното бюро на ЦРУ. Това означаваше, че в главната квартира на Управлението няма данни за него. Докладите му се изпращаха директно във Вашингтон чрез дипломатическата поща.

Томас не се зарадва на новината. Ако Батат беше успял да разпознае Харпунджията, Томас щеше да бъде герой. Вместо това той

трябващо да обяснява на своя колега в Баку и на шефовете си във Вашингтон как се бяха издънили при една сравнително елементарна задача за наблюдение.

Томас каза, че ще помисли каква да бъде следващата им стъпка и ще му се обади.

Донесоха храна. Батат яде, въпреки че апетитът му беше останал там, на плажа, заедно с гордостта, енергичността, мисията, която трябващо да извърши, и кариерата му. След това той се отпусна в един стол да почине, докато Уилямсън и Моор пристигнат за втория, поизчерпателен разговор. Моор беше мрачен. Явно разговорът нямаше да бъде приятен.

Благодарение на акустичните устройства, монтирани в стените, разговорите се чуха като шумове от статично електричество в електронните съоръжения, които азербайджанците бяха поставили в околните сгради.

Батат им каза, че от Москва са подозирали за присъствието на Харпунджията в Баку и той е бил изпратен да се опита да го открие. Тази новина не се прие равнодушно от старшия аналитик.

— Очевидно от бюрото в Москва не са счели за нужно да ни запознаят с тази операция — оплака се той. — Ще ни кажете ли защо?

— Страхуваха се, че нашият обект може да има свои хора в посолството — отвърна Батат.

— Нашите хора не са само в посолството — подчертва Моор. — Имаме и външни сътрудници.

— Разбирам — каза Батат. — Обаче в Москва бяха на мнение, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-големи са шансовете ни да изненадаме обекта.

— Което обаче не помогна много, нали? — рече Моор.

— Не.

— Който и да ви е нападнал, очевидно е знал за вашето идване.

— Така е, въпреки че не разбирам как е станало това — каза Батат. — Бях се скрил добре. Не използвах нищо, което би могло да издава електронни пулсации. Апаратът беше дигитален от седемдесетте години. Без светковица, без стъкло да отразява светлината, без никакви движещи се части, които да издават звук.

— Би ли могло Харпунджията или неговите хора да са извършвали просто рутинна проверка на плажа? — попита заместник-

посланичката.

— Аз ги наблюдавах — каза Батат. — Пристигнах рано на мястото, което бяхме избрали чрез сателитна снимка. Избрахме го специално, за да мога да виждам и да чувам тези, които се приближават.

— Тогава защо не видяхте и не чухте приближаването на проклетия нападател? — попита Моор.

— Защото те ме нападнаха точно когато на кораба, който наблюдавах, започна да става нещо — отвърна той. — Някой излезе от трюма и включи радио. Беше идеален начин за отвлечане на вниманието.

— Което подсказва, че някой е знаел, че сте там, на това място, господин Батат — каза Моор.

— Вероятно.

— Възможно е да е знаел още преди да отидете там — продължи Моор.

— Не виждам как би могъл, но не изключвам и тази възможност — съгласи се Батат.

— Това, което наистина искам да разбера, е дали изобщо нападателят е бил Харпунджията — продължи Моор.

— Какво искате да кажете? — попита заместник-посланичката.

— Харпунджията е терорист от двадесет години — каза ѝ той. — Лично е извършил или е участвал в най-малко петнадесет терористични нападения, за които ни е известно, а вероятно са много повече. Спасявал се е от безброй наши опити да го заловим до голяма степен благодарение на това, че е непрекъснато в движение. Не знаем да има постоянен адрес. Наема тези, които са му нужни, и рядко използва същите хора два пъти. Знаем само как изглежда, защото един от доставчиците му на оръжие успя да ни даде негова снимка. Няколко месеца по-късно тялото на този доставчик беше намерено в една платноходка, разпррано от брадата до корема с нож за изкормяне на риба, и то след като ние го настанихме да живее на друго място и му издадохме документи за самоличност под друго име.

— Разбирам — каза заместник-посланичката.

— Беше оставил ножа на мястото на престъплението — добави Моор. — Винаги оставя оръжията, с които действа, като се започне от харпуни и се стигне до примки, направени от корабни въжета.

— Все неща, свързани с морето — каза Уилямсън.

— Често са такива — рече Моор. — Подозираме, че е служил в нечии военноморски сили, но не успяхме да разберем кои. Но досега Харпунджията никога не е оставял жив свидетел. Което означава, че или той не е бил човекът, нападнал господин Батат, или че Харпунджията е искал той да остане жив.

Заместник-посланичката погледна към Батат.

— С каква цел?

— Не мога да си го обясня — призна той.

За момент тримата замълчаха. Чуваше се само бръмченето на вентилатора.

— Господин Батат, присъствието на човек като Харпунджията в този район може да има ужасни последици за всички нас — каза заместник-посланичката.

— И това е още една причина, която е налагала да бъдем уведомени за това — каза ядосано Моор. — По дяволите, ние знаем кои хора под прикритие ни наблюдават и те от дни не са се появявали наоколо. Прекалено заети са с издирането на един руски шпионин, избягал от затвора преди два дни.

— Заявявам ви отново, че съжалявам — рече Батат.

— Ще имате ли нещо против да останете в Баку, докато ние се опитваме да разберем каква е работата? — попита заместник-посланичката.

— Съвсем не — отвърна Батат. — Искам да помогна.

— Да се надяваме, че не е станало вече твърде късно за това — обади се Моор.

Те станаха.

— А къде е „Рахел“? — попита Батат.

— Изпратих малък самолет да я търси — каза му Моор. — Но те имат няколко часа преднина и бог знае в каква посока са се отправили. Не съм оптимист.

— Не можете ли да я издирийте по името? — попита Батат. — Няма ли корабен регистър?

— Има — отвърна Моор. — Обаче „Рахел“ не фигурира в него. Проверяваме регистрите на Дагестан, Калмикия и другите кавказки републики, но предполагам, че тя плава под фалшиво име.

Моор заведе Батат в една малка стая за гости на втория етаж. В ъгъла имаше походно легло и Батат легна на него, за да помисли. Яхтата, музиката, която бяха пуснали, беглият поглед, който беше успял да хвърли на човека на палубата. Той прехвърляше тези образи и звуци отново и отново през главата си, търсейки допълнителна информация. Нещо, което би могло да му подскаже кой е екипажът на „Рахел“, как бяха облечени или откъде биха могли да идват. При подсъзнателното разпитване опитните разпитващи правеха различни експерименти с агентите, за да им помогнат да си спомнят някои забравени подробности. Разпитващите ги питаха за цвета на небето, за това как е изглеждала водата, за силата на вятъра и за миризмите, които се носеха с него. Когато агентът се потопеше отново в атмосферата на мястото на събитието, разпитващият го обръща към себе си и го караше да опише какво точно се е виждало на кърмата на кораба, дали е имало флагове на нея или на мачтата и дали са сечували никакви звуци от палубата или от трюма. Батат винаги се изненадваше колко много информация запечатваше мозъкът, за която човек не винаги можеше да се сети веднага.

Въпреки че затвори очи и дишаше бавно и дълбоко, преминавайки през целия списък на метода за подсъзнателния разпит, той не можа да си спомни нищо, което да му подскаже кои бяха в яхтата или от коя посока може да е дошъл нападателят му. Не можеше да си спомни дори какъв беше на пипане платът на дрехата върху ръката, която го беше задушила, нито миризмата на човека, който го беше нападнал. Не си спомняше дали бузата на мъжа се беше докоснала до него и дали е бил с брада или гладко избръснат.

Сигурно е бил твърде зает с опитите си да оцелее.

Остана да лежи със затворени очи. Престана да се взира в миналото и се насочи към това, което предстоеше. Щеше да остане в Баку, но не само защото заместник-посланичката го беше помолила. Докато не успееше да разбере кой го беше нападнал, доверието в него беше загубено и животът му им принадлежеше.

Даде си сметка, че точно за това го бяха оставили жив.

9.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 11,55 ЧАСА

Худ винаги се изненадваше колко различен беше Вашингтон денем. Нощно време белите фасади бяха ярко осветени и като че ли се издигаха сами сред блъсъка на олимпийско великолепие. През дения тези забележителности изглеждаха почти древни, вечни, застанали между модерните сгради, количките на амбулантните търговци, лъскавите надписи на ресторантите, предпазните барикади от бетон и стомана и всичко това под почти непрекъснатия рев на реактивните двигатели на самолетите, които непрестанно пореха небето.

Но и в двата случая това беше Вашингтон — една стара, все по-монолитна бюрокрация, с която човек трябваше да се справя, една представа за величие, която не можеше да бъде пренебрегната или принизена.

Худ паркира колата си в Елипсата от южната страна на Белия дом. Прекоси „Е Стрийт“ и се изкачи до източния вход за посетители. Желязната порта се отвори пред него с бръмчене и след като премина теста с металотърсача, изчака вътре в Източното крило един от помощниците на първата дама.

От всички забележителности на Вашингтон предпочитанията на Худ винаги бяха на страната на Капитолия. Една от причините беше, че това е уязвимото място на правителството, мястото, където Конгресът слагаше пръти в колелата на президентското въображение. Често това бяха колела с квадратна форма и различни размери, но без тях нищо не можеше да се движи. Друга причина беше, че самата сграда представляваше огромен музей на изкуството и историята, в който на всяка крачка имаше съкровища. На едно място можеше да се види метална плочка, показваща къде е седял конгресменът Ейбрахам Линкълн, или статуя на генерал Лю Уольс — някогашният губернатор на територията на Ню Мексико и авторът на „Бен Хур“. На друго

имаше надпис с указания за търсенето на основополагащия камък, който е бил поставен на скромна церемония преди двеста години, а след това неусетно е бил погребан и загубен при безбройните промени в основите на сградата.

Белият дом не беше така внушителен както Капитолия. Беше много по-малък, с лющеща се боя и изкорубена дървения отвън. Но неговите поляни, колонади, стаи и многобройни познати кътчета са свързани в американската памет с образите на велики водачи, вършили велики дела, а понякога и позорни, но много човешки постъпки. Той винаги щеше да бъде символичното сърце на Съединените щати.

Пристигна един млад помощник на първата дама. Заведе Худ до асансьора и те се изкачиха до третия етаж. Худ се изненада, че президентшата иска да се срещне с него горе. Тя имаше кабинет на първия етаж и обикновено там приемаше посетители.

Отведоха го във всекидневната на първата дама, която беше в съседство с президентската спалня. Беше малка стая, чиято главна врата водеше към коридора, а друга, според него, към спалнята. До отсрещната стена имаше малко канапе със златиста тапицерия, а срещу него две кресла. Между тях беше поставена масичка за кафе. Отсреща седеше висока секретарка с портативен компютър пред нея. Персийският килим беше в бяло, червено и златисто, а белите завесите бяха спуснати. Стаята се осветяваше от малък полилей.

Худ погледна към двата портрета на стената. Единият беше на Алис Рузвелт, дъщерята на Теодор Рузвелт. Другият беше рисуван портрет на Хана Симпсън, майката на Улисис С. Грант. Той се зачуди защо са тук, когато първата дама влезе. Беше облечена небрежно в бежови тесни панталони и бежов пуловер. Секретарката затвори вратата след себе си и ги остави сами.

— Нанси Рейгън ги намери в мазето — каза Меган.

— Какво казахте?

— Портретите — обясни тя. — Сама ги е открила. Не желаела жените да събират прах.

Худ се усмихна. Те леко се прегърнаха и Меган му посочи канапето.

— Долу все още има чудесни неща — каза тя, сядайки. — Мебели, книги, документи, предмети като плочката за писане на Тед Линкълн и дневник, принадлежал на Флорънс Хардинг.

— Мислех, че повечето от тези неща се намират в Смитсъновия институт.

— Много от тях са там. Обаче много от семейните предмети са все още тук. Хората започнаха да се уморяват от всичките скандали през годините — рече Меган. — Те забравят, че Белият дом е бил и продължава да е къща за живееене. Тук са се раждали и отглеждали деца, имало е сватби, рождени дни и празници.

Донесоха кафе и Меган замълча, докато го сервираха. Худ я наблюдаваше, докато прислужникът на Белия дом безшумно и сръчно постави сребърните прибори, напълни една чаша и излезе.

Меган говореше със същата разпаленост, с каквато Худ я помнеше отпреди. Тя никога не правеше нещо, което не я интересуваше силно, независимо дали говореше пред тълпата, апелираше за повече средства за образование на кръгла маса по телевизията или разговаряше за Белия дом със стар приятел. Обаче сега лицето ѝ изразяваше нещо, което той не беше забелязвал преди. В очите ѝ не се виждаше някогашният ентузиазъм. Когато той се вгледа в тях, му се стори, че забелязва уплаха и смут.

Худ взе чашата си, отпи от кафето и се обрна към Меган.

— Благодаря ти, че дойде — каза първата дама. Чашата заедно с чинийката бяха в ската ѝ и тя беше свела очи. — Знам, че си зает и си имаш проблеми. Обаче това не засяга само мен и президента, Пол. — Тя го погледна. — Засяга страната.

— Какво не е наред? — попита той.

Меган пое дълбоко въздух.

— През последните няколко дни съпругът ми се държи странно.

Меган замълча. Худ не прояви нетърпение. Изчака тя да отpie от кафето.

— През последната седмица той ставаше все по-разсеян — каза тя. — Не е питал как е внукът ни, което е необично за него. Твърди, че това се дължи на многото работа, и може да е така. Но вчера станаха някои много страни неща. — Тя се вгледа напрегнато в Худ. — Това трябва да си остане между нас.

— Разбира се.

Меган пое отново дълбоко въздух, сякаш за да се окуражи.

— Преди вечерята снощи го заварих до тоалетната му масичка. Закъсняваше. Не беше взел душ и не се беше облякъл. Само се

взираще в огледалото, очите му бяха зачервени, като че ли беше плакал. Когато го попитах какво му е, ми отговори, че правел упражнения. Каза ми, че очите му са зачервени, защото не е могъл да се наспи. Не му повярвах, обаче приех обяснението му. След това по време на приема преди вечерята ми се видя някак отпаднал духом. Усмиваше се и се опитваше да бъде забавен, но го правеше без ентузиазъм. Докато не му се обадиха по телефона. Разговаря от кабинета си и се върна след две минути. Беше напълно променен. Беше станал много по-уверен и енергичен.

— Точно такъв изглеждаше по време на вечерята — отбеляза Худ. — Като казвате, че президентът е изглеждал сломен, какво точно имахте предвид?

Меган се замисли за момент.

— Знаеш ли как изглеждат хората, които е трявало да летят със самолет през няколко часови пояса? — попита тя. — Очите им стават някак безизразни и реакцията им на това, което се говори, е забавена.

Худ кимна.

— Той имаше точно такъв вид до обаждането по телефона — каза Меган.

— Знаете ли кой му се обади? — попита Худ.

— Каза ми, че бил Джак Фенуик.

Фенуик беше тих, акуратен човек, който беше финансов директор в предишната администрация на президента. Той стана член на мозъчния тръст на Лорънс „Американски разум“, където прибави към репертоара си и въпроси, относящи се до разузнаването. Когато президентът беше преизбран, Фенуик беше назначен за шеф на Агенцията за национална сигурност, която е самостоятелна разузнавателна служба на Министерството на от branата. За разлика от другите клонове на военното разузнаване АНС помага и при дейности на правителството, които не са свързани с от branата.

— Какво е казал Фенуик на президента? — попита Худ.

— Че всичко си е дошло на мястото — отвърна му тя. — Само това каза.

— Вие нямаете представа за кого и за какво се отнася това?

Меган поклати глава.

— Тази сутрин господин Фенуик замина за Ню Йорк, а когато попитах помощника му за какво е ставало въпрос в телефонния

разговор, той ми отговори нещо много странно. Попита ме: „Какъв разговор?“

— Проверихте ли записите с телефонните разговори?

Меган кимна.

— Единственото телефонно обаждане на тази линия по това време е било от хотел „Хей-Адамс“.

Старият елегантен хотел се намираше от другата страна на парка Лафайет, буквално през улицата, точно срещу Белия дом.

— Тази сутрин изпратих един наш служител в хотела — продължи Меган. — Той поискал списък на хората от персонала, които са били на смяна през нощта, посетил ги в домовете им, показал им снимки на Фенуик. Те не са го виждали.

— Може да е влязъл през някой страничен вход — каза Худ. — Проверихте ли на рецепцията?

— Да — отвърна тя. — Но това не означава нищо. Много хора може да не са се регистрирали с истинските си имена. Конгресмените често използват хотела за срещи насаме.

Худ знаеше, че Меган няма предвид само срещите от политически характер.

— Но и това не е всичко — продължи Меган. — Когато слязохме долу в Синия салон, Майкъл видя сенатор Фокс и отиде да ѝ благодари. Тя изглеждаше много изненадана и го попита за какво ѝ благодари. Той каза: „За финансирането на инициативата.“ Видях, че тя нямаше никаква представа за какво ѝ говори.

Худ кимна. Това обясняваше недоумението, което се четеше в очите на сенатор Фокс при влизането ѝ в залата. Малко по малко нещата започнаха да идват на местата си. Сенатор Фокс беше член на конгресната комисия по разузнаването. Ако трябваше да се одобри някаква инициатива, засягаща разузнаването, тя би трябвало да знае за нея. Очевидно и тя беше изненадана също толкова, колкото и Худ, когато чу за международната операция за размяна на разузнавателни сведения. Президентът или беше предположил, или му е било казано от Джак Фенуик, че тя е помогнала това да стане.

— Как се чувстваше президентът след вечерята? — попита Худ.

— Това въсъщност беше най-лошото от цялата работа — каза Меган. Спокойствието ѝ започна да я напуска. Тя остави чашата с кафето настрана и Худ направи същото. Той се приближи към нея. —

Когато се готвехме да си лягаме, Кърк Пайк се обади на Майкъл по телефона.

Бившият шеф на военноморското разузнаване Пайк сега беше новоназначеният директор на ЦРУ.

— Той проведе разговора от банята — продължи Меган. — Беше кратък и когато Майкъл затвори, седна на леглото и се загледа в стената. Беше като ударен от гръм.

— Какво му каза Пайк?

— Не знам — отвърна Меган. — Майкъл не ми каза. Може да не е било нищо важно. Може би е било някакво напомняне, което го накара да се замисли. Но според мен не мигна през цялата нощ. Когато се събудих сутринта, него го нямаше в леглото, а през целия ден му предстояха срещи. Обикновено към единадесет часа разговаряме, дори и ако трябва да си кажем набързо по едно здрави, но не и днес.

— Разговаряхте ли с лекаря на президента за това? — попита Худ.

Меган поклати глава.

— Ако д-р Смит не открие нищо тревожно в състоянието на съпруга ми, той може да препоръча Майкъл да бъде прегледан от д-р Бен.

— Психиатърът в „Уолтър Рийд“? — запита Худ.

— Точно така — отвърна Меган. — Д-р Смит и той работят заедно. Пол, нали знаеш какво ще стане, ако президентът на Съединените щати отиде на преглед при психиатър? Колкото и да се мъчим да го запазим в тайна, рисковете са прекалено големи.

— Рисковете са още по-големи, ако президентът не се чувства добре — отбеляза Худ.

— Знам — каза Меган. — Точно затова поисках да се видя с теб. Пол, станаха прекалено много неща, в които няма логика. Ако нещо със съпруга ми не е наред, искам той да се прегледа при д-р Бен, а политическите рискове да вървят по дяволите. Но преди да помоля Майкъл да го направи, искам да знам дали не става нещо друго.

— Някакви засечки в комуникационната система или някой хакер, който играе номера — каза Худ. — Може би още някакви китайски шпиони.

— Да — каза Меган. — Точно така.

Той видя, че лицето ѝ моментално придоби по-ведро изражение. Ако имаше някаква външна причина, тя можеше да бъде отстранена, без това да навреди на президента.

— Ще видя какво мога да открия — обеща Худ.

— Само че много предпазливо — каза Меган. — Моля те, гледай да не се изпуснеш някъде.

— Няма — успокои я той. — Междувременно опитайте да поговорите с Майкъл. Вижте дали ще можете да го накарате да каже нещо повече. Всяка допълнителна информация, всякакви имена освен тези, за които ми споменахте, ще бъдат от голяма полза.

— Ще се опитам — обеща Меган и се усмихна. — Ти си единственият, на когото мога да доверя такова нещо, Пол. Благодаря ти, че дойде.

Той също се усмихна.

— Ще се опитам да помогна на една стара приятелка и на страната си. Не са много хората, на които се предоставя подобна възможност.

Меган се изправи. Худ също. Те си стиснаха ръцете.

— Знам, че и на теб не ти е лесно в момента — каза първата дама. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Добре — обеща Худ.

Първата дама излезе от стаята, а нейният помощник се върна, за да изведе Худ.

10.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ПОНЕДЕЛНИК, 21,21 ЧАСА

На Пат Томас в един ден му се случиха две чудеса.

Първо, самолетът на „Аерофлот“ Ту-154, който по разписание трябваше да излети от московското летище в осемнадесет часа, тръгна навреме. Като се изключват вероятно кралските въздушни линии на Уганда, „Аерофлот“ беше най-закъсняващият превозвач, с който Томас беше летял някога. Второ, самолетът се приземи в Баку в 20,45 часа — пет минути преди разписанието. През петте години, прекарани в американското посолство в Москва, подобно нещо не се беше случвало на Томас. Нещо повече, въпреки че самолетът беше сравнително пълен, неговото място не беше дублирано. Стойният, висок близо метър и осемдесет и пет, четиридесет и две годишен Томас беше заместник-директор в посолството, отговарящ за връзките с обществеността. В действителност беше шпионин. Гледаше на работата си като на дипломатически частен детектив. Руснаците, разбира се, знаеха това, което беше и причината винаги да бъде следен на публични места от един или двама руски агенти. Беше сигурен, че в Баку ще го чака някой, който също ще го следва по петите. Технически погледнато, КГБ вече не съществуваше. Обаче личният състав и инфраструктурата на разузнавателните операции бяха останали по местата си и често се използваха от Федералната служба за сигурност и другите „служби“.

Томас беше облечен в сив зимен костюм с жилетка, за да се предпазва от студения вятър, който винаги духаше откъм залива на Баку. Знаеше, че ще има нужда от нещо повече — от силно грузинско кафе и още по-силен арменски коняк, за да се стопли от приема, който очакваше да му бъде оказан в посолството. За съжаление укриването на тайни от своите хора също беше част от работата на шпионина.

Надяваше се те да не вдигнат голяма връва, а и той възнамеряваше да си посипе главата с пепел, за да се оправят нещата.

Посрещна го кола на посолството. Томас не се втурна вътре, хвърляйки сака си в багажника. Не искаше руските или азербайджанските агенти да си помислят, че бърза. Спра, спука едно балонче от дъвката в устата си, протегна се и чак след това влезе в колата. Прави се на отегчен. Това е тактиката, когато подозираш, че те следят. Ако искаш внезапно да се разбързаши, има по-голяма вероятност да изненадаш тези, които те следят, и да се отървеш от тях.

Пътят с кола от международното летище на Баку до района на брега на залива, където се намираха посолствата и търговската част, отне тридесет и пет минути. Когато идваше тук, Томас никога не оставаше повече от ден-два и се надяваше сега да бъде същото. Беше посещавал местните базари, Храма на поклонниците на огъня и Музея с килимите — музей с такова име трябваше да се види, както и най-голямата забележителност — Кулата на девицата. Издигаща се в стария град, тази двестагодишна кула на осем етажа е била построена от една девойка, която според някои предания искала да остане затворена в нея, а според други — да се хвърли в морето. Никой не можеше да каже със сигурност коя версия е вярна.

Томас знаеше как се е чувствала.

Заведоха го при заместник-посланичката Уилямсън, която се беше върнала от вечеря и го очакваше, седнала зад бюрото. Ръкуваха се и си размениха няколко баналности. След това тя взе писалка и отбеляза часа върху официална бланка. След малко Моор и Батат влязоха в кабинета ѝ. По врата на агента имаше сивочерни петна и освен охлуванията изглеждаше доста уморен.

Томас му подаде ръка.

— Добре ли си?

— Малко съм замаян — отвърна Батат. — Съжалявам за станалото, Пат.

Томас се намръщи.

— В тези работи няма гаранции, Дейвид. Нека видим как да оправим нещата.

Томас погледна към Моор, който стоеше до Батат. Двамата се бяха срещали няколко пъти на конференции на представители от американските посолства в Азия и при други поводи. Моор беше

съвестен човек, от онези, на които викаха двадесет и четири по седем, т.е. агент, който работи по двадесет и четири часа седем дни в седмицата. В момента той не правеше опити да прикрие мрачното си и не особено дружелюбно настроение.

Подаде му ръка и Моор я погаси.

— Как сте? — попита Томас.

— Това не е важно — отвърна Моор. — В момента не се чувствам особено добре. Не беше нужно нещата да се развият по този начин.

— Прав сте, господин Моор — съгласи се Томас и пусна ръката му. — Струва ми се, че в случая трябваше да постъпим по друг начин. Сега въпросът е как да оправим нещата?

Моор злъчно се усмихна.

— Няма да се отървете така лесно — рече той. — Вашият екип извърши тук малка операция, за която не бяхме уведомени. Човекът ви каза, че сте се беспокоял от рисковете, свързани със сигурността, и от някои други фактори. Господин Томас, мислите ли, че азербайджанците са успели така да проникнат в системата, че не можем да извършим дори едно наблюдение, без да ни открият?

Томас седна в един стол срещу Уилямсън.

— Господин Моор, госпожо Уилямсън, разполагахме с много кратко време да вземем бързо решение. То се оказа лошо и погрешно. Въпросът е какво да правим сега? Ако Харпунджията е тук, можем ли да го открием и да му попречим да се измъкне?

— Въобще питате как да ви измъкнем от положението, в което сте се оказали, нали? — попита Моор.

— И така може да се каже. Въобще ще приветстваме всичко, което ще помогне, за да преминем от отстъплението в настъплението.

Моор стана по-приветлив.

— Няма да е лесно — рече той. — Не отрихме и следа от яхтата, която господин Батат казва, че видял. Имаме човек, който наблюдава летището, но днес оттам не е заминавал никой, отговарящ на описанието на Харпунджията.

— А защо не се върнем назад и се опитаме да си отговорим защо Харпунджията е в Баку?

— Има много обекти, срещу които могат да бъдат предприети терористични действия от един наемник — обясни Моор. — А може

просто да е минавал оттук на път за някоя друга република или за Близкия изток. Нали знаете какви са тези хора. Те рядко избират прекия път, за да отидат някъде.

— Ако Баку е само спирка, Харпунджията вероятно вече го няма тук — каза Томас. — Нека се съсредоточим върху възможните обекти в района и евентуалните причини те да бъдат нападнати.

— Най-много ни беспокоят Нагорни Карабах и Иран — обади се Уилямсън. — Нагорни Карабах се обяви за независима република, а Азербайджан и Армения се бият към към кого да принадлежи. Целият район вероятно ще пламне, когато Азербайджан намери достатъчно пари, за да купи модерни оръжия за своята армия. Това ще бъде лошо и за двете страни, но като имаме предвид, че Иран се намира само на петнадесет мили по на юг, може да се стигне до по-голям конфликт. Като говорим за Иран, дори и без ситуацията около Нагорни Карабах между Техеран и Баку от години има търкания за какво ли не, като се започне от достъпа до петрол и се стигне до каспийската есетра и хайвера. Когато Съветският съюз държеше под контрол Каспийския район, вземаше оттам каквото си поиска. Сега тук не само има проблеми, но някои от тях пораждат нови. Поради немарливия начин, по който Азербайджан добива петрола, редица части от морето, където иранските рибари ловят есетрата, са покрити с близо половинсантиметров слой петрол. Замърсяването убива рибата.

— А какво точно е положението с петрола? — попита Томас.

— Големите петролни полета са четири — каза Уилямсън. — Азери, Чираг, Гюнешли и Азербайджан. Азербайджан и членовете на Западния консорциум, подписали спогодбата за добив на петрол, са убедени, че международното право защитава техните изключителни права върху обектите. Обаче претенциите им се основават на граници, определени от правата, валидни за риболовните зони, които според Иран и Русия не могат да се прилагат за добива на петрол. Засега споровете се водят само от дипломатите.

— Но ако някой някъде предприеме други действия — рече Томас, — като например да взриви някое посолство или да извърши убийство...

— Това би означавало да последва гибелна верижна реакция, която ще засегне половин дузина страни от района и ще вика Съединените щати в голяма чужда война — заяви Уилямсън.

— Точно затова искаме да бъдем информирани за тайните операции в нашия малък заден двор — прибави не без известен сарказъм Моор.

Томас поклати глава.

— *Mea culpa*^[1]. А сега ще се съгласите ли, че трябва да гледаме напред, а не назад?

Моор го погледна за момент, а после кимна.

— Така — рече Уилямсън и погледна бележките пред себе си. — Доколкото можах да разбера, има два възможни сценария. Първият — че човекът, нападнал господин Батат, не е Харпунджията и в такъв случай може би имаме работа само с някакъв наркографикант или контрабандист на оръжие. Някой, който е успял да повали господин Батат и след това да изчезне.

— Точно така — рече Томас.

— Каква е вероятността да е станало така? — попита Уилямсън.

— Твърде малка — отвърна Томас. — Знаем, че Харпунджията е в района. Служител на Бюрото за разузнаване и разследвания на Държавния департамент е бил в самолет на турските авиолинии, който летял от Лондон за Москва, и му се сторило, че видял Харпунджията. Опитал се да го проследи, но го изгубил.

— Искате да кажете, че човек от бюрото и най-търсеният терорист в света просто са пътували в един самолет? — обади се Моор.

— Не мога да говоря от името на Харпунджията, а само това, което е казал служителят на Държавния департамент — отвърна Томас.

— Но напоследък установяваме, че все повече терористи и шпиони използват пътищата на дипломатите. Опитват се да се доберат до информация от лаптопи и телефонни разговори. От Държавния департамент на няколко пъти вече бият тревога за това. Може да е било съвпадение, може Харпунджията да се е опитал да открадне дискета или телефонен номер, когато служителят е отишъл до тоалетната, не знам.

— И на какво основание този служител твърди, че е успял да разпознае Харпунджията? — попита Уилямсън.

— На единствената известна негова снимка — отвърна Томас.

— Снимката е добра и напълно автентична — увери я Моор.

— Бяхме известени за случката и направихме някои справки — продължи Томас. — Те съвпадат със сведения, които получихме от други източници. Пътникът е пътувал под друго име с фалшив английски паспорт. Проверихме пътните дневници на такситата и установихме, че той е взел такси от хотел „Кенсингтън“ в Лондон. Прекарал е там само една нощ и се е срещал с няколко души, които според портиера приличали и говорели като хора от близкоизточни страни. Опитахме се да проследим въпросното лице в Москва, но никой не го е виждал да излиза от летището. Затова проверихме полетите за други дестинации. Човек, отговарящ на описанietо, който показал руски паспорт на името Гарднър, се качил на самолета за Баку.

— Това е корабът на Харпунджията — каза внезапно заместник-посланичката Уилямсън. — Така ще да е.

Другите я погледнаха.

— Познато ли ви е? — попита Томас.

— Да. Учила съм в колеж — обясни Уилямсън. — Гарднър е капитанът на „Рахел“ от романа „Моби Дик“. Това е един от корабите, които преследват неуловимия бял кит. Мога да добавя, че той не успява да го залови.

Томас погледна тъжно към Батат.

— Харпунджията — рече той. — По дяволите. Ама, разбира се. Той сам ни е пробутал тази информация.

— Този терорист си го бива — обади се Моор. — Ако сте усетили намека, може да си помислите, че е някаква шега, и няма да ѝ обърнете внимание. Но ако сте я приели сериозно, Харпунджията е знаел къде ще го търсите и ви е очаквал, за да ви попречи да го преследвате по-нататък.

— Обаче яхтата беше истинска — обади се Батат. — Видях името...

— Видял сте името, което е било поставено нарочно, за да привлече вниманието ви за известно време — рече Томас. — Мамка му! Този път здравата се хванахме на въдицата.

— Което ни довежда до втория И много вероятен сценарий — каза Уилямсън. — Ако Харпунджията е пристигнал в Баку, трябва много бързо да разберем две неща. Първо, какво е искал и, второ, къде се намира сега. Така ли е?

Томас кимна.

Моор се изправи.

— Обзала гам се, че той вече не използва руския паспорт. Ще вляза в компютрите на хотелите и ще сравня имената на гостите с нашата база данни за паспортните регистрации. Ще видим дали няма да изскочат някои нови имена.

— Той може да има свои хора и тук, а в такъв случай може и да не отседне в хотел — обади се Томас.

— Ще ви дам списък на хората, за които ни е известно или подозирате, че работят с чужденци — каза му Моор. — С господин Батат може да ги сравните с данните за хората, с които Харпунджията може да е работил и преди.

Батат обеща да го направи.

— Трябва да опитаме още нещо — каза Томас. — Събрахме всичко по въпроса, което можахме да извлечем от нашите източници в Москва още преди пристигането на Батат. Не беше много, но за времето, с което разполагахме, успяхме да направим само това. Какво ще кажете за другите държави в района?

— Не успяхме да отбележим някакъв съществен напредък в установяването на връзки с разузнаването на никоя от тях — призна заместник-посланичката. — Не разполагаме с достатъчно хора за поддържане на подобни отношения, а и много от републиките, в това число и Азербайджан, са затрупали специалните си служби с решаването на вътрешни проблеми. Всички непрекъснато се шпионират помежду си. Това в особена степен се отнася за Чечения.

— Защо пък там? — попита Батат.

— Защото въпреки че на книга там има коалиционно правителство, Чечения всъщност се управлява от исламските милиции, които искат да дестабилизират останалите републики, включително и Русия — каза тя. — Надявам се инициативата, която снощи президентът обяви във Вашингтон, да оправи нещата.

— Каква инициатива? — попита Батат.

— Сътрудничество в рамките на ООН в областта на разузнаването — обясни му Моор. — Той го оповести снощи във Вашингтон.

Батат го изгледа с недоумение.

— Има едно място, което можем да опитаме — каза Томас. — Спомням си, че преди две години чух за връзките на Националния

център за управление на кризи с една руска група, действаща в Санкт Петербург.

— Руска група за управление на кризи — рече Моор. — Да, спомням си, че и аз съм чувал за нея. Мога да се обадя във Вашингтон и да ги помоля да се свържат с Оперативния център — рече Моор. — Да видят дали те все още поддържат връзки с руснаците.

— Когато им се обадите, накарайте ги да се свържат там с Боб Хърбърт — предложи Томас. — Той е шеф на разузнаването. Чувал съм, че е много способен мъж. Разбрах, че новият ръководител на центъра генерал Роджърс бил доста труден човек.

— Той не ръководи Оперативния център — намеси се заместник-посланичката...

— А кой е шефът? — попита Томас.

— Пол Худ — отвърна тя. — Тази сутрин ни уведомиха. Той си е оттеглил оставката.

На лицето на Моор се появи ехидна усмивка.

— Обзалагам се, че той няма да участва в програмата за сътрудничество с ООН в областта на разузнаването.

— Независимо от това, по-добре ще е да ги накарате да се свържат с Хърбърт — рече Томас. — Харпунджията може да се опита да се измъкне от района, като се отправи на север към Скандинавия. Ако постъпи така, руснаците могат да ни помогнат там.

Моор се съгласи. Всички станаха и Томас подаде ръка на заместник-посланичката. — Благодаря за всичко. Наистина съжалявам засталото.

— Засега още няма някакви тежки последствия.

— Ще се погрижим нещата да си останат такива — рече Томас.

— Ще наредя да пригответ една стая за двамата — каза Уилямсън. — Не е нещо кой знае какво, но все пак става за спане.

— Благодаря — каза Томас. — Но докато не намерим нашия човек, чувствам, че няма да мога да спя спокойно.

— Това ще се отнася за всички ни, господин Томас — увери го Уилямсън. — Извинете ме, но в двадесет и два часа посланик Смол се връща от Вашингтон. Той ще иска да му се докладва за това колкото е възможно по-скоро.

Томас излезе и се отправи по коридора към кабинета на Моор. Яд го беше, че бяха изпуснали Харпунджията, но още повече се

дразнеше от факта, че копелдакът сигурно им се надсмиваше, че се бяха хванали на въдицата му с белия кит. Запита се дали Харпунджията е разбрал по някакъв начин, че Батат ще дойде от Москва. Може би тъкмо за това беше оставил агента жив. За да предизвика скандал между бюрото на ЦРУ в Москва и това в Баку. А може би го беше направил просто за да ги обърка и да ги накара да си губят времето в чудене защо не е убил Батат.

Томас поклати глава. „Мислиш си какви ли не глупости“, укори се той. „Престани. Трябва да се съсредоточиш.“ Обаче той знаеше, че тази работа няма да е никак лека, защото беше очевидно, че Харпунджията е човек, който обича да играе с преследвачите си, смесвайки игрите с реалността.

И засега се справяше чудесно.

[1] Моя е вината (лат.). — Бел.прев. ↑

11.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 15,00 ЧАСА

Клетъчният телефон иззвъня в кабинета на червенокосия мъж. Той даде знак на двама млади помощници да излязат и да затворят вратата след себе си. След това се обърна във въртящия се стол с гръб към вратата. Погледна през прозореца, извади телефона от джоба на сакото си и се обади чак при петото позвънаване. Ако телефонът е бил откраднат или загубен и някой отговореше преди уговорените позвънвания, обаждащият се беше инструктиран да затвори.

— Да? — каза тихо червенокосият.

— Той приключи фаза едно — каза гласът. — Всичко върви точно по разписание.

— Благодаря ти — рече червенокосият и затвори.

Веднага набра нов номер. Отговориха на петото позвънаване.

— Вървим по план — каза червенокосият.

— Много добре — отвърна другият.

— Някакви новини от Бен? — попита червенокосият.

— Още няма нищо — рече другият. — Ще дойдат.

Човекът затвори.

Червенокосият сложи телефона обратно в джоба на сакото си. Погледна към отсрещния край на кабинета, към снимките с президента и с чуждестранни държавни глави, към похвалите. Към американското знаме в размер петнадесет на двадесет и пет сантиметра, което майка му му беше дала. Червенокосият го беше носил сгънато в задния джоб по време на службата си във Виетнам. То стоеше в рамка на стената, смачкано и зацапано в сраженията от кал и пот.

Извика помощниците си обратно в кабинета. Рутинното действие, което го върна към обикновените му задължения, още веднъж подчертава сложния характер на това, с което се бяха захванали той и партньорите му. Да се прекрои международната политическа и

икономическа карта беше едно, но то да стане внезапно, с един удар като този, беше безпрецедентно.

Работата беше рискована и вълнуваща. Ако операцията някога станеше публично достояние, някои щяха да я възприемат като чудовищна. Навремето за много хора такива са били и Американската революция, и Гражданската война. Така е било възприемано и участието на Съединените щати във Втората световна война преди Пърл Харбър. Червенокосият се надяваше само, ако действията им станеха общеизвестни, хората да разберат защо са били необходими. Да си дадат сметка, че светът, в който са се намирали Съединените щати, е бил коренно различен от света, в който са били създадени. Че за да продължи да се развива нататък, този свят понякога трябва да бъде разрушен, да се рушат правилата, а понякога и самият живот.

Понякога и двете.

12.

КЕМП СПРИНГС, МЕРИЛЕНД

ПОНЕДЕЛНИК, 15,14 ЧАСА

След като се завърна от Белия дом, Пол Худ се обади по телефона на сенатор г-жа Фокс. Тя призна, че е била напълно объркана от изявленето на президента и поискала разговор с него по въпроса. Худ я помоли да го отложи, докато се запознае със ситуацията. Тя се съгласи. След това той извика Боб Хърбърт. Разказа на шефа на разузнаването за разговора си с първата дама, след което го накара да открие каквото може за телефонното обаждане от хотела и дали някой е забелязал някакво странно поведение от страна на президента. Тъй като Хърбърт поддържаше връзка с много хора, без да ги пита нещо конкретно, а просто за да се осведомява какво правят и как е семейството, за него беше лесно да им се обади и в един неангажиращ разговор да ги разпита за важни неща, без да се усетят, че иска да разбере нещо.

Сега двамата се намираха в кабинета на Худ. Обаче когато Хърбърт мина през вратата в инвалидната си количка, той беше по-различен от преди.

— Всичко наред ли е? — попита Худ.

Обикновено приказливият кореняк от поречието на Мисисипи не отговори веднага. Беше изключително сдържан и се беше загледал в нещо, което само той виждаше.

— Боб? — настоя Худ.

— Помислили са си, че им е паднал в ръцете — каза Хърбърт.

— За какво говориш?

— Един мой приятел от ЦРУ ми предаде тази новина от посолството в Москва — рече Хърбърт.

— Коя новина?

Хърбърт пое дълбоко въздух.

— Очевидно са получили солидни сведения, че Харпунджията е в Баку.

— Боже господи! — рече Худ. — И за какво е отишъл там?

— Не знаят, изгубили го. Изпратили някакъв смотаняк да го проследи и изненада, но бил обезвреден. Не ги обвинявам, че не са искали работата да се разчува много, обаче с човек като Харпунджията трябва да имаш кой да ти пази гърба.

— Къде е той сега? — попита Худ. — Можем ли да помогнем с нещо?

— Нямат представа къде е отишъл — каза Хърбърт. Той бавно поклати глава и извъртя нагоре монитора на компютъра. — Почти от двадесет години от всичко най-много съм искал да мога да сграбча това копеле за гърлото, да стискам с все сила и да го гледам как умира. Ако не мога да направя това, поне ми се ще да знам, че гние в някоя дупка без надежда да види отново слънцето. Нали не искам много?

— Не, като се има предвид какво е направил — рече Худ.

— За съжаление Дядо Коледа не желае да ме чуе — каза ядосан Хърбърт и отново нагласи екрана на монитора пред очите си. — Е, стига сме се занимавали с този кучи син. Нека поговорим за президента.

Хърбърт се размърда на стола си. По стиснатите устни, пламъчетата в очите и нервното тракане на пръстите по клавиатурата Худ разбра, че ядът му още не е отминал.

— Накарах Мат Стол да провери телефонните разговори, водени от хотел „Хей-Адамс“.

Мат Стол беше компютърният магъсник на Оперативния център.

— Влязъл е в базата данни на компанията „Бел Атлантик“ — рече Хърбърт. — Обаждането наистина е било от хотела, но не е направено от стая, а направо от собствената система на хотела.

— Какво означава това?

— Означава, че някой не е искал да се обажда от стая, в която могат да го видят, че влиза или излиза — рече Хърбърт. — Включили са се в линията някъде другаде.

— Какво имаш предвид? — попита Худ.

— Прикачили са модем, чрез който са прехвърлили обаждане от някъде другаде — рече Худ. — Викат му произволно включване.

Използва се същата технология, с която си служат телефонните измамници, за да предизвикват фалшиви импулси в обществените телефони и по такъв начин да се доберат до номерата на кредитни карти и банкови сметки. Просто трябва да намериш начин да се прикачиш някъде към кабелите на системата. Двамата с Мат се запознахме със скицата на телефонната система на хотела. Най-лесно това би могло да стане от телефонната кутия в мазето. Оттам се разклоняват всички останали кабели. Но за това място има само един вход и той се наблюдава от видеокамера. Прекалено рисковано е. Предполагаме, че този, който се е прикачил към системата, е използвал обществените телефони, които са отпред пред бара.

Худ познаваше добре бара. Телефонните постове бяха точно до вратата, от която се излизаше на улица X. Те бяха в телефонни будки, в които нямаше монтирани видеокамери. Някой би могъл да се вмъкне в тях, а след това да си тръгне, без да бъде забелязан.

— Значи с помощта на това произволно включване Джак Фенуик би могъл да се обади на президента от всяко място — каза Худ.

— Точно така. Доколкото можахме да разберем, първата дама е била права. В момента Фенуик е в Ню Йорк и се предполага, че участва във важна среща с посланиците на страните — членки на ООН. Научих номера наobilния му телефон и на няколко пъти му се обадих, но ми отговори телефонният секретар. Оставил му съобщение да ми се обади и дадох да се разбере, че е спешно. Оставил подобно съобщение в дома му и в работата му. До този момент не ми се е обадил. Междувременно двамата с Майк проверихме и в другите служби от разузнаването. За всички обявеното от президента е новост. Само една от тях е знаела за това сътрудничество с Организацията на обединените нации.

— Агенцията за национална сигурност — изревари го Худ.

Хърбърт кимна.

— Което означава, че господин Фенуик сигурно е представил на президента достатъчно убедителни доводи, че те могат сами да се справят с тази операция.

Хърбърт беше прав, въпреки че в едно отношение Агенцията за национална сигурност бе идеалната институция за взаимодействие с новите партньори в разузнаването. Нейните основни функции са в областта на криптологията и са свързани също със задължението да

събира информация от комуникациите и да взема мерки за охраната на тези комуникации. За разлика от ЦРУ и от разузнаването на Държавния департамент, АНС не държи свои хора под прикритие на чужда територия. Така че тя няма да предизвика някаква шпионска параноя сред чуждите правителства, с които сътрудничи. Ако Белият дом се е питал коя разузнавателна служба е най-подходяща за сътрудничество с ООН, това със сигурност е АНС. Изненадващото обаче е, че президентът не е уведомил за това другите разузнавателни служби. Той би могъл да го сподели поне със сенатор Фокс. Конгресната комисия по разузнаването пряко отговаря за одобряването на програми, свързани с неразпространението на ядреното оръжие, с борбата против тероризма, против наркотрафика, контраразузнаването и тайните операции в чужбина. Предложеното от президента несъмнено влиза в тяхната юрисдикция.

Тъй като АНС действа самостоятелно и в много специфични области, тя същевременно е най-малко подгответа да организира и да контролира начинание в такъв голям мащаб като описаното от президента. Това беше и причината Худ да не повярва на Лорънс, когато той обяви инициативата по време на вечерята. Именно тя до голяма степен го караше още да не вярва, че нещата стоят точно така, както ги обяви президентът.

— Говори ли с Дон Роднър по въпроса? — попита Худ. Роднър беше заместник-съветник по въпросите на националната сигурност и втори по старшинство след Фенуик.

— Той е с Фенуик. И с него не можах да се свържа по телефона — отвърна Хърбърт. — Обаче разговарях с неговия помощник Ал Гибсън и тъкмо тук нещата започват да изглеждат малко странни. Гибсън каза, че присъствал на съвещанието в неделя следобед, на което Фенуик не споменал нищо за някаква инициатива за сътрудничество в областта на разузнаването с други държави.

— Президентът присъствал ли е на това съвещание?

— Не — отвърна Хърбърт.

— Но няколко часа по-късно Фенуик се е обадил на президента по телефона и явно му е казал, че имат уговорка с някои чужди правителства за сътрудничество в разузнаването — рече Худ.

Хърбърт кимна.

Худ се замисли над това. Възможно е да е било решено за инициативата с ООН да знаят само определени хора и Гибсън да не е сред тях. А може и да е имало бюрократична борба между различните отдели на АНС. Това няма да им е за първи път. Когато постъпи на работа в Оперативния център, Худ се беше запознал с два доклада от 1997 година, с които се даваше съгласие за създаването на Центъра. В доклад 105–24 на сенатската комисия по разузнаването и в доклад 105–135 на постоянната комисия по разузнаването към Камарата на представителите, които са лявата и дясната ръка на общата конгресна комисия по разузнаването, се твърдеше, че разузнавателните служби са изключително много обременени от „вътрешни борби, пилеене на средства и некомпетентен персонал, на чиито политически, военни и икономически анализи липсва задълбоченост, широта и професионализъм“. Докладите на конгресните комисии се задоволяваха само с тази констатация и не предвиждаха никакви по-строги мерки.

За Оперативния център, създаден със закон на Конгреса, Худ получи разрешение да привлече на работа най-добрите и най-способните хора, а ЦРУ и другите разузнавателни служби трябваше да се отърват от некадърниците. Но ситуацията беше необичайна дори и според съществуващите стандарти в разузнаването, след като висши служители на АНС не знаеха какво става.

— В цялата работа няма абсолютно никаква логика — каза Хърбърт. — В рамките на Оперативния център и ЦРУ вече имаме официално сътрудничество в разузнаването с двадесет и седем държави. Неофициално имаме подобни връзки с още единадесет държави чрез контакти между представители от висок ранг. Военното разузнаване има подобно сътрудничество със седем други страни. Този, който е убедил президента да се съгласи с новата инициатива, иска по никаква причина тя да остане в тайна от останалите разузнавателни служби.

— Може да е така, а може и просто да искат да поставят президента в извънредно трудно положение — рече Худ.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами пробутват му това предложение, казват му, че е съгласувано с другите служби и с чуждите правителства и по такъв начин го поставят в голямо политическо затруднение.

— Защо?

— Не знам — отвърна Худ.

Той наистина не знаеше, но никак не му харесваше посоката, в която вървяха нещата. В даден момент Оперативният център беше разиграл психологическа игра, наречена „Алтернативна реалност“, която трябваше да провери как би могло да бъде накаран Саддам Хюсеин да бъде обладан от такава силна параноя, че да се обърне против най-доверените си съветници. Дали пък някоя чужда държава не се опитваше да постъпи по същия начин с президента?

Подобна идея може да звуци твърде пресилено, но така изглеждаше някога и убийството от КГБ на един дисидент чрез убождането му с отровен чадър, а също и опита на ЦРУ да пробута на Фидел Кастро отровна пура. Така че всичко беше възможно.

Естествено, нещата може и да не бяха толкова зловещи. Първата дама беше казала, че съпругът ѝ не е на себе си. Ами ако е права? Лорънс беше изкаран четири трудни години в Белия дом и още осем, за да се завърне отново. Сега той пак беше на горещия стол. Подложен беше на голямо напрежение.

Худ знаеше за няколко президенти, които са показвали признания, че стресът им се отразява зле: Удроу Уилсън, Франклин Рузвелт, Ричард Никсън и Бил Клинтън. В случая с Никсън неговите най-близки съветници са го карали да подаде оставка не само за доброто на нацията, но и поради собственото му душевно състояние. При Клинтън приятелите и помощниците на президента решиха да не прибягват до услугите на лекари и психиатри, но да го следят внимателно и да се надяват, че ще излезе невредим от кризата с подвеждането му под съдебна отговорност. И той успя.

Но в два случая това, че на президента е било позволено да продължи да носи бремето на отговорностите си, не е било най-добрата политика. Опитите на Уилсън да прокара през Конгреса инициативата за Лига на нациите му докарват удар. Към края на Втората световна война напрежението, свързано със спечелването на войната и очертаването на плановете за следвоенния период кара най-близките съветници на Рузвелт да се беспокоят за здравето му. Ако те го бяха убедили, че е крайно наложително да не се преуморява толкова, той може би нямаше да умре от мозъчен кръвоизлив.

Всеки от тези сценарии би могъл да се окаже верен, но можеше да бъде и абсолютно погрешен. Обаче Худ винаги се беше ръководил от това, че е по-добре да се предвиди всяка възможност, дори и най-невероятната, отколкото да бъдеш изненадан. Особено пък когато резултатът от това може да бъде катастрофален. Трябваше да действа много внимателно. Ако можеше да се срещне лично с президента, щеше да има възможност да сложи своите карти на масата, а и да сам да наблюдава Лорънс и да види дали беспокойството на Меган е основателно. Най-лошото, което можеше да се случи, беше президентът да поискава оставката му. За щастие тя още седеше готова в папката му.

— Какво мислиш? — попита Хърбърт.

Худ посегна към телефона.

— Трябва да се срещна с президента.

— Чудесно — рече Хърбърт. — С главата напред винаги е бил и моят най-любим подход.

Худ набра прекия номер на президента. Телефонът иззвъння на бюрото на личната му секретарка Джеми Лей, вместо да мине през номератора. Худ попита госпожа Лей дали ще е възможно да намери в програмата на президента няколко минути за него. Тя го помоли да ѝ разясни какъв е поводът за искания разговор. Худ ѝ каза, че той е свързан с ролята на Оперативния център в програмата за сътрудничество с ООН в областта на разузнаването.

Госпожа Лей харесваше Худ и му уреди петминутна среща с президента между четири и десет и четири и петнадесет.

Худ ѝ благодари и погледна към Хърбърт.

— Трябва да вървя — каза той. — До срещата остават четиридесет минути.

— Не ми изглеждаш много радостен — каза Хърбърт.

— И не съм — съгласи се Худ. — Можем ли да намерим някой, който да следи с кого се среща Фенуик в Ню Йорк?

— Когато двамата бяхте там, Майк успя да установи връзка с една служителка в Държавния департамент — рече Хърбърт.

— С коя?

— С Лайза Барони — отвърна Хърбърт. — Тя е поддържала връзка с родителите по време на кризата със заложниците.

— Не съм я срещал. Как я е открил Майк?

— Постъпил е, както би постъпил всеки добър шпионин — рече Хърбърт. — Когато отиде на някое ново място, той търси недоволен служител и му обещава нещо по-добро, ако се съгласи да сътрудничи. Да видим дали тя ще ни е от полза.

— Добре — каза Худ и стана. — Добре. Чувствам се така, както когато отивам на църква в навечерието на Коледа.

— И как е? — попита Хърбърт. — Сигурно си гузен, че не ходиш на църква по-често.

— Не — отвърна Хърбърт. — Чувствам, че става нещо, което е по-голямо от мен. Тогава се страхувам, че когато разбера какво е то, ще си изкарам акъла от страх.

— Ами че нали затова е църквата — рече Хърбърт.

Худ се замисли за момент. След това се усмихна и тръгна към вратата.

— Браво — рече той.

— Късмет — пожела му Хърбърт и също забута инвалидната количка към вратата.

13.

ГОБУСТАН, АЗЕРБАЙДЖАН

ПОНЕДЕЛНИК, 23,56 ЧАСА

Гобустан е малко невзрачно селце, разположено на четиридесет и пет мили южно от Баку. Районът е бил заселен 8 000 години преди н.е. и е осенен с пещери и извисяващи се над тях голи скали. Пещерите се гордеят с праисторическа живопис, както и с по-късни форми на изразяване — надписи, оставени преди 2 000 години от римски легионери.

В подножието, точно под пещерите, има няколко овчарски колиби. Разпръснати из стотици акри пасища, те са били построени в началото на века и повечето от тях още се използват, макар и не винаги от хората, които се грижат за стадата. Една голяма колиба беше скрита зад скала, от която се виждаше цялото село. Единственият достъп до нея беше по черен коларски път, прокаран през хълмовете от хилядите пешеходци, минали оттам, и от ерозията.

Вътре петима мъже седяха около паянтова дървена маса в средата на малката стая. Друг мъж седеше на стол до прозореца, който гледаше към пътя. В скута му лежеше автомат „Узи“. Седмият от групата все още беше в Баку и наблюдаваше болницата. Не бяха сигурни кога ще пристигне пациентът, обаче когато това станеше, Морис Чарлс искаше неговият човек да е готов.

Прозорецът беше отворен и вътре нахлуващ прохладен бриз. Като се изключват крясъците на един бухал и някой друг търкалящ се камък, бутнат от лисиците, които гонеха мишки из скалите, около колибата цареше такава тишина, на каквато Харпунджията рядко се беше радвал при пътуванията си по света.

С изключение на Чарлс мъжете се бяха разсъблекли по гащета. Те разучаваха снимките, получени чрез сателитната връзка. Преносимата чиния с диаметър петнадесет сантиметра беше поставена върху покрива на колибата, където не привличаше вниманието, гледана

от югоизточното небе и сателита „Хоризонт Т3“. Издигнат на 35 736 километра над земята, на 21 градуса и 25 минути на север и 60 градуса и 27 минути на изток, това беше сателитът на Националното разузнавателно бюро на Съединените щати, който се използваше за наблюдение на Каспийско море. Американецът, с когото Чарлс контактуваше, му беше дал кода за ограничения достъп до неговия сайт в мрежата и през последните двадесет и четири часа той получаваше снимки от него.

Декодерът, който използваше, „Стеларфото Джъдж 7“ беше даден на Чарлс пак от същия американец чрез едно от американските посолства. Това беше компактен апарат с приблизителни размери и конфигурация на факсов апарат. СПИ7 изкарваше снимките на дебела проявителна хартия — гладка и намаслена, което не позволяваше да бъде преснимана на факс или предавана по електронен път. Всеки подобен опит би бил равносителен да се притиска мониторен еcran от течни кристали. Получателят ще види само някакво размазано петно. Апаратът предлагаше честота на изображението до десет метра. В комбинация с инфрачервените лещи на сателита той можеше да разчете цифрите на крилото на самолет.

Чарлс се усмихна. На снимката се виждаше самолетът му. Или по-скоро азербайджанският самолет, който бяха купили.

— Сигурен ли сте, че американците ще го открият, когато започнат да търсят улики? — попита един от мъжете.

Беше нисък, мургав, с дрезгав глас, бръсната глава и хълтнали очи. Ръката му си играеше с цигарата, провисната от устните му. На лявата си ръка имаше татуировка, изобразяваща навита на кълбо змия.

— Нашият човек ще се погрижи за това — каза Чарлс.

Те със сигурност щяха да го открият. Това беше и причината за тази атака срещу иранската петролна платформа. Веднага след инцидента Националното бюро за разузнаване на Съединените щати щеше да прегледа архива от снимки на сателита от петролодобивния район Гюнешли в Каспийско море. Експертите по разчитане на снимки щяха да прегледат всичко от последните няколко дни, за да видят кой може да е извършвал разузнаване в близост до платформата. Щяха да открият самолета на Чарлс. После щяха да открият и нещо друго.

Малко след атаката в морето щеше да бъде пуснат един труп, трупът на руския терорист Сергей Черкасов. Черкасов бе заловен от

Азербайджан в Нагорни Карабах, освободен от хората на Чарлс и сега го държаха на борда на „Рахел“. Щеше да бъде убит малко преди атаката с куршум от карабина „Джевхер“, иранско производство. Такъв куршум ще бъде изстрелян и от охраната на платформата. Когато трупът на руснака бъде открит благодарение на разузнаването, това ще бъде съобщено тайно на ЦРУ. Американците ще намерят в джобовете на терориста снимките — тези, които Чарлс беше направил от самолета. На една от тях ще се вижда част от крилото и същите цифри, които могат да се видят и от спътника. Друга снимка ще има обозначения с маслен молив на мястото, което терористът би трябвало да атакува.

Със сателитните снимки и трупа на терориста Чарлс не се съмняваше, че Съединените щати и останалият свят ще стигнат до заключението, което той искаше да направят.

Погрешното.

Че руснаци и Азербайджан са се съюзили, за да изгонят Иран от доходните петролни платформи в Гюнешли.

14.

НЮ ЙОРК

ПОНЕДЕЛНИК, 16,01 ЧАСА

Държавният департамент държи два офиса близо до сградата на Организацията на обединените нации в нюйоркския квартал Ийст Сайд. Единият е Бюрото за чуждите мисии, а другият Бюрото, отговарящо за сигурността на дипломатите.

Четиридесет и три годишната Лайза Барони беше помощник-директор, отговарящ за претенциите на дипломатите в Бюрото за дипломатическите мисии. Това означаваше, че когато някой дипломат имаше проблем с правната система на Съединените щати, тя се намесваше. Правен проблем може да означава всичко, като се започне от незаконно претърсване на багажа на дипломата на някое от местните летища и нападение срещу него до неотдавнашното окупиране на Съвета за сигурност от терористи.

Преди десет дни Барони отиде там, за да бъде на разположение на дипломатите със съветите си, но се озова в положението да успокоява родителите на децата, задържани като заложници по време на нападението. Тогава тя се запозна с генерал Майк Роджърс. Генералът разговаря с нея за кратко, когато обсадата приключи. Каза ѝ, че е впечатлен как е действала спокойно, енергично и отговорно по време на кризата. Обясни ѝ, че е новият шеф на Оперативния център във Вашингтон и търси способни хора, които да работят при него. Попита я дали би могъл да ѝ се обади, за да разговарят по въпроса. Роджърс ѝ беше направил впечатление на сериозен човек, който се интересува повече от способностите, отколкото от пола ѝ, повече от това какво може, отколкото от дълбината на полата. Това ѝ хареса. А също и перспективата да се върне във Вашингтон. Барони беше израснала там. Беше учила международно право в Джорджтаунския университет и всичките ѝ приятели и роднини живееха там. След три години, прекарани в Ню Йорк, Барони нямаше търпение да се върне.

Когато генерал Роджърс най-сетне ѝ се обади, поводът не беше за това, което тя очакваше.

Той се обади рано следобед. Барони чу обясненията му как неговият началник Пол Худ бил оттеглил оставката си. Обаче той, Роджърс, продължавал да търси способни хора и имал предложение за нея. Запознал се с досието ѝ в Държавния департамент и решил, че тя е добър кандидат за мястото на Марта Макол, съветничката по политически въпроси, която беше убита в Испания. Той би я извикал във Вашингтон за разговор, ако тя му помогне с решаването на един проблем в Ню Йорк.

Барони попита дали помощта, от която се нуждае, е законна. Роджърс я увери, че е така. В такъв случай тя с радост е съгласна да му помогне. Така се установяваха връзки с Вашингтон. Чрез почесване по гърба.

Роджърс ѝ обясни, че иска да разбере какви среци има в Ню Йорк шефът на Агенцията за национална сигурност Джак Фенуик, но не обявените официално, а тези, които бъдат осъществени в действителност.

За Барони нямаше да бъде трудно да разбере това. Фенуик имаше кабинет в нейната сграда и обикновено го използваше, когато пристигнеше в Ню Йорк. Беше на седмия етаж, до кабинета на държавния секретар. Но помощникът на Фенуик в Ню Йорк каза, че този път той нямало да работи в кабинета си и срещите му щели да бъдат в различни консулства.

Затова Барони направи проверка на държавните регистрационни номера на колите за служебно ползване. Такива данни се пазеха в случай, че някой дипломат бъде отвлечен. Шефът на Агенцията за национална сигурност винаги ползваше една и съща кола, когато пристигнеше в Ню Йорк. Барони откри регистрационния ѝ номер и помоли своя приятел, детектива Стийв Мичел, да се опита да открие колата на улицата. След това тя намери номера на електронния пропуск, който стоеше на предното стъкло. С него колата можеше да влиза с минимално забавяне в паркингите на посолствата и на други държавни учреждения. Това оставяше по-малко време на потенциалните убийци да организират засади.

Този номер не беше регистриран в никой американски контролен пункт, които изпращаха веднага такава информация на органите за

сигурност на Държавния департамент. Това означаваше, че Фенуик посещава чуждестранни посолства. Над сто страни също изпращаха само след минути тази информация на органите на сигурността. Повечето от тях бяха верни съюзници на Съединените щати, както Великобритания, Япония и Израел. Фенуик още не ги беше посетил. Тя използва секретен имейл, за да уведоми Роджърс за местата, които Фенуик не беше посетил.

И изведнъж, малко след четири часа следобед, ѝ се обади детектив Мичел. Една от неговите патрулиращи коли беше забелязала служебния автомобил на шефа на АНС да тръгва от сградата с номер 622 на Трето авеню. Това беше близо до Четиридесет и втора улица. Барони провери адреса в указателя за чуждестранните мисии.

Обитателят я изненада.

15.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 16,03 ЧАСА

Пол Худ пристигна при западното крило на Белия дом в четири часа. Още преди да бъде проверен от охраната на входа, един президентски стажант пристигна, за да го придружи до Овалния кабинет. Худ предположи, че младежът е тук от няколко месеца. Като повечето стажанти с по-дълъг стаж спретнатият млад човек имаше леко наперен вид. Малко над двайсетгодишен, той вече работеше в Белия дом. Служебната значка с името му на ревера беше неговият коз пред жените в бара, пред приказливи съседи в самолета и пред братя и братовчеди, когато си отиваше у дома в отпуск. Каквото и да говореха и да правеха другите, той всеки ден имаше работа с президента, вицепрезидента, правителството и лидерите на Конгреса. Докосваше се до истинската власт, контактуваше с обществото, движеше се пред очите и ушите на всички медии, където някоя небрежно изпусната дума или жест дори на хора като него можеха да причинят събития, които ще дадат своето отражение върху историята. Худ си спомни, че до голяма степен се беше чувстввал така като младеж, когато работеше в Лос Анджелис при губернатора на Калифорния. Можеше да си представи колко по-осезаемо това момче се чувстваше така, сякаш е в центъра на вселената.

Овалният кабинет се намираше в далечния югоизточен ъгъл на западното крило. Худ последва младия човек в мълчание, докато минаваха през оживените коридори и покрай хора, които не се чувстваха особено важни. Имаха изражение и поведение на пътници, много закъснели за самолета. Худ премина край кабинетите на съветника по националната сигурност и на вицепрезидентата, след това зави на изток и отмина кабинета на секретаря по печата. После свиха на юг покрай правителствената зала. През цялото време вървяха, без да разговарят. Худ се запита дали младежът не му говори, защото се

чувства тук като собственик или защото той не е достатъчно важна личност и не си струва да се разговаря с него. Реши да оправдае предположенията му.

Кабинетът след правителствената зала принадлежеше на госпожа Лей. Тя седеше зад бюрото си. Зад нея беше единствената врата, която водеше към Овалния кабинет. Стажантът се извини и си тръгна. Худ и високата белокоса президентска секретарка се поздравиха усмихнати.

Госпожа Лей беше от Тексас. Имаше желязно търпение, достойнство и суховато, не особено добро чувство за хумор за пазител на главната порта. Съпругът ѝ беше покойният сенатор Титус Лей, легендарният говедар.

— Президентът ще закъсне с няколко минути — рече госпожа Лей. — Тъкмо да ми разкажеш как си.

— Справям се някак — рече Худ. — А вие?

— Аз съм добре — отвърна тя сдържано. — Имам сили за десет души, защото сърцето ми е чисто.

— Чувал съм този израз някъде — каза Худ, като се приближи до бюрото на секретарката.

— Приналежи на лорд Тенисън — обясни тя. — Как е дъщеря ти?

— Тя също е силна — отвърна Худ. — Ужасно много хора ѝ помагат.

— Не се и съмнявам — рече Лей все още усмихната. — Обади ми се, ако има нещо, което мога да направя.

— Непременно — каза Худ. Той се вгледа в сивите ѝ очи. — Всъщност има нещо, което можете да направите за мен.

— И какво е то?

— Ще си остане ли между нас?

— Разбира се — увери го тя.

— Госпожа Лей, президентът изглежда ли ви добре? — попита той.

Усмивката на жената изчезна. Тя сведе очи.

— Тази среща за това ли е?

— Не — отвърна Худ.

— Кое те кара да ми зададеш такъв въпрос?

— Близки негови хора са обезпокоени — каза Худ.

— И помолиха тебе да рискуваш и да разбереш каква е работата?

— Чак такава задача не ми е поставяна — отвърна Худ, а в това време мобилният му телефон иззвъння. Той бръкна в джоба на сакото си и отговори.

— Пол е.

— Пол, обажда се Майк.

— Какво има? — След като Роджърс го търсеще тук, значи беше нещо важно.

— Обектът е видян да излиза преди три минути от иранското представителство в ООН.

— Знае ли се къде е бил през останалото време? — попита Худ.

— Не — рече Роджърс. — Работим по въпроса. Очевидно колата му не е спирала пред никое от посолствата на нашите главни съюзници.

— Благодаря — каза Худ. — Обади ми се, ако откриеш нещо друго.

Худ затвори и сложи телефона в джоба си. Странно. Президентът обяви инициатива в рамките на ООН, а едно от първите посещения на съветника по националната сигурност е в иранското представителство. В това нямаше логика, след като Иран бе считан за един от спонсорите на тероризма.

Вратата на Овалния кабинет се отвори.

— Госпожо Лей, ще ми направите ли една услуга?

— Да.

— Можете ли да разберете какви среци е имал в Ню Йорк Джак Фенуик?

— Фенуик? Защо?

— Той е една от причините, поради които ви зададох предишния въпрос — отвърна Худ.

Госпожа Лей го изгледа.

— Добре. Искаш ли справката, докато си при президента?

— Колкото е възможно по-скоро — каза Худ. — Като разберете номера на файла, кажете ми и какво още има в него. Не са ми нужни конкретни документи, а само датите, когато са били заведени.

— Добре — каза тя. — А, Пол, това, за което ме попита преди. Забелязвам промяна.

Той ѝ се усмихна.

— Благодаря. Ако има някакъв проблем, ще го разрешим бързо и безшумно, какъвто и да е той.

Тя кимна и се обръна към компютъра си, а в този момент вицепрезидентът излезе от Овалния кабинет.

Чарлс Котън беше висок, пълен мъж с бледо лице и оредяла коса. Усмихна се и се ръкува сърдечно с Пол, но не спря да поприказват. Госпожа Лей натисна бутона на вътрешната уредба. Президентът отговори. Тя му каза, че е пристигнал Пол Худ, и той я помоли да го покани вътре. Худ заобиколи бюрото и влезе в Овалния кабинет.

16.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 0,07 ЧАСА

Дейвид Батат лежеше на паянтовото походно легло и се взираше в тъмния таван на влажния склад в сутерена. Пат Томас спеше по гръб в походно легло в другия край на малката стая и дишаше леко и равномерно. Обаче Батат не можеше да заспи.

Вратът още го болеше и беше ядосан на себе си, че беше позволил да го нокаутират. Но не това го държеше буден. Преди да заспи, Батат беше прегледал сведенията, които ЦРУ беше получило за Харпунджията, и сега те не излизаха от главата му. Всички указания, включително и това на надежден очевидец, сочеха, че точно той беше терористът, с когото на „Рахел“ имаха среща. И ако беше така, ако Харпунджията беше минал през Баку на път за някъде другаде, Батат беше дълбоко обезпокоен от един въпрос: защо съм още жив?

Защо един терорист с репутацията на човек, който не оставя следи след себе си и е безмилостен убиец, ще остави свой враг жив? Да ги заблуди? Да ги накара да си помислят, че не е бил Харпунджията? Това беше първоначалното му предположение. Но може би терористът го беше оставил жив по друга причина. И Батат лежеше там, като се опитваше да отгатне каква е тя.

Единствената причина, която му идваше наум, беше, че така щеше да отнесе на своите началници заблуждаваща информация. Но той не им беше дал никаква допълнителна информация освен тази, която вече им беше известна — че „Рахел“ се намираше точно там, където се предполагаше, че ще бъде. А без да се знае кой се е качил на нея и накъде се е отправил, тази информация не им вършеше работа.

Дрехите на Батат бяха внимателно проверени за електронно подслушвателно устройство или микроскопичен сигнализатор. Нищо не беше намерено. От това пострада само дрехите. Ако такова устройство беше открито, то щеше да бъде използвано за изпращане на

дезинформация и за заблуждаване на противника. Моор беше прегледал внимателно косата на Батат, беше проверил ноктите на пръстите му, беше погледнал в устата му и на други места за микропредавател, който би могъл да бъде използван за откриване местоположението на Батат или за подслушване на разговорите му. Нищо не беше намерено.

Абсолютно нищо. Това го тормозеше, защото той не мислеше, че тази работа е случайна. За да остане жив, имаше причина.

Затвори очи и се обърна на една страна. Ако продължаваше да мисли за това, когато беше смъртно уморен, нямаше да стигне доникъде. Трябваше да заспи. Наложи си да мисли за нещо приятно: за това какво щеше да направи, когато открие Харпунджията.

Мисълта го накара да се отпусне. Докато лежеше, почувства, че му става топло. Отдаде го на лошото проветрение в стаята и на съжалението, което изпитваше за всичко, което се беше случило.

Няколко минути по-късно заспа.

След още няколко минути започна да се поти.

След още няколко се събуди, като дишаше учестено поради недостиг на въздух.

17.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 16,13 ЧАСА

Когато Худ влезе, президентът пишеше върху бяла официална бланка. Покани го да седне. Трябаше да си запише нещо, преди да започнат разговора. Худ безшумно затвори вратата и отиде до едно кафяво кожено кресло срещу бюрото. Изключи мобилния си телефон и седна.

Президентът беше облечен в черен костюм и вратовръзка на сребърни и черни райета. От бронираните стъклца на прозорците зад него нахлуваше обилна жълта светлина, а през тях се виждаше Розовата градина, пълна със свежи цветя. Всичко изглеждаше толкова наред, толкова нормално и жизнено, че за момент Худ се разколеба.

Но само за момент. Неговите инстинкти го бяха докарали до поста, който заемаше. Не трябаше да започне да се съмнява в тях точно сега. Освен това битката винаги се водеше някъде другаде, не в палатката на командващия.

Президентът приключи с писането и погледна към Худ. Беше блед и имаше уморен вид, обаче очите му бяха запазили присъщия си блъсък.

— Казвай, Пол — рече президентът.

Худ почувства, че му става топло зад ушите. Тази работа нямаше да е лесна. Дори и да беше прав, нямаше да може да убеди лесно президента, че членове на неговия екип извършват на своя глава някаква операция. Худ не разполагаше с много доводи в подкрепа на твърдението си и в един момент му се прииска да беше отишъл първо при първата дама. Щеше да е по-добре да я остави тя да поговори с президента насаме. Но ако сведенията, получени от Хърбърт, бяха верни, може би нямаше да има време за това. Напротив, Худ трябаше да държи на страна Меган Лорънс от всичко това. Той не искаше президентът да разбере, че жена му е говорила за него зад гърба му.

Худ се наведе напред.

— Господин президент, изпитвам известно беспокойство във връзка с операцията за сътрудничество в областта на разузнаването в рамките на ООН.

— За нея има грижата Джак Фенуик — успокои го президентът.

— Ще бъдете подробно уведомени, когато той се върне от Ню Йорк.

— Агенцията за национална сигурност ли ще отговаря за нея?

— Да — каза му президентът. — Джак ще докладва директно на мен. Пол, надявам се, че това посещение не е за никакво съперничество между Оперативния център и АНС...

— Не, сър — увери го Худ.

Чу се позвъняване по вътрешната уредба. Президентът отговори. Беше госпожа Лей. Каза, че имала нещо за Пол Худ. Президентът се намръщи и я покани да го донесе. Изгледа Худ.

— Пол, какво става?

— Надявам се, нищо — рече Худ.

Госпожа Лей влезе и предаде на Худ един лист.

— Това ли е всичко? — попита той.

Тя кимна.

— А самият файл?

— Празен е.

Худ благодари на госпожа Лей и тя излезе.

— Кой файл е празен? — попита ядосано президентът. — Пол, какво, по дяволите, става?

— Само секунда и ще ви кажа, господин президент — рече Худ. Той погледна листа. — „От единадесет часа тази сутрин до четири часа следобед Джак Фенуик е имал планирана среща с представители на правителството на Иран в тяхната постоянна мисия в Ню Йорк“ — прочете написаното.

— Невъзможно — каза президентът.

— Сър, госпожа Лей е получила това от Агенцията за национална сигурност — каза Худ. Той подаде листа на президента. — Отгоре е изписан номерът на техния файл. Според нашите сведения Фенуик наистина е прекарал голяма част от този следобед в иранската мисия.

Президентът погледна листа и дълго мълча. После бавно поклати глава.

— Фенуик трябваше да се срещне със сирийците, виетнамците и половин дузина други — рече той. — Снощи ми каза точно това. По дяволите, та ние дори не сме близо до постигане на споразумение с Иран за сътрудничество в разузнаването.

— Знам — каза Худ. — Обаче Фенуик е бил там. И освен този документ файлът е празен. Като че ли за АНС няма такова нещо като инициатива на ООН.

— Това са глупости — не се съгласи президентът. — Нови глупости. — Той натисна един бутон на интеркома. — Госпожо Лей, свържете ме с Джак Фенуик.

— Сър, мисля, че не трябва да говорите с когото и да било от АНС — каза Худ.

— Моля?

— Поне засега — рече Худ.

— Почакайте, госпожо Лей. Пол, ти току-що ми каза, че моят съветник по въпросите на националната сигурност нарушава правилата. А сега пък ми казваш, че няма защо да се опитвам да разбера дали това е истина?

— Преди това трябва да поговорим — каза Худ.

— За какво?

— Не вярвам, че тази ситуация с Фенуик се дължи на някакво недоразумение — настоя Худ.

— Аз също — каза президентът. — Когато разговарях с него, бях пределно ясен. Точно затова той и аз трябва да си поговорим.

— Ами ако нещо не е съвсем наред? — попита Худ.

— Какво имаш предвид?

— Ако това е някаква мръсна игра? — запита Худ.

— Ти не си с всички си — рече президентът. Беше като ударен от гръм. — За бога, Пол, познавам тези хора от петнадесет, двадесет години — те са добри приятели!

Худ го разбираше. Всичко, което можа да каже, беше:

— Et tu, Brute?^[1]

Президентът го изгledа.

— Пол, за какво говориш?

— Когато Юлий Цезар бил убит от републиканците в Сената, убийството му било организирано от най-близкия и най-стария му приятел — рече Худ.

Президентът пак го изгледа. След малко каза на госпожа Лей да забрави за телефонния разговор. После бавно поклати глава.

— Слушам те — рече той. — Постарай се да бъдеш убедителен.

Худ си даваше сметка за това. Само не знаеше откъде да започне. Възможностите бяха две — заговор или душевна болест. Може би и двете. Реши да започне отначало и така да се ориентира.

— Господин президент, защо ви се обади Фенуик снощи? — попита той.

— Беше приключил срещите с посланиците в хотел „Хей-Адамс“ — каза президентът. — Няколко основни правителства силно се противопоставяха на инициативата за сътрудничество в областта на разузнаването. Трябаше да ме уведоми дали е успял да ги убеди да се съгласят да участват в нея.

— Господин президент — рече Худ, — не вярваме, че Джак Фенуик е бил снощи в хотел „Хей-Адамс“. Очевидно ви е позвънил от някое друго място и разговорът е минал през хотела.

— От къде? — попита президентът.

— Не знам — призна Худ. — Може би вече се е намирал в Ню Йорк. Фенуик съгласувал ли е въпроса с конгресната комисия по разузнаването?

— Не — отвърна президентът. — За одобрението от конгресната комисия отговаряха заместникът на Фенуик, Дон Роднър, а от тук Червения Гейбъл.

Худ не познаваше нито Роднър, нито Гейбъл. Дори не знаеше, че последният има прякор.

— Сър — продължи Худ, — снощи, когато благодарихте на сенатор Фокс за това, че са отпуснали средства за инициативата, тя чу за нея за първи път.

Президентът Лорънс замръзна на мястото си, но само за момент. Изражението му бавно се промени. За миг изглеждаше много странно — едновременно като двадесет години по-стар и като изгубено момче. Облегна се назад.

— Гейбъл не би направил нещо зад гърба ми — каза тихо той. — Не би го направил. А ако го беше сторил, щях да разбера по лицето му.

— Кога го видяхте за последен път? — попита Худ.

Президентът се замисли.

— В петък, на съвещанието на кабинета.

— Там е имало много хора и са били обсъждани голям брой проблеми — рече Худ. — Може да сте пропуснали да разговаряте с него, а може да са му попречили от АНС.

— Не вярвам да е било така — рече президентът.

— Разбирам — каза Худ. — Ако Фенуик и Гейбъл не са измамници, тогава наум ми идва само една възможност.

— Каква?

Худ трябваше да внимава какво ще каже. Вече не правеше предположения за хора от екипа на президента, а за самия президент.

— Може би нищо подобно не се е случвало — каза той. — Инициативата с ООН, срещите с представители на чужди правителства, нищо такова не е имало.

— Искаш да кажеш, че съм си въобразил всичко това? — попита президентът.

Худ не отговори.

— Вярваш ли го?

— Не — отвърна чистосърдечно Худ. Все пак телефонният разговор е бил пренасочен към хотел „Хей-Адамс“ и президентът не си въобразяваше, че го беше водил. — Обаче ще бъда откровен с вас, господин президент — продължи Худ. — Вие наистина изглеждате напрегнат, притеснен и разсеян. Определено не сте на себе си.

Президентът пое дълбоко въздух. Понечи да каже нещо, но се въздържа.

— Добре, Пол. Слушам те. Как ще действаме по-нататък.

— Предлагам да приемем, че сме изправени пред сериозен проблем — каза Худ. — Ще продължа разследването от наша страна. Ще видим какво можем да открием за иранската връзка. Ще проверим с какво друго се е занимавал Фенуик, с кого е разговарял.

— Звучи добре — съгласи се Лорънс. — Той трябва да се върне тази вечер. Няма да казвам нищо нито на него, нито на Червения, докато не ми се обадиш. Уведоми ме веднага щом като научиш нещо повече.

— Добре, сър.

— Ще разговаряш ли и със сенатор Фокс по въпроса?

Худ каза, че ще разговаря, и се изправи. Президентът също стана. Сега му изглеждаше по-уверен и по на себе си. Обаче нещата, които Меган му беше разказала, все още го беспокояха.

— Господин президент, имам още един въпрос — каза Худ.

Президентът го изгледа внимателно и кимна.

— Преди няколко минути вие казахте, че това са „нови глупости“. Какво имахте предвид?

Президентът продължи да гледа Худ.

— Преди да отговоря на този въпрос, позволи ми аз да те попитам нещо.

— Добре.

— Не ти ли е вече известен отговорът на въпроса ти? — попита президентът.

Худ отвърна, че не му е известен.

— Дойде да разговаряш с мен само заради това, което стана снощи, така ли?

Худ се поколеба. Президентът знаеше, че двамата с първата лейди са стари приятели. Не беше работа на Худ да му казва, че съпругата му се беспокои за него. Същевременно не искаше и той да бъде един от хората, които го лъжат.

— Не — отвърна той. — Това не беше единствената причина.

Президентът леко се усмихна.

— Беше достатъчно откровен, Пол. Няма да те притискам.

— Благодаря, сър.

— Но ще ти кажа едно нещо за глупостите — продължи президентът. — Това не е единственото недоразумение при нас през последните няколко седмици. Ядосах се. — Президентът му подаде ръка през бюрото. — Благодаря, че дойде, Пол, и за това, че беше настоящителен.

Худ се усмихна и разтърси ръката на президента. После се обърна и излезе от Овалния кабинет.

Отвън имаше група нетърпеливи скаути, придружавани от фотограф. Момчетата бяха носители на някаква награда. Худ им намигна, наслаждавайки се за момент как го гледат с отворени уста и на невинността им. После благодари на госпожа Лей, когато минаваше покрай бюрото ѝ. Тя му хвърли угрожен поглед и той ѝ каза, че може да ѝ се обади. Госпожа Лей благодари и след това въведе скаутите в кабинета.

Худ отиде бързо до колата си. Включи двигателя. След това провери съобщенията в телефона си. Имаше само едно. Беше от Боб

Хърбърт. Когато подкара колата към Петнадесета улица, му се обади.

— Боб, Пол е. Има ли нещо ново?

— Много неща — отговори Хърбърт. — Преди всичко Мат откри откъде е било повикването, дошло от хотел „Хей-Адамс“.

— Откъде?

— От мобилния телефон на Фенуик.

— Бинго! — рече Худ.

— Може би, а може би и не — каза Хърбърт.

— Защо?

— Преди няколко минути ми се обадиха от едно място, откъдето не очаквах да ми се обадят.

— Откъде?

— Обади се Фенуик — отвърна Хърбърт. — Беше откровен и ми се стори изненадан от това, което трябваше да му кажа. Уведоми ме, че не е разговарял снощи с президента, защото дипломатическото му куфарче било откраднато. Затова не е отговорил на повикванията ми в неговия мобилен телефон. Получил само съобщението, което оставил в службата му.

— Не съм склонен да приема подобно обяснение — рече Худ. — Някой наистина се е обаждал на президента и повикването е минало през хотела.

— Това е вярно — съгласи се Хърбърт. — Обаче помниш ли Марта Стрийб?

— Жената, която имаше любовна връзка със сенатор Ланкастър ли? — попита Худ.

— Точно тя.

— И какво за нея?

— Разговорите ѝ бяха водени от телефонен трансформатор на гара „Юнион“, за да не могат да бъдат проследени — припомни му Хърбърт.

— Да, спомням си — сети се Худ. — Но президентът няма любовна връзка.

— Сигурен ли си? — попита Хърбърт. — Жена му е казала, че се държи странно. Може да се чувства гузен...

— Възможно е, но нека първо изключим вероятността това да са проблеми, отнасящи се до националната сигурност — сряза го Худ.

— Разбира се — съгласи се Хърбърт.

Худ имаше нужда от малко време, за да се успокои. Ядът му го изненада. Никога не беше имал извънбрачна връзка, но по някаква причина забележката на Хърбърт го накара да се почувства виновен спрямо Шарън.

— Какво друго каза Фенуик? — попита той.

— Че не знае нищо за някаква инициатива с ООН. Никой не му се е обаждал във връзка с инициативата и не е чел във вестника за нея. Каза ми, че бил изпратен в Ню Йорк, за да помогне на иранците за ситуацията в Каспийско море, в която е замесен Харпунджията и евентуално някакви азербайджански терористи. В това може да има известна истина — отбеляза Хърбърт. — Ако ЦРУ се е компрометирало там, иранците може да са били принудени да се обърнат към някой друг за помощ. Някой, който би могъл да им даде разузнавателни сведения, получени чрез засичане на комуникации.

— Иранците работили ли са по въпроса с ЦРУ?

— Опитвам се да разбера — каза Хърбърт. — Нали ги знаеш онези момчета от Управлението. Те не обичат много много да споделят с другите служби какво вършат. Обаче я помисли. Оперативният център също е работил с други държави, някои от които враждебно настроени. Ние също сме готови да легнем в едно легло с Техеран, ако само ще се погалим малко.

Худ трябваше да признае, че това беше вярно.

— И Фенуик е бил в иранското представителство. Това поне е съвсем ясно — рече Хърбърт.

— Това, изглежда, е единственото ясно нещо в случая — каза Худ. — Боб, ти спомена, че Фенуик е бил изпратен в Ню Йорк. Той каза ли ти кой го е изпратил?

— Да — отвърна Хърбърт. — И мисля, че това няма да ти хареса. Фенуик казва, че президентът го е изпратил.

— Нареждането само устно ли е било?

— Да — каза Хърбърт.

— Господи! — рече Худ. — Виж какво, в тази иранска история явно е замесен и някой друг.

— Сигурно — съгласи се Хърбърт. — Може би вицепрезидентът или началник-щабът...

— Обади се в кабинета на вицепрезидента Котън. Виж какво ще каже. Идвам бързо.

— Ще поръчам да донесат пица — каза Хърбърт.

Худ затвори телефона и съсредоточи вниманието си върху лавирането из бясното пиково движение.

В момента за него това беше приятно разнообразие.

[1] И ти ли, Бруте? (лат.) — Бел.прев. ↑

18.

ГОБУСТАН, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 1,22 ЧАСА

Другите мъже спяха направо върху спалните чуvalи, които бяха купили втора ръка от Баку. Обаче Морис Чарлс беше още буден и продължаваше да седи до дървената маса в овчарската колиба. Въпреки че нямаше проблеми със съня преди акция, трябваше да чака други хора да свършат някои неща, от които зависеше самата операция. Дотогава нямаше и не можеше да почива.

Когато най-после телефонът иззвъня, той му подейства като електрически шок. Това беше последната несвършена работа преди часа „Х“.

Чарлс отиде при масата с уредите. Редом с декодера „Стеларфото Джъдж 7“ беше апаратът „Зед-4“, конструиран от КГБ през 1992 година. Секретната телефонна система имаше вида и формата на обикновена книга с твърди корици. Малката, плоска слушалка влизаше елегантно в легло отстрани. Това беше забележително улеснение в сравнение с радиостанциите от точка до точка, използвани в началото от Чарлс. Този апарат можеше да действа в радиус две мили и половина. „Зед-4“ се използваше при редица сателитни връзки за клетъчни трансмисии по света. Поредица от вътрешни аудиоусилватели напълно елиминираха възможността сигналите да се изгубят. Освен това „Зед-4“ е много надежден срещу подслушване. Повечето подобни телефонни апарати, включително и „Так-Сат“ в Съединените щати, са кодирани със 155 еднозначни цифри. За да пробият кода, подслушвателите трябва да имат това предвид в своите двуцифрени основни числа. Дори при използването на такива усъвършенствани компютри като „Грей-916“ тази работа може да отнеме седмици. ЦРУ успя да съкрати времето на дни чрез кражба на компютърно време от персонални компютри. През 1997 година Управлението започна да използва интернет сървъри, за да прикача

цифрите към домашни компютърни системи. Малки количества компютърна памет бяха приспособени да работят по проблема без знанието на ползвателя. Чрез прикачване към мрежа от милиони персонални компютри ЦРУ успя да прибави гигабайтове компютърна мощ за решаването на проблема. Това създаде проблем и за контрапрограмистите, тъй като не беше възможно да бъде затворена системата на ЦРУ, известна като „Стелт-Фийд“. Така „Зед-4“ бе приспособен да използва сложен засекретяващ код с 309 еднозначни числа. Дори системите CFS не са достатъчно мощни, за да пробият навреме този код.

Чарлс се обади при третото позвъняване.

— Си диез — каза той.

Това беше кодовото наименование на приемателя.

— Нормално до — отвърна повикващият.

— Продължавай — рече Чарлс.

— Стоя на отсрещната страна на улицата от обекта — докладва обаждащият се. — Изкарват го през страничната врата.

— Няма ли линейка?

— Не.

— Кой е с него? — попита Чарлс.

— Двама мъже. Не са в униформи.

Той се усмихна. Американците бяха толкова предвидими. Ако агентите бяха повече от двама, те неизменно се придържаха към приетите при тях правила. „Кое отличава войника от шпионина? Правило петдесет и три: за войника човекът е по-важен от поставената задача.“ Този начин на мислене е валиден още от времето, когато кавалерията на Съединените щати се е подвизавала на Запад. Когато някои от по-агресивните индиански племена като апахите били преследвани, те спирали и нападали заселници. Винаги изнасилвали една от жените и я оставяли на такова място, където кавалерията със сигурност ще я намери. Войниците винаги изпращали жената обратно във форта с ескорта. Това не само забавяло преследващата колона, но и намалявало числеността ѝ.

— Подкреплението на мястото ли си е?

— Да, сър.

— Тогава ги ликвидирайте — нареди Чарлс.

— Готово — отвърна уверено другият. — Край.

Връзката прекъсна. Чарлс оставил слушалката на мястото ѝ.

Свърши се. Това беше последната стъпка. Беше оставил единия агент жив, за да привлече останалите. Една инжекция във врата, бързо действаща вирусна пневмония и целият местен екип беше извън строя. Сега никой нямаше да бъде в състояние да сглоби пъзела и да му попречи да изпълни задачата си.

Трябваше да се обади още веднъж по телефона, преди да си легне. Разговорът щеше да се състои по гарантирана срещу подслушване линия с Вашингтон с един от малкото хора, които знаеха за участието му в тази операция.

С човек, който не спазваше правилата.

Човекът, измислил най-дръзкия план за действие в наше време.

19.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 1,35 ЧАСА

Пътуването с кола до ВИП болницата отне по-малко от десет минути. Това беше единствената ВИП болница, която според американското посолство отговаряше на западните стандарти за здравеопазване. От посолството имаха уговорка с д-р Канибов — един от малкото говорещи английски лекари в града. На петдесет и седем годишният Канибов се плащаше извънредно, за да бъде непрекъснато на разположение двадесет и четири часа в денонощието за спешни случаи и да препоръчва квалифицирани специалисти, когато е необходимо.

Том Моор не знаеше дали ще е нужен специалист. На него му беше известно само, че Пат Томас го беше събудил преди двадесет минути. Томас беше чул Дейвид Батат да стene на походното си легло. Когато отиде да го види, завари Батат облян в пот и треперещ. Медицинската сестра на посолството го прегледа и му измери температурата. Беше тридесет и девет градуса и пет по Целзий. Сестрата предположи, че Батат може да си е ударил главата или да е получил някакво увреждане на кръвоносните съдове, когато е бил нападнат. Вместо да чакат линейка, Томас и Моор качиха Батат на една от колите на посолството и го закараха до болницата. Медицинската сестра се обади по телефона на д-р Канибов още преди да пристигнат, за да му каже, че имат случай на неврогенен шок.

„Само това ни липсваше, да останем с човек по-малко“, помисли си Томас, докато караше по тъмните, пусти улици на търговския район, в който се намираха и посолствата. Дори при нормални условия за работата на разузнавача не беше никак добре да разполага с прекалено малко хора. А за да се открие Харпунджията — един от най-неуловимите терористи в света, — трябваха повече. Единствената

надежда на Томас беше, че обаждането му във Вашингтон ще му осигури навреме сътрудничество с петербургската връзка.

Доктор Канибов живееше на една пресечка от болницата. Когато пристигнаха, високият възрастен лекар с побелели коси отстрани на голото теме ги очакваше. Зъбите на Батат тракаха и той кашляше. Докато двама санитари го слагаха на носилката пред входа, устните и върховете на пръстите на американеца посияха.

— Много затруднено кръвообръщение — каза Канибов на един от санитарите. — Кислород. — Той погледна устата на Батат. — Има следи от слуз. Респиратор, а после му измерете оралната температура.

— Какво мислите, че не е наред? — попита Томас.

— Още не мога да кажа — отвърна Канибов.

— Сестрата в посолството каза, че може да е неврогенен шок — каза Томас на доктора.

— Ако беше така, лицето му щеше да е бледо, а не зачервено — каза ядосан докторът. — Той изгледа Томас и Моор. — Господа, вие можете да останете да чакате тук, а може и да си отидете и да чакате...

— Ще останем тук — рече Томас. — Поне докато разберете какво му е.

— Много добре — каза докторът, докато вкарваха носилката с Батат в отделението.

„За спешно отделение тук е необичайно спокойно“, каза си Томас. Когато някое от трите му момчета се наранеше във Вашингтон или в Москва, спешните отделения приличаха на западното крило на Белия дом. В тях цареше шумен, преднамерен хаос. Предположи, че в клиниките в победните квартали на Баку обстановката вероятно е подобна. Въпреки това тишината беше изнервяща, мъртвешка.

Томас погледна към Моор.

— Няма смисъл и двамата да чакаме тук — каза той. — Един от нас трябва да се опита да поспи малко.

— Аз не спях — рече Моор. — Установях контактите, за които говорехме, и преглеждах някои досиета.

— Открихте ли нещо? — попита Томас.

— Нищо — отвърна Моор.

— Това е още една причина да се върнете в посолството — каза Томас. — Аз ще се погрижа за Дейвид. Ще остана да чакам тук.

Моор се замисли.

— Добре — каза той. — Ще се обадите веднага щом разберете нещо, нали?

— Разбира се — увери го Томас.

Моор го потупа по рамото, а после тръгна обратно към фоайето. Отвори вратата, заобиколи отпред колата, за да стигне до мястото на шофьора.

След миг главата на Том Моор рязко отскочи вдясно и той се свлече на асфалта.

20.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 18,46 ЧАСА

Пол Худ пристигна в Оперативния център, където трябваше да се срещне с Боб Хърбърт и Майк Роджърс. Обади се по телефона и на Лиз Гордън. Помоли я да е на разположение, за да могат да поговорят по-късно. Искаше да се консултира с нея какво, ако изобщо имаше нещо, става с президента от клинична гледна точка.

На път за кабинета си Худ се сблъска с Ан Ферис. Тя тръгна редом с него през разширяващата се мрежа от преградени, тесни помещения на крилото, в което се намираше управлението на центъра. Както се беше пошегувал Хърбърт, когато за първи път дойде на работа в Оперативния център, това беше място, където кабинките имат тавани.

— Става ли нещо интересно? — попита Ан.

— Обичайната бъркотия — отвърна Худ. — Само че този път не в чужбина, а във Вашингтон.

— Нещо сериозно ли е?

— Още не знам — отвърна той. — Някъде в Агенцията за национална сигурност има непредсказуем човек.

Худ не искаше да споменава нищо за възможността президентът да има някакви проблеми с психиката. Не че нямаше доверие на Ан, но Меган Лорънс го беше помолила да сведе до минимум броя на хората, с които споделя това.

— Как вървят работите в отдела ти?

— Обичайната ефикасна и професионална координация — рече тя с обезоръжаваща усмивка.

— Искаш да кажеш, че нищо не става.

— Точно така — отвърна Ан. Изчака за момент, а после попита:

— Ще се задържиш ли дълго тук?

— Два часа — каза той. — Няма смисъл да се връщам в хотела, за да седя там и да гледам някоя лоша комедия.

— Ще ли бъде интересно да вечеряме заедно? — попита тя.

— Нощта може да се окаже много дълга — отвърна той.

— И аз нямам никакви планове. Синът ми тази седмица е при баща си. Не ми остава нищо друго, освен да отида при разглезената котка и телевизионните комедии.

Сърцето на Худ започна да бие малко по-бързо от обикновено. Много му се искаше да каже „да“ на Ан. Обаче той все още беше женен мъж и излизането с разведена колежка можеше да му навлече неприятности както от юридическа, така и от етична гледна точка. А от това Оперативният център нямаше нужда. Разузнавателният екип беше изключително добър в събирането на информация. Това, че Худ е вечерял с Ферис, щеше да се знае от всички още на сутринта. Освен това мисълта за вечерята с Ан щеше да му попречи да се съредоточи върху кризата в правителството.

— Ан, бих искал да мога — призна си той чистосърдечно. — Обаче не знам кога ще свърша тук. Да го отложим за някой друг път, става ли?

— Разбира се — отвърна тя и леко, малко тъжно се усмихна. — Приятна работа.

— Благодаря — отвърна Худ.

Сега се почувства ужасно. Не беше направил това, което искаше, а то беше да вечеря с Ан. И я беше обидил.

Спря. Искаше да тръгне след нея и да ѝ каже, че ще отидат на вечеря. Обаче знаеше, че ако веднъж се започне, нямаше връщане. Продължи към кабинета си.

Когато влезе вътре, позвъни на Роджърс и Хърбърт. Роджърс каза, че идва веднага. Хърбърт работеше на компютъра и обеща да дойде след няколко минути.

Когато пристигна, Роджърс се държеше внимателно и професионално. Генералът винаги беше искал да ръководи Оперативния център. Ако му беше станало неприятно от това, че му бяха предложили поста, а после изведенъж се бяха отказали, той не го показваше. Преди всичко Роджърс беше свестен мъж и умееше да работи в екип.

Генералът беше прекарал деня, ръководейки Центъра, докато Пол Худ беше ангажиран с президента и инициативата с ООН. Докато Худ разказваше на своя заместник за разговора на Хърбърт с Фенуик, той влезе на инвалидната си количка. Шефът на разузнаването беше леко зачервен и потен. Беше бързal да стигне до тук.

— Какви са отношенията ти със Сергей Орлов в руския Оперативен център? — попита той, останал без дъх.

Въпросът изненада Худ.

— Не съм разговарял с него от шест месеца. Защо?

— Току-що получих съобщение, изпратено от нашето посолство в Баку — рече Хърбърт. — Един от хората там, Том Моор, е убеден, че Харпунджията е бил в Баку. Не знае защо копелето е било там...

— Може да има нещо общо с това, което ти току-що mi разказа — каза Роджърс на Худ. — С разговора на Боб с Фенуик...

— За това, че Иран се страхувал от терористични атаки от Азербайджан ли? — попита Худ.

Роджърс кимна.

— Съгласен съм, че това е възможно — обади се Хърбърт. — Пол, ако това наистина е Харпунджията, Моор иска да го хванем на влизане или на излизане от бившия Съветски съюз. Надява се, че руският Оперативен център може да помогне.

— Как? — попита Худ. — С Орлов си разменихме някои сведения преди години. Те не знаят нищо за Харпунджията.

— Тогава Центърът на Орлов беше съвсем нов — рече Хърбърт. — Оттогава той или неговите хора може да са открили нещо в старите архиви на КГБ. Нещо, за което не са ни казали.

— Възможно е — съгласи се Худ.

Оперативният център изпитваше недостиг на хора, а положението при руските им колеги беше още по-лошо. Да се осигурява редовен поток от информация не беше лесна работа.

— Освен съобщението за Харпунджията Моор се надява, че хората на Орлов може би ще бъдат в състояние да наблюдават северните и северозападните граници на Русия. Той смята, че Харпунджията може да се опита да напусне района през скандинавските страни.

Худ погледна часовника си.

— Сега там е около три часа сутринта — каза той.

— Защо не го потърсиш вкъщи — предложи Хърбърт. — Важно е. Знаеш, че е така.

Беше прав. Независимо от желанието на шефа на разузнаването да види терориста заловен, осъден и екзекутиран, Харпунджията трябваше да бъде обезвреден.

— Ще се обадя — каза Худ.

— Преди това какви нещо за президента Лорънс. Как мина разговорът с него?

— Ще ви разкажа след като се обадя на Орлов — обеща Худ и потърси в компютъра секретния си телефонен указател. Намери номера на Орлов. — Общо казано, изправени сме пред неясна ситуация. Или президентът страда от някакво умствено изтощение, или имаме работа с висши служители, чиито действия са подозрителни...

— Или и двете — рече Хърбърт.

— Или и двете — съгласи се Худ. — Очаквам по-късно да дойде Лиз Гордън, за да поговорим от какво може да страда президентът.

Преди да набере домашния телефон на Орлов, Худ се обади в преводаческия отдел на Оперативния център. На телефона беше Орли Търнър. Тя беше един от четиримата служебни преводачи на Центъра и беше специалист по източноевропейски езици и руски. Худ се консултира с нея преди разговора. Въпреки че Орлов говореше достатъчно добре английски, той искаше да е сигурен, че няма да има недоразумения или забавяния заради обяснението на технически термини или акроними.

— Искате ли да знаете какво ми показва интуицията? — рече Хърбърт.

— Какво? — попита Худ, като набираше номера на Орлов.

— Че всички тези неща са свързани — каза Хърбърт. — Това, че президентът не е на себе си, че Фенуик преговаря тайно с Иран, че Харпунджията се появява в Баку. Всички тези елементи са част от голяма картина, която все още не можем да си представим.

Той напусна кабинета. Худ беше склонен да се съгласи с него. Дори беше готов да отиде малко по-далеч в предположенията си.

Че голямата картина е по-голяма, отколкото предполагаха.

21.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 3,58 ЧАСА

Когато Том Моор се свлече на земята, Пат Томас се втурна към изхода на болницата. Беше на половината път, когато видя от главата на Томас да шурти кръв. Спря и отскочи назад в мига, в който един куршум разби стъклото на вратата. Той го удари в лявото бедро и го повали на земята. Успя да се задържи седнал и продължи да се измъква назад. Втори куршум отчупи парче от зелената керамична плоча на сантиметри пред крака му. Томас бързо изпълзя назад по пода. Изпитваше пареща болка от раната и всяко движение му струваше големи усилия. Остави зад себе си дълга кървава диря.

Минаха няколко секунди, преди персоналът на болницата да разбере какво става. Една млада медицинска сестра изтича и помогна на Томас да се изтегли назад. Последваха я няколко санитари. Завлякоха го зад бюрото на регистратурата. Друга сестра се обади по телефона в полицията.

Плешивият доктор застана на колене до Томас. Беше с бели хирургически ръкавици на ръцете и изкрешя някакви наредждания на азербайджански на другите хора от персонала, които стояха пред бюрото. Същевременно извади сгъваем нож от бялата си престилка и изряза внимателно плата около раната.

Томас примигна, когато кафявото парче плат беше махнато, и се загледа в доктора, докато той разглеждаше раната.

— Ще живея ли? — попита той.

Докторът не отговори. Внезапно плешивият мъж се надигна от пода. Но вместо да се изправи, възседна краката на американеца. Седна точно върху раната и накара пациента си да изпита изгаряща болка. Томас искаше да изкреши, но не можеше. Миг по-късно докторът прекара ръката си зад главата на американеца, задържа я изправена и заби ножа в гърлото му. Металното острие проби кожата

на брадичката на Томас и затвори устата му. Острието продължи напред, докато Томас го почувства под езика си.

Задави се и започна да кашля кръв през затворената си уста. Вдигна ръце и се опита да отблъсне плешивия човек, но беше прекалено слаб. Онзи спокойно и акуратно промени ъгъла, под който държеше ножа, докато металът стигна ларинкса на Томас. После рязко размърда острието наляво и надясно, разрязвайки гърлото от едното ухо до другото. След това извади ножа, стана и оставил Томас да падне на земята. Прибра ножа в джоба си и отминал, без да хвърли поглед назад.

Американецът остана да лежи там, разперил безпомощно ръце, движейки безцелно пръстите си. Чувстваше как топлата кръв изтича от двете страни на гърлото му, а плътта му започна да изстива. Опита се да извика, но се чу само слаб шепот. Усети, че гръденят му кош се повдига ритмично, но не можеше да поеме въздух. В гърлото му имаше кръв.

Мислите на Томас бяха объркани. Спомни си как летеше към Баку, как разговаряше с Моор. Запита се как ли е той. След това се замисли за децата си. За миг си спомни как играеше с тях на топка на поляната пред къщата.

След това те изчезнаха.

22.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 4,01 ЧАСА

Генерал Сергей Орлов стоеше сред снега на малкото градче Нарян Мар на брега на арктическия океан, когато някаква писукаща птица го накара да се сепне. Обърна се да я погледне и се намери с поглед, вторачен в будилника.

Намираше се в едностайния си апартамент в Санкт Петербург.

— Мама му стара — изруга Орлов, когато телефонът отново иззвъння. Бившият космонавт не сънуващ често града, в който беше израснал. Не остана никак доволен, че го бяха отвлекли оттам и от обичните му родители.

— Сергей? — каза уморено жена му Маша, която лежеше до него.

— Аз ще се обадя — каза ѝ Орлов и вдигна слушалката на безжичния телефон. Притисна я до гърдите си, за да заглуши следващото зъвнене. — Продължавай да спиш.

— Добре — рече тя.

Орлов се заслуша със завист в примамливото шумолене на чаршафите, докато жена му се обръщаше на другата страна. Стана от леглото, взе халата си, окначен на вратата, и го навлече, докато отиваше в хола. Дори да беше някаква грешка, знаеше, че трудно ще заспи отново.

Накрая отговори на повикването.

— Ало? — каза леко ядосан той.

— Генерал Орлов ли е? — запита гласът в другия край на линията. Беше мъж.

— Да? — отвърна Орлов, като силно разтърка очи със свободната си ръка. — Кой е?

— Генерале, обажда се Пол Худ — рече мъжът.

Изведнъж Орлов напълно се разсъни.

— Пол! — направо извика той. — Пол Худ, приятелю. Как си? Чух, че си подал оставка, и разбрах какво се е случило в Ню Йорк. Добре ли си?

Орлов отиде до едно кресло, докато жената превеждаше. Генералът говореше сносно английски благодарение на годините, прекарани като посланик на добра воля за руската космическа програма, след като престана да лети. Обаче остави жената да преведе думите му, за да е сигурен, че не е пропуснал нещо.

Седна в креслото. Висок малко под метър и седемдесет, с тесни рамене и компактна фигура, той беше идеален за космонавт, но с някакво собствено излъчване. Искрящите му кафяви очи, изпъкналите скули и тъмният цвят на кожата, както и приключенският дух бяха наследство от монголоидния му произход. Вървеше, силно накуцвайки заради лошо счупване на левия крак, когато парашутът му не се отвори напълно при завръщането от космическа мисия, оказала се за него последна.

— Добре съм — отвърна Худ. — Оттеглих оставката си.

Докато Търнър превеждаше, Орлов запали лампата до креслото и пак седна. Взе писалката и бележника, които винаги бяха в единия край на масата.

— Добре, много добре! — рече той.

— Генерале — продължи Худ, — много се извинявам, че ти се обаждам в такъв час у дома.

— Няма нищо, Пол — успокои го Орлов. — Какво мога да направя за теб?

— Относно терориста, който нарича себе си Харпунджията, спомняш ли си, че веднъж двамата говорихме за него?

— Спомням си — рече Орлов. — Ние го издирвахме във връзка с бомбен атентат в Москва преди няколко години.

— Генерале, според нас той се намира в Азербайджан.

Орлов стисна пъlnите си устни.

— Това не ме изненадва — каза той. — Мисля, че преди два дни го засякохме в Москва. Един от стражите при мавзолея на Ленин е сигурен, че го е разпознал. Обадил се за помощ в полицията, но докато пристигнат, заподозреният изчезнал.

— Полицията ли го е изгубила, или заподозреният е знаел, че го наблюдават, и е успял да се измъкне? — попита Худ.

— От полицията по принцип са добри в проследяването — отвърна Орлов. — Обектът завил зад един ъгъл и изчезнал. Може по някакъв начин да е сменил дрехите си, не знам. Изчезнал е близо до станцията на метрото „Киевская“. Възможно е да е успял да се вмъкне в нея.

— Повече от вероятно е — рече Худ. — Там го е забелязал един от нашите хора в посолството.

— Обясни ми по-подробно — настоя Орлов.

— Чухме, че той е в Москва — рече Худ. — Човек от посолството последвал в метрото мъж, който според него бил Харпунджията. Стигнали до една междинна станция и Харпунджията слязъл. Качил се на друг влак и пътувал с него до станция „Павелецкая“, след което изведнъж изчезнал.

Орлов беше силно заинтригуван.

— Сигурен ли си, че е била станция „Павелецкая“? — попита той.

— Да — рече Худ. — Има ли някакво значение?

— Може би — отвърна Орлов.

— Генерале, въпреки че е напуснал Москва, възможно е да се върне обратно там или да се насочи към Санкт Петербург. Можеш ли да ни помогнеш да го открием?

— За мен ще бъде голямо удоволствие да помогна за залавянето на това чудовище — отвърна Орлов. — Ще се свържа с Москва и ще видя дали знаят нещо по въпроса. Междувременно, моля те да ме уведомяваш за всичко, което научите, в службата ми. Ще бъда там след един час.

— Благодаря, генерале — каза Худ. — И още веднъж се извинявам, че те събудих. Не исках да губим никакво време.

— Правилно си постъпил — увери го Орлов. — Приятно ми беше да си поприказваме. Ще ти се обадя по-късно през деня.

Орлов стана и се върна в спалнята. Затвори телефона, целуна своята любима, спяща Маша по челото, а после тихо отиде до гардероба, за да извади оттам униформата си. Занесе я в хола. После се върна за останалата част от дрехите си. Тихо и бързо се облече и остави бележка на жена си.

След близо тридесет години брак Маша още не можеше да сникне с неговите внезапни излизания в различни часове на нощта.

Когато беше летец на изтребител, на Орлов често се налагаше да бъде викан по тревога в най-необичайно време. В годините му като космонавт не рядко се налагаше да излиза още в тъмни зори. Преди първия му орбитален полет й беше оставил бележка, на която пишеше: „Скъпа, напускам земята за няколко дни. Можеш ли да ме вземеш от космодрума в неделя сутринта? Твой любящ съпруг, Сергей. П. П: Ще се опитам да ти хвана една падаща звезда.“

Разбира се, Маша го чакаше там.

Орлов излезе от апартамента и се спусна по стълбите до приземния гараж. След три години най-после му бяха дали служебна кола, тъй като автобусният транспорт не беше много надежден. С това, което ставаше напоследък в Русия, като се започне от размирните републики и се стигне да безогледния бандитизъм в големите градове, често пъти се налагаше Орлов бързо да може да пристигне в Оперативния център.

Сега случаят беше такъв. Харпунджията отново беше в Русия.

23.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 19,51 ЧАСА

Лиз Гордън влезе в кабинета на Худ след разговора му с Орлов. Едра жена с искрящи очи и къса, къдрава, кафява коса, Гордън дъвчеше никотинова дъвка и държеше неизменната си чаша кафе. Майк Роджърс остана, за да присъства на разговора.

Худ разказа на Гордън как е изглеждал президентът по време на срещата им. Запозна я накратко и с възможните скрити действия, които биха могли да обяснят заблудите на президента.

Когато свърши, Гордън напълни отново чашата си от каната, която стоеше в единия ъгъл на кабинета. Въпреки че когато за първи път постъпи в Оперативния център, Худ се отнасяше с недоверие към психиатрията, анализите на Гордън го впечатлиха. Хареса му и нейната педантичност. В маниера ѝ имаше нещо от начина, по който математиците доказват правотата си. Тези ѝ качества, съчетани с нейната състрадателност, я бяха утвърдили като ценен и уважаван член на екипа. Худ нямаше никакви колебания да ѝ довери здравето на дъщеря си.

— Поведението на президента не изглежда прекалено крайно, така че можем да изключим опасенията за сериозна деменция, която да подсказва пълна или почти пълна загуба на умствени способности — рече Гордън. — Остава възможността за наличието на опасни, но твърде трудни за установяване заблуди, които са основно шест вида. Първо, това са тези от органичен произход, които се причиняват от болестни състояния като например епилепсия или мозъчни увреждания. Вторите се дължат на субстанции, т.е. на наркотични вещества. Третите са соматични и могат да се дължат на телесна свръхчувствителност — например анорексия невроза или хипохондрия. Това, което описа, не ми прилича на нито една от изброените възможности. Освен това те със сигурност щяха да бъдат

забелязани от лекаря на президента при редовните медицински прегледи. Можем също да изключим и заблудите, дължащи се на грандомания, т.е. на мегаломания, защото това би си проличало при появата му на публични места. Не сме забелязали подобни признания. Единствените оставащи възможности са така наречените заблуди от препоръки и заблудите от преследване — продължи тя. — Заблудите от препоръки всъщност са по-мека форма на заблудите от преследване. При тях се прави критика под формата на невинни забележки. В нашия случай, изглежда, нямат място. Обаче не мога толкова бързо да елиминирам заблудите от преследване.

— Защо? — попита Худ.

— Защото страдащият от подобни заблуди ще положи големи усилия, за да ги прикрие — отговори тя. — Тя или той си мислят, че другите се опитват да им попречат или да им навредят по някакъв начин. Често пъти в такива случаи хората си въобразяват наличието на някакви заговори против тях. Ако президентът се страхува, че някакви хора се опитват да му навредят, той няма много лесно да сподели опасенията си пред някого.

— Обаче при подобен стрес не са изключени и не особено силни изблици — обади се Роджърс.

— Точно така — съгласи се Гордън. — Плач, отчужденост, разсеяност, гняв — всички неща, описани от Пол.

— Стори ми се, че той е склонен да ми се довери — каза Худ.

— Това е вярно и е характерно за болестта — рече Гордън. — Заблудите от преследване са форма на параноя. Но както казва един мъдър човек, „Понякога дори параноиците имат врагове“.

— Има ли нещо, което трябва да направим? — попита Худ. — Независимо от чувствата на първата дама, ние трябва да направим нещо, ако президентът не може да изпълнява задълженията си при тези обстоятелства.

— Каквото и да става, изглежда, че то е в един напреднал ранен етап — каза Гордън. — Малко вероятно е отражението да е трайно.

Телефонът на Худ иззвъня.

— Ако има някакъв заговор и вие бързо го разкриете — продължи Гордън, — имаме всички основания да считаме, че след кратка почивка президентът може да остане на поста си. Случилото се вероятно няма да има някакъв ефект — по-дълготраен или по-кратък.

Пол кимна, а след това отговори на телефона.

— Да?

— Пол, Боб е — каза Хърбърт.

— Какво има?

— Важна новина — каза той. — Току-що ми се обади човекът от ЦРУ, който ми предаде молбата на Том Моор от Баку. Моор и пристигналият от Москва агент на ЦРУ Пат Томас току-що са били ликвидирани. Те придружавали Дейвид Батат до болницата — човекът, нападнат от Харпунджията по време на наблюдение. Моор е бил застрелян от снайперист пред болницата, а някой е прерязал гърлото на Томас във фоайето.

— Кой? — попита Худ.

— Не знаем.

— Никой ли не го е видял — попита Худ.

— Очевидно не — отговори Хърбърт. — Или ако са го видели, вече е изчезнал.

— Къде е Батат?

— Още е в болницата и човекът от ЦРУ затова ми се обади — каза Хърбърт. — От посолството се обърнали за протекция към полицията, но не знаем колко може да й се вярва. ЦРУ са останали без хора и се страхуват, че следващият ще бъде Батат, и то скоро. Нямаме никакъв човек в Баку, но си помислих...

— Орлов — изревари го Худ. — Веднага ще му се обадя.

24.

КАЧМАС, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 4,44 ЧАСА

Морис Чарлс не обичаше да се повтаря.

Ако пристигнеше някъде с кола, предпочиташе да си тръгне оттам с автобус или влак. Ако се отправеше на запад със самолет, заминаваше на изток с кола или с автобус. Ако сутринта беше с шапка, следобед я сваляше. Ако вдигнеше някоя кола във въздуха със самоделна бомба, за следващия обект използваше С-4. Ако беше ходил на разузнаване по крайбрежието, за известно време се оттегляше във вътрешността. Издънките във всяка област се дължаха на повторенията. Те помагаха на не особено големи умници да те очакват. Единственото изключение можеше да се прави в гъсто населените големи градове, където можеше да бъде видян. Ако откриеше по-незабележим маршрут, той го използваше повече от веднъж. Рискът да бъде забелязан или разпознат беше по-голям от риска да използва повторно някакъв необичаен път или тунел.

Тъй като Чарлс беше извършил оглед на петролната платформа в Каспийско море със самолет, реши да се върне с кораб. Със сигурност можеше да се предположи, че американските и руските сателити вече търсят самолета. Той и екипът му щяха да използват моторната яхта, на чийто борд щеше да има друго име, за разлика от предишния ден. Един от неговите хора беше уредил всичко това в Баку. Яхтата щеше да ги чака в Качмас, крайбрежен град на петдесет мили северно от Баку. За целта в Баку беше нает екипаж, който беше отплавал с един от иранските моряци на Чарлс. Качмас беше не само по-близо до техния обект, но така имаше и по-малка вероятност някой да разпознае тях или кораба.

След кратък сън, който му беше абсолютно достатъчен, Чарлс и другарите му се качиха на микробуса, който стоеше паркиран зад колибата. Екипировката им вече беше на яхтата и те се отправиха от

Гобустан към Баку. Пътуваха по пътища, които по това време на нощта бяха абсолютно пусти. Въпреки че Чарлс не караше, той не спеше. Седеше на задната седалка с автоматичен пистолет в скута. Ако някой по каквато и да било причина се приближеше към колата, той искаше да бъде буден.

Пристигнаха в заспалия Качмас малко преди 4,30 часа. Бяха изминали седемдесетте мили, без да спират. Никой не се приближи до тях.

„Рахел“, сега под името „Свети Елмо“, ги чакаше при един кей в мизерното пристанище. Беше спряла близо до брега. Наетият екипаж беше освободен. Те си тръгнаха със собствен превоз — рибарската моторна лодка, която беше придружила яхтата на север.

С очила за нощно виждане Чарлс оглеждаше наоколо, докато товарът от микробуса беше прехвърлен на „Свети Елмо“. Когато всичко беше натоварено, един от групата потегли с колата. Тя щеше да бъде пре보ядисана и откарана в друг град. След това яхтата отплава.

Пътуването до обекта щеше да продължи петдесет минути. Щяха да пристигнат с началото на изгрева. Това беше важно. Когато работеше в морето, Чарлс не обичаше да използва изкуствена светлина. Лесно можеше да бъде забелязана в тъмното или да бъде отразена от водата. Не обичаше да работи и в ясно, слънчево време, когато мокрите костюми лъщяха. Зазоряването беше най-подходящо. Щеше да има достатъчно време да свършат работата и да отплават, без да бъдат видени.

След това щеше да напусне Азербайджан и нямаше да прави нищо в продължение на един-два месеца, освен да се радва на живота. Щеше да се наслади на международния отзук от това, което беше направил. Както и друг път, щеше да изпита задоволство от факта, че никой световен лидер, ничия армия, никоя голяма бизнес корпорация не можеше да повлияе така на международните събития като него.

25.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 4,47 ЧАСА

След разпадането на Съветския съюз много от държавните служители в Москва се страхуваха от руското Министерство на държавната сигурност или МДС. Те се страхуваха дори повече, отколкото навремето от службата за разузнаване, известна като КГБ, която редовно подслушваше телефонните им разговори и отваряше писмата им. Страхуваха се, че ръководителите на бившето съветско разузнаване или ще подкрепят свалените комунисти в опит да завземат отново властта, или ще се опитат сами да застанат начело на държавата. По тази причина новият режим в Кремъл създаде автономна разузнавателна служба извън Москва, която да не е пряко подчинена на МДС. Тя се намираше в Санкт Петербург. Следвайки истината, че най-скрито остава това, което се вижда от всички, те настаниха Оперативния център в едно от най-посещаваните места в Русия: Ермитажа.

Ермитажът е бил построен от Екатерина Велика като място, в което да се уединява. Високата бяла сграда в неокласически стил официално е известна като Зимния дворец. Това е било място, където Екатерина е можела да се наслаждава на скъпоценностите и платната на велики стари майстори, на гравюрите и скулптурите, които е събирала. Прибавяла е към тези шедьоври на изкуството по едно всеки ден в периода от 1763 до 1772 година. Когато за първи път Екатерина отваря дома си за посещения на знатна публика, нейните единствени забележки към посетителите са да се наслаждават, но да „не се опитват да повреждат, чупят и драскат нищо“. Ермитажът остава пазител на императорската колекция до 1917 година. След Руската революция той е отворен за всички. Колекцията е разширена и включва образци на живописта от други школи, а също и модерно изкуство. В момента там се съхраняват 8 000 картини, 40 000 гравюри и 500 000 илюстрации.

Днес по обема на колекцията си Ермитажът се нарежда на второ място в света след Лувъра в Париж.

Руският Оперативен център е построен под редовно действащо телевизионно студио. Въпреки че то е създадено като прикритие на разузнавателния център, сателитните чинии излъчват оттам прочутите програми на Ермитажа из целия свят. Но през повечето време тези най-съвременни комуникативни съоръжения позволяват на Оперативния център да се свързва със сателити както за вътрешни, така и за международни електронни комуникации. Сред непрекъснатия идващ и напускащ музея поток от хора от персонала и туристи присъствието на служителите на Оперативния център остава незабележимо. Освен това Кремъл взема решение в случай на война или революция никой да не бомбардира Ермитажа. Дори ако врагът не може да се възползва от колекцията като естетическо притежание, картините и скулптурите винаги могат да се разменят срещу валута.

Беше все още тъмно, когато петдесет и три годишният Орлов пристигна в музея. Тъй като Ермитажът беше още затворен, той влезе през вратата на телевизионното студио в североизточния край на сградата, която не биеше на очи. Преди да влезе, погледна на север през тъмните води на река Нева. Точно на отсрещния бряг бяха внушителната сграда на Академията на науките и Музеят по антропология. До тях беше военноморската академия. В нея освен обучаващите се кадети имаше и дузина войници от специалната оперативна част на центъра „Молот“ (чук).

В телевизионното студио зад едно бюро седеше часовий, когото Орлов поздрави, минавайки. Възрастният страж се изправи и отдаде чест. Генералът стигна до една врата и използва дистанционно устройство, за да влезе. Когато се озова вътре, той премина през тъмната приемна и заслиза по неголям брой стъпала. Стигна до долната площадка, набра четирицифрения код за деня и отвори друга врата. Кодът за следващия ден винаги му се даваше от шефа на сигурността на центъра в края на работното време. Когато Орлов затвори вратата, лампите на тавана светнаха автоматично. Следваше друга, по-дълга поредица стъпала. Слезе по тях и отново използва електронното дистанционно устройство, за да влезе в Оперативния център.

Той се състоеше от много дълъг коридор с кабинети от ляво и от дясно. Този на Орлов беше в дъното, буквално под брега на Нева. Имаше моменти, когато чуваше минаващите отгоре шлепове.

Обикновено Орлов не идваше на работа преди девет часа. В Центъра работеше дежурен екип в намален състав, който се изненада, когато видя генерала. Той ги поздрави, без да спира. Влезе в малкия си, облицован с дървена ламперия кабинет, затвори вратата след себе си и отиде при бюрото. То гледаше към вратата. На стените имаше снимки в рамки, които Орлов беше правил в космоса. На тях генералът не се виждаше. Въпреки че се гордееше с постиженията си, той не обичаше да се връща много често към миналото. Там виждаше само колко близо е бил до целите, които си беше поставил. Как се беше надявал да се разхожда по Луната и да команда експедиция до Марс. Как беше мечтал да види космонавтският корпус да расте и да се развива. Може би ако беше използвал по-рационално и по-агресивно своята популярност, щеше да помогне това да стане. Може би ако се беше обявил против войната в Афганистан. Тя източи до краен предел ресурсите на държавата, накърни гордостта и ускори разпадането на Съюза.

Нямаше негови фотографии, защото генерал Орлов предпочиташе да гледа напред. В бъдещето нямаше за какво да се съжалява, там имаше само обещания.

Очакваше го телефонен запис на повикване от Пол Худ. В него не се казваше много. Само това, че въпросът е спешен. Орлов седна и включи компютъра. Отвори файла със секретния списък с телефонни номера и набра този на Худ. Спомни си как американският Оперативен център му беше помогнал да попречи на заговор, организиран от държавни служители с дясната ориентация, който имаше за цел да свали правителството. Контраатаката беше струвала на Худ загубата на един от най-добрите му оперативни агенти подполковник Чарлс Скуайърс. Оттогава двата оперативни центъра си разменяха информация от време на време. Обаче никога не станаха напълно интегрирани партньори, нещо което Худ и Орлов искаха. За съжаление, както и за повечето прогресивни мечти на Орлов, бюрократите не бяха готови за това. Недоверието между двете страни все още беше твърде голямо.

Телефонът иззвъня. Худ отговори.

— Ало?

— Пол, Сергей е.

Преводачката на Оперативния център имаше готовност да се включи.

— Генерале, трябва ми доверието ти, и то бързо — рече Худ. Напрежението в гласа му правеше излишни по-нататъшните обяснения.

— Разбира се — каза Орлов.

— Нашият екип, който издирва Харпунджията, претърпя катастрофален удар в една болница в Баку. Стана преди малко повече от час. Двама от нашите хора са убити. Първият е бил застрелян от снайперист пред болницата, а на втория са прерязали гърлото във фоайето. Останахме само с един човек, който е пациент. Името му е Дейвид Батат. Болен е и страда от някакъв вид треска.

Орлов си записа името.

— Полицията е в болницата, но не знаем кой е убиецът — каза Худ. — Той или тя може да са още там.

— Убиецът може и да е полицай — отбеляза Орлов.

— Точно така — рече Худ. — Генерале, имате ли човек в Баку?

— Да, имаме — отвърна без колебание Орлов. — В коя стая се намира господин Батат?

— В стая сто петдесет и седем — отвърна Худ.

— Веднага ще изпратя някой — обеща Орлов. — Не казвай това на никого.

Худ му даде честната си дума.

Орлов затвори.

Трите най-могъщи руски разузнавателни служби имаха свой собствен персонал. Те са МДС, на военните — Главното разузнавателно управление или ГРУ, и Министерството на вътрешните работи или МВД. Руският Оперативен център нямаше финансови ресурси да поддържа собствена мрежа от разузнавачи и контраразузнавачи, затова трябваше да ползва хора от други сравнително по-малки служби. Те бяха под шапката на Системата за обединено отчитане на данните за противника или СОУД. Тя осигуряваше хора и за Службата за външно разузнаване или СВР, за Федералната служба за безопасност или ФСБ, Федералната служба за контраразузнаване или ФСК и за Федералната служба за охрана или ФСО.

Орлов бързо влезе в директорията на СОУД. Изписа кода за първостепенна важност Червен-13. Това означаваше, че молбата не само идва от високопоставен официален представител — ниво тринадесет, но е свързана с непосредствена заплаха за националната сигурност — опасността от Харпунджията. Кодът Червен-13 предостави на Орлов имената, местонахождението и телефонните номера на оперативни работници в различни части на света. Дори ако те бяха заети с изпълнение на други задачи, той имаше право да им дава нареджания.

Орлов отвори файла за Баку, Азербайджан.

Намери каквото търсеше.

Поколеба се.

Щеше да поиска извършването на свръхсекретна операция, за да се опита да помогне на един американски шпионин. Ако американците планираха някаква акция в Баку, това щеше да бъде най-бързият начин да бъде разкрит и неутрализиран руският разузнавач. Обаче ако се съмняваше, че това може да стане, Орлов трябваше да предполага, че Пол Худ би могъл да го предаде.

Набра телефонния номер.

26.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 21,00 ЧАСА

Пол Худ беше ядосан, когато приключи разговора с Орлов.

Беше го яд на системата, на разузнаването и на себе си. Убитите не бяха от неговите хора, а човекът, чийто живот беше в опасност, не беше негов агент. Но те се бяха провалили и Харпунджията беше успял отчасти заради начина, по който шпионите си вършат работата. Харпунджията командваше екип. Повечето американски агенти работят като част от екип. Теоретично това би трябвало да им осигурява подкрепления. На практика обаче ги принуждаваше да работят в условията на бюрокрация. Бюрокрация с правила на поведение и отчетност пред директорите, които бяха далеч от полесражението. С подобно бреме никой не можеше да се пребори с човек като Харпунджията. И Худ се чувстваше виновен, че поддържа тази система. Беше също толкова виновен, колкото и колегите му от ЦРУ, АНС или някой друг.

Иронията беше, че Джак Фенуик явно беше направил нещо извън правилата. Работата на Худ беше да разбере какво.

Бюрократи ще проверяват бюрократи, помисли си с горчивина той. Разбира се, той вероятно не би трябвало да мисли за това в момента. Беше уморен и ядосан от станалото в Баку. И дори не се беше обадил вкъщи, за да разбере как е Харлей.

Роджърс беше останал при Худ, когато той за първи път телефонира на Орлов, а също и по-късно, когато генералът му се обади. Докато чакаха завръщането на Боб Хърбърт, Роджърс отиде да донесе сода. Худ реши да се обади вкъщи. Обаче настроението му не се подобри.

Правеше точно това, което Шарън винаги беше мразела. Работеше до късно. Обаждането у дома не беше първата му грижа.

Усети гнева по напрежението в гърлото й, по стиснатите ѝ устни, по кратките ѝ отговори.

— В момента пера — рече Шарън. — Харлей е в библиотеката и реди пасианс на компютъра. Александър е в стаята си. Пише си домашното и учи за теста по история.

— Как е Харлей днес? — попита Худ.

— Как мислиш, че е? — отвърна Шарън. — Дори и твоята психиатърка каза, че ще мине време, преди да забележим някаква промяна в нея. Ако изобщо има такава — добави тя. — Ти обаче не се беспокой, Пол. Ще се справя, каквото и да се случи.

— Никъде нямам намерение да ходя, Шарън. Искам да помогна.

— Радвам се. Искаш ли да ти дам Александър? — попита тя.

— Не, щом като учи — каза Худ. — Само му кажи, че съм се обаждал.

— Разбира се.

— Лека нощ — рече той.

Усети как Шарън се поколеба. Беше само за миг, но му се стори, че беше много по-дълго.

— Лека нощ, Пол — каза тя и затвори.

Остана с телефона в ръка още няколко секунди. Каза си, че освен бюрократ е и копеле. Остави слушалката на мястото, скръсти ръце и зачака Роджърс. Докато седеше, нещо в него започна да тиктака. Не беше часовник или бомба. По-скоро приличаше на камера или на някакъв механизъм. С всяко движение пружината вътре в него се натягаше още повече. Усещаше, че иска да направи нещо, а не само да разсъждава заедно с колегите си и да моли руснаците за помощ. Искаше да действа. Нещо не беше наред и той трябваше да разбере какво е то.

Роджърс и Хърбърт влязоха заедно. Завариха Худ да гледа към стената в кабинета, на която преди имаше окачени снимки в рамки. Те напомняха за годините, в които беше работил в правителството. Снимки със световни лидери, с избиратели. Фотографии, на които се виждаше как Худ полага основни камъни на някакви строежи или разлива супа на бедни в обществена кухня в Деня на благодарността.

Изобщо животът му като един типичен бюрократ. Като част от проблема, а не негово разрешение.

— Добре ли си? — попита Хърбърт.

— Да, добре съм — отвърна Худ.
— Получи ли някакви новини? — настоя Хърбърт.
— Не — рече Худ. — Не, но бих искал аз да стана източник на новини.

— Знаеш мнението ми по въпроса — каза Хърбърт. — За какво мислиш?

— За Батат — отвърна Худ. Това не беше съвсем вярно. Мислеше, че не трябваше да оттегля оставката си. Трябваше да напусне Оперативния център и да не се връща повече. Запита се дали не я беше подал повече заради себе си, а не толкова, за да има време за семейството си, както отначало предполагаше. Но беше се върнал и нямаше намерение да бяга отново.

Батат беше следващата спирка в мисловния му процес.

— Този човек е бил отканан в болница с някакво заболяване, където са чакали двама убийци — каза той. — Това едва ли е случайност.

— Не, не е — съгласи се Хърбърт. — С моите консултанти разсъждавахме по въпроса.

Консултантите на Хърбърт бяха четиримата заместник-директори на разузнаването, които бяха дошли в Оперативния център от военното разузнаване, АНС и ЦРУ. Бяха трима мъже и една жена и на възраст между двадесет и девет и петдесет и седем години. Като се прибави и Даръл Маккаски, който поддържаше връзката с ФБР и Интерпол, Оперативният център имаше най-добрия разузнавателен екип във Вашингтон.

— Ето какво си мислехме — каза Хърбърт. — От ЦРУ са деветдесет и девет процента сигурни, че Харпунджията е минал през Москва на път за Баку. Един агент твърди, че го е видял в самолет, пътуващ за Москва, но това може и да е направено нарочно.

— Защо? — попита Роджърс.

— Няма да е за първи път един терорист да се остави нарочно да бъде видян — каза Хърбърт. — През 1959 година съветският шпионин Игор Славски се оставил да бъде забелязан на Централната гара в Ню Йорк, за да привлече вниманието на полицията и да доведе хора от ФБР в апартамента си. Когато влизат вътре на „Джейн Стрийт“, гръмва бомба. Славски се връща, събира значките и документите им за самоличност и прави от тях перфектни фалшификати. Използва ги, за

да влезе в главната квартира на ФБР във Вашингтон. Така че възможно е Харпунджаията да е позволил присъствието му да е станало известно чрез някои канали.

— Продължавай — каза тихо Худ. Започваše да става нетърпелив. Не заради Боб Хърбърт. Шефът на разузнаването просто беше удобен да си изкара яда. Худ искаше Орлов да му се обади. Искаше да чуе, че в болницата всичко е наред. Искаше най-после никакви добри новини.

— Съжалявам — каза Хърбърт. — И така, Харпунджаията даде по никакъв начин да се разбере, че отива в Баку. Планирал е никаква операция. Знае, че в посолството има и хора на ЦРУ. Известно му е също, че ЦРУ може и да не иска да разкрива тези хора, тъй като полицията от азербайджанското Министерство на вътрешната сигурност вероятно държи под наблюдение персонала на посолството, за да следи за никакви операции на чужди разузнавалия. Затова ЦРУ изпраща човек от Москва.

— Батат — прекъсна го Худ.

— Да — рече Хърбърт. Чувстваše се леко притеснен. — Дейвид Батат е шеф на бюрото на ЦРУ в Ню Йорк. Той е наел на работа Анабел Хемптън.

— Тази, която разкрихме по време на обсадата в ООН ли? — попита Роджърс.

Хърбърт кимна.

— По това време Батат е бил в Москва. Проверихме го. Чист е. Един от нашите източници в ЦРУ ми каза, че бил изпратен в Баку като наказание за издънването в Ню Йорк.

Худ кимна.

— Добре. Батат пристига в Баку.

— Батат отива в района на обекта, за да види дали ще се появии Харпунджаията, и е обезвреден — продължи Хърбърт. — Не е убит, нещо, което Харпунджаията би могъл да направи много лесно. Явно е бил инжектиран с никакъв вирус или химикал, който в даден момент да го свали на легло, и то от нещо достатъчно сериозно, за да бъде откаран в болница.

— Под ескорта на неговите колеги от ЦРУ — каза Худ.

— Точно така — отвърна Хърбърт. — Цялата тайфа накуп.

— Което освобождава Харпунджаията от евентуалната намеса на ЦРУ срещу това, което е планирал — каза Худ.

— Така изглежда, че ще да е било — каза Хърбърт. — Никой освен Съединените щати, Русия и вероятно Иран няма свои разузнавачи в Баку.

— Заради каспийския петрол ли? — попита Роджърс.
Хърбърт кимна.

— Не сме чули Харпунджаията да е нападнал и разузнавачи на Москва и Техеран.

Худ се замисли върху казаното.

— Иран — каза тихо той.

— Какво каза? — попита Хърбърт.

— Днес за втори път говорим за Иран — рече Худ.

— Но не и поради същата... — Хърбърт не се доизказа.

— По същата причина, нали? — рече Худ.

— О, не — обади се Роджърс.

— Нещо като че ли пропускам.

— Да не искаш да кажеш, че играта с телефонното обаждане може да свърже Харпунджаията с Техеран и Джак Фенуик, АНС и ЦРУ? — попита Хърбърт.

— Възможно е — каза Худ.

— Това поставя Фенуик в една лулка с тях за нещо, свързано с Харпунджаията — каза Хърбърт.

— Нещо, за което той не е искал президентът да знае — изтъкна Худ.

Хърбърт поклати глава.

— Не бих искал да е така — рече той. — Не искам да се окаже, че нашата страна си сътрудничи с онзи кучи син, който уби жена ми.

— Боб, моля те да се успокоиш — каза Худ.

Хърбърт ядосано го изгледа.

— Ако Харпунджаията е намислил да извърши нещо в Баку, ние можем все още да го хванем — каза Худ. — Но само ако се концентрираме върху това.

Хърбърт не отговори.

— Боб?

— Чух те — каза той. — Съредоточавам се.

Худ погледна към Роджърс. Преди минута искаше да си го изкара на някого. Сега, когато един от приятелите му се чувстваше обиден, желанието му се изпари. Искаше най-вече да помогне на Хърбърт.

Зашо никога не изпитваше подобно желание към Шарън, когато тя беше ядосана?

— Майк — каза той, — наистина трябва да разберем какво крои Фенуик и кой, ако има такъв, работи с него.

— Ще се опитам да разбера — каза Роджърс. — Засега мога да ти кажа само това. Открих два имейла в компютъра си от преди шест месеца. Били са писани от Джак Фенуик и Бърт Гейбъл.

— За какво са се отнасяли? — попита Худ.

— Били са в отговор на една бяла книга на Пентагона — каза Роджърс. — Тя е съдържала оценката, че опасността от военни съюзи на Русия с нейни съюзници, които не са били част от бившия Съветски съюз, е минимална. Фенуик и Гейбъл са оспорили това мнение.

— Шефът на Агенцията за национална сигурност и началникът на президентската канцелария са взели отношение по този доклад независимо един от друг, така ли? — каза Худ.

— Точно така — отвърна Роджърс. — Меморандумите им са били изпратени до всички членове на Конгреса и различни военни ръководители.

— Чудя се дали тези двамата не разговарят помежду си на философски теми в мрежата — каза Худ. — Какво време е отбелязано за изпращането на меморандумите?

— Разликата е няколко часа — каза Роджърс. — Не изглежда да са резултат от съгласувани действия. Но и двамата изразяват решителното си неодобрение на доклада.

— Мисля, че не би трябвало да отдаваме значение на това дали Фенуик и Гейбъл са изпратили меморандумите независимо един от друг, или дали са открили нещо общо в позициите си, когато са ги прочели — рече Худ. — Въпросът е дали са направили нещо във връзка с това. Дали са се срещали и са се наговаряли.

— Кое те кара да мислиш, че биха могли да го сторят? — попита Хърбърт, включвайки се отново в разговора.

— Името на Гейбъл беше споменато при днешната ми среща с президента — каза Худ. — Той и неговият помощник Дон Роднър е

трябвало да запознаят конгресната комисия по разузнаването с инициативата за ООН.

— И не са го направили — каза Хърбърт.

— Не, не са. — Худ забарарабани леко с пръсти по бюрото.

— Тук сме изправени пред два проблема — каза той след малко.

— Единият е какво е правил Фенуик в Ню Йорк, а другият са действията на Харпунджията в Баку.

— Да предположим, че те не са свързани — рече Хърбърт. — Общото при тях е Иран. Харпунджията и друг път е работил за Техеран.

Худ кимна.

— Ами ако и сега работи за тях?

— Против Азербайджан? — попита Хърбърт.

— Възможно е — каза Роджърс. — Иранците имат две области, криещи опасност от конфликт с Азербайджан. Петролните резерви на Каспийско море и границата с Нагорни Карабах.

— Но защо Фенуик ще иска да се намесва в подобно нещо? — попита Хърбърт. — Само да покаже, че Пентагонът греши ли? Тогава какво?

— Не знам — рече Худ. Той погледна към Роджърс. — Иди при него и го накарай да си разкрие картите. Да ти каже не само какво се е договарял с Иран, но и защо е изльгал президента.

— Кажи му, че имаш информация, с която можеш да го запознаеш само на четири очи — каза Хърбърт.

— Точно така — рече Худ. — Накарай Лиз да изработи психологически портрет на президента, който се основава на наблюдения от първа ръка, включително и на моите, от които да изглежда, че Лорънс изпуска положението от контрол. Сподели го с Фенуик, разбира се, под секрет. Попитай го дали е чул нещо по въпроса.

Роджърс кимна и излезе.

Худ погледна към Хърбърт.

— Ако Иран е планирал някаква военна авантюра, вероятно е придвижил военни части и техника. От НРО може да са забелязали нещо. Стефан Вийнс върна ли се там на работа?

— Миналата седмица — отговори Хърбърт.

НРО беше Националното бюро за разузнаване — свръхсекретна служба, която отговаря за повечето шпионски спътници на Америка. НРО беше агенция към Министерството на от branата и персоналът ѝ бе съставен от хора от ЦРУ, въоръжените сили и цивилни. Информацията за съществуването на НРО беше разсекретена през 1992 година, двадесет години след създаването му. Стефан Вийнс беше стар колега и приятел на компютърния шеф на Оперативния център Мат Стол. Той беше изключително полезен при снабдяването на центъра с информация, когато по-големите служби като ЦРУ, АНС и военното разузнаване се бореха помежду си за сателитно време. Вийнс беше обвинен, че е укрил пари при тайни операции, но беше оправдан.

— Добре — каза Худ. — Виж дали Вийнс може да открие нещо. От НРО може би са забелязали някакво придвижване на войски в Иран, което да не представлява непосредствена опасност.

— Веднага ще се заема с тази работа — рече Хърбърт.

Шефът на разузнаването подкара инвалидната си количка към вратата. Худ се облегна в стола си. Погледна към телефона. Искаше му се Орлов да се обади. Искаше да чуе, че руснакът е изпратил някой в болницата и че с Батат всичко ще бъде наред. Искаше да чуе, че са успели да сложат спирачка пред лошите новини и че ситуацията започва да се променя към добро.

Длъжни сме, помисли си Худ. Там се мътеше нещо. Нещо голямо и опасно. Той не знаеше какво е то и кой стои зад него. Не знаеше дали парчетата от мозайката, които Оперативният център събираше, ще съвпаднат. Беше сигурен само в едно: каквото и да беше, трябваше да бъде предотвратено.

27.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 5,01 ЧАСА

Дейвид Батат усети, че му се вие свят и трепери от студ. Чуваше как сърцето му бие в ушите, усещаше го в гърлото си. Разбра, че го карат някъде в носилка на колела. Над него се бяха надвесили някакви лица. Светнаха лампи. После усети, че го вдигат и го слагат в легло, но продължаваше да има чувството, че се придвижва напред. Не беше привързан с ремъци към леглото, но от едната му страна се издигаха метални решетки.

Батат затвори очи. Не знаеше какво се беше случило с него. Спомни си, че се беше събудил в посолството, облян в пот и треперещ. Моор и Томас го заведоха до колата, а след това сигурно беше заспал. Събуди се в болницата.

Чуваше, че около него се движат хора. Закашля се и отвори очи. Над него се беше надвесил белокос мъж.

— Господин Батат, чувате ли ме? — провикна се той.

Батат кимна.

— Ще ви съблечем и ще ви сложим халат — каза мъжът. — След това трябва да ви поставим на системи. Разбирайте ли ме?

Батат кимна.

— Какво... стана?

— Вие сте болен — каза му докторът, а две медицински сестри се приближиха, започнаха да го повдигат и събличат. — Имате много висока температура. Трябва да я свалим.

— Добре — рече Батат. Какво друго би могъл да каже? Не би могъл да се противи, дори и да искаше. Но не разбираше как се беше разболял. Преди се чувстваше добре.

Медицинският екип продължи да работи около него няколко минути. Батат не разбираше напълно какво му правят. Усети само, че го повдигаха, обръщаха и местеха насам-натам. Почувства убождане в

дясната ръка при лакътя, после болката престана. Освен това трепереше и му беше студено. Възглавницата му се намокри от пот. Високата температура бързо я затопли. Главата му потъна в пуха, който заглушаваше говора на хората и това, което вършеха. Отново затвори очи и остави мислите си да се реят на воля.

Скоро стана тихо и тъмно. Батат започна да чувства, че му става малко по-топло и по-добре. Вече не чуваше туптенето на сърцето в ушите си. Беше буден, но мислите му бяха като насын. Носеха се назад към отминалите дни. Видя за малко неясните очертания на посолството в Москва, после как пътува за Баку, морския бряг, внезапната божа, когато беше нападнат. Когато ръката на нападателя го стисна за врата. Не усещаше как минава времето и че се намира в болнична стая. Само имаше странното чувство, че се носи нанякъде, което не беше съвсем неприятно. Сигурно в разтвора, който вкарваха във вените му, имаше нещо, което го караше да се отпусне.

След това чу някакво щракване. Прозвуча му като дръпване ударника на пистолет. Отвори очи. От лявата страна на леглото имаше прозорец, но беше затворен. Погледна към края на леглото. Последния път, когато беше погледнал нататък, вратата беше леко отворена. Сега беше затворена. Някой доктор или сестра ще трябва да са я затворили. В стаята беше по-тихо от преди. Отново затвори очи. Вече не виждаше нищо друго освен тъмнина. Батат бързо се унесе в сън, без да сънува.

Отново нещо щракна. Звукът го събуди и той отвори очи. Вратата продължаваше да е затворена. Обаче сега в стаята имаше някой. Видя една тъмна фигура, застанала до вратата. На фона на тъмнината зад нея изглеждаше направо черна.

Батат не беше сигурен дали беше буден.

— Здравейте — каза той. Чу собствения си глас. Определено беше буден.

Сянката бавно се приближи към него. Някой трябва да е влязъл, за да провери как е.

— Добре съм — каза тихо и със запъване Батат. — Можете да запалите лампата. Буден съм.

Фигурата не каза нищо. Батат не можеше да разбере дали е мъж или жена. Изглежда, носеше някаква медицинска престиилка. И държеше нещо продълговато. Виждаше се, че го държи надолу до бедрото си. Приличаше на нож.

— Говорите ли английски? — попита Батат.

На стената зад него имаше монитор. Зелената светлина от екрана освети слабо фигурата, когато тя спря до леглото. Беше мъж. И определено държеше нож. Дългото острие проблясваше на слабата светлина.

— Какво е това? — попита Батат. В замаяния му мозък започна да прониква мисълта, че новодошлият не е лекар. Опита се да се помръдне, но ръцете му тежаха така, сякаш бяха от олово.

Мъжът дръпна ръката си назад.

— Има ли някой! — опита се да извика Батат. — Помогнете ми...

В този миг мъжът изчезна.

След това откъм пода се чуха някакви шумове. Пъшкане, несвързани думи и накрая продължителен стон. Последва мълчание.

Батат се опита да се повдигне на лакът. Ръката му се разтрепери и той падна по гръб.

Изведнъж до леглото някой се изправи.

— Може да има и други — каза фигурата. — Трябва да се махнем оттук.

Резкият, дрезгав глас със силен акцент принадлежеше на жена. Тук имаше ужасно много хора.

— Мислех, че съм сам в стаята — каза Батат.

С бързи, уверени движения жената свали металните прегради до леглото, откачи системите и помогна на Батат да седне. Продължи да подпира гърба му.

— Можете ли да вървите? — попита тя.

— Ако ме пуснете... Не съм сигурен дали мога да се задържа и в седнало положение — отвърна той.

Жената постави Батат отново да легне по гръб и се отдръпна от леглото. Беше висока, стройна, с широки рамене. Сега той видя, че е облечена в полицейска униформа. Тя отиде до прозореца, дръпна завесата и го отвори. Отвън нахлу прохладен бриз с вкус на море. Накара го да потрепери. Жената погледна навън. След това грабна един халат от закачалката зад вратата и се върна при леглото. Помогна на Батат пак да седне и наметна халата върху раменете му.

— Какво правите? — попита той. Без системата в ръката се чувствува по-съсредоточен. При сядането главата го заболя.

— Не говорете — каза тя.
— Почакайте — рече той.
— Те убиха партньорите ви и се опитват да убият и вас — прошепна жената. — Изпратиха ме да ви измъкна.
— Убиха ги?
— Тихо! — изсъска тя.
Батат мълкна.

Главата го болеше, когато жената му помогна да се изправи. Тя сграбчи дрехите му, след това го прихвани през рамо с лявата си ръка и му помогна да отиде до прозореца. Докато бавно напредваха, Батат се опита да се съсредоточи върху това, което току-що му беше казала. Мъртви ли бяха Моор и Томас? Ако беше така, това е дело на Харпунджията. Може би си е помислил, че знаят повече, отколкото наистина им беше известно. Но ако бяха мъртви, кой беше изпратил тази жена да му помогне? И откъде можеше да бъде сигурен, че тя не работи за Харпунджията? Може би го водеше нанякъде, за да може убиецът да си довърши работата.

Обаче Батат разбираше, че може да ѝ се довери. Със сигурност не беше в състояние да се съпротивлява. Освен това жената беше внимателна с него. Ако беше искала да го убие, можеше да го направи още докато той беше в леглото. Или пък да го остави на другия натрапник да го стори.

Когато стигнаха прозореца, тя каза на Батат да се подпре на перваза. Той с мъка изпълни нареъдането. Продължавайки да го държи с едната ръка, за да не падне, тя се промъкна леко покрай него. Скочи безшумно в храстите от другата страна на прозореца, а след това му помогна и той да слезе. Прегърна го през рамо и двамата се снишиха. Ослушваха се в продължение на няколко секунди.

Батат отново трепереше, зъбите му тракаха. Поне не беше толкова замаян, колкото преди. След малко продължиха да се придвижват. Имаше чувството, че го носят в нощта. Излязоха на гърба на болницата и заобиколиха откъм северния ѹ край. Спряха пред една кола. За изненада на Батат тя не беше полицейска, а малък черен хюндай.

Сигурно жената изобщо не беше полицайка. Батат не знаеше дали това е добре или зле за него. Но докато тя го настаняваше на задната седалка, а след това застана зад волана, беше сигурен в едно.

Ако успее да остане в съзнание, скоро щеше да разбере.

28.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 22,03 ЧАСА

Червенокосият мъж седеше зад голямото бюро. В кабинета беше тъмно, като се изключат светлината на настолната лампа със зелен абажур и червената лампичка на телефона. Това показваше, че кодиращото устройство е включено.

— Някои хора разпитват за пътуването на Фенуик — каза червенокосият.

— Какви хора? — попита човекът в другия край на линията.

— От разузнаването на Оперативния център.

— Оперативният център е доста встрани от президента — каза другият. — Те нямат същото влияние като ЦРУ...

— Не съм много сигурен в това — прекъсна го червенокосият.

— Какво искаш да кажеш?

— Съобщиха ми, че преди няколко часа директорът Худ е поискал и е получил лична среща с президента — каза той.

— Знам.

— Знаеш ли за какво са говорили? — попита червенокосият.

— Не.

— Предполагам, че се отнася за последиците от онази работа с ООН. Имаш ли някакви причини да мислиш, че е било за друго?

— Снощи Пол Худ разговаря за малко с първата лейди — каза червенокосият. — Проверих досието му. Те се познават от по-рано.

— Познават се по начин, който бихме могли да използваме ли?

— Не — каза червенокосият. — Било е платонично. Обаче тя може да е забелязала някаква промяна в президента. Може да е казала нещо на Худ, не знам.

— Разбирам — рече другият.

Последва дълго мълчание. Червенокосият изчака. Беше обезпокоен от неочекваното присъствие на Оперативния център.

Всички останали агенции бяха под контрол. Той и неговите партньори бяха разчитали, че в преходния период между Пол Худ и генерал Роджърс Оперативният център ще се съсредоточи повече върху вътрешните си проблеми. За съжаление това не стана. Но с наблизаването на часа „Х“ за операцията в чужбина те не можеха да позволят някой да ги наблюдава. Харпунджията се беше погрижил за това на мястото, където той действаше. Те трябваше да направят същото и при тях.

— Останалата документация готова ли е? — попита накрая другият.

Червенокосият погледна часовника си. Наистина имаше нужда от очила, за да чете, но продължаваше да упорства. Упорстваше и за много други неща. Отдръпна ръката си по-надалеч.

— След около час — отговори той.

— Добре — каза другият. — Не искам да се конфронтiramе директно с Оперативния център. Няма време за това. Без внимателно планиране можем да причиним повече вреда, отколкото полза.

— Съгласен съм — каза червенокосият.

— Да продължим да действаме по плана — рече другият. — Ако Оперативният център наблюдава Фенуик или президента, без да има истинска представа какви са намеренията ни, това ще изисква от тях доста усилия. Просто погрижи се Фенуик да не направи или да не каже нещо, което би им позволило да бъдат по-осведомени.

— Разбрано — рече червенокосият. — Ще кажа на Фенуик.

Другият му благодари и затвори.

Червенокосият остави слушалката. Щеше да се обади на Фенуик след минута. Това беше сериозна, безprecedентна работа. Имаше нужда от малко време да си припомни, че всичко се правеше с добри намерения: да се направи така, че Съединените щати да оцелеят през новото хилядолетие.

Въпреки този малък неуспех все още всичко вървеше по план. В кабинета му се обаждаха репортери, за да разберат нещо за новата инициатива с ООН, за която, изглежда, само президентът знаеше нещо. Членове на конгресната комисия по разузнаването и дори тези от ООН не знаеха нищо за нея. Един твърде напорист телевизионен репортер му се беше обадил тази вечер да попита дали президентът не си е въобразил *цялата работа*. Началникът на президентската канцелария

Червеният Гейбъл му беше отговорил с уговорката, че казаното от него не е за публикуване:

— Да си призная, не знам, Сам. Не знам какво му става на президента.

Въпреки че нямаше да бъде цитиран, Гейбъл знаеше, че това негово мнение щеше да бъде споменато по някакъв начин в предаването. Репортерът му беше припомнил, че за трети път в разстояние на една седмица президентът прави сериозен гаф. Първият път беше на закуска с репортери. Президентът коментираше един законопроект за субсидиите в селското стопанство, който бил изпратен в Конгреса. Не беше изпратен. После, само преди два дни, имаше пресконференция. Още при откриването президентът направи коментари относно един случай, свързан със защитата на гражданските свободи, който бил внесен във Върховния съд. Такъв случай нямаше. Разбира се това, което Гейбъл не каза на репортера, беше, че комплектът от документи, дадени на президента по време на ежедневните му брифинги, е различен от този, който в действителност би трябвало да получи, т.е. истинските. Гейбъл беше успял да подмени незабелязано тези документи в папките на президента, след като той вече беше направил погрешните изказвания. Когато президентът беше наредил да му донесат папките, не можеше да разбере как беше успял да се заблуди. Разследването на случаите, извършено от Гейбъл и неговите помощници, не установи никакви подозрителни действия от нечия страна.

Гейбъл не се усмихна. Не можеше. Положението беше твърде сериозно, но беше доволен. Репортерът и много от неговите колеги бяха твърде загрижени за това какво става в главата на президента. До утре следобед и останалата част от страната щеше да бъде разтревожена. Събитията, които трябваше да станат в чужбина и във Вашингтон, бяха много внимателно режисирани. Те щяха да бъдат погрешно изтълкувани от всички, освен от третия и най-важен лидер на техния екип: вицепрезидента. Президентът щеше да настоява, че Азербайджан е нападнал иранската петролна платформа. Щеше да препоръча САЩ да стоят на страна от конфликта, защото става дума за проблем от локално значение. Когато Иран започнеше да струпва войски в района, вицепрезидентът щеше открыто да призове за възприемане на друга тактика. Щеше да каже, че няма доверие на Иран

и енергично препоръчва засилване на американското военно присъствие в Каспийско море. Фенуик щеше да подкрепи вицепрезидента. Щеше да докладва, че по време на срещите си с иранците те са намекнали за предстоящите събития. Щеше да каже, че са поискали САЩ да не правят нищо, докато Техеран укрепва присъствието си в богатия на петрол район.

Иранците, разбира се, щяха да отрекат това, но никой в Америка нямаше да им повярва.

Разногласията между президента и вицепрезидентата щяха да станат публично достояние.

А когато иранските съучастници на Харпунджията бъдат намерени мъртви със снимки и други доказателства за саботажа — убити собственоръчно от Харпунджията, вицепрезидентът и Фенуик щяха да тържествуват.

Тогава репортерите открито щяха да подложат на съмнение правилността на преценката на президента. Във Вашингтон щяха да пълзнат слухове, че той не е съвсем с всички си. Сенатори като Барбара Фокс нямаше да имат друг избор, освен да подкрепят искането за свалянето му от поста. Секскандалите бяха едно нещо, но психическите заболявания много по-различно. Щеше да има призови към Лорънс да подаде оставка. В името на доброто на нацията той нямаше да има друг избор, освен да отстъпи.

Вицепрезидентът Котън щеше да стане президент. Той щеше да предложи на Джак Фенуик да стане негов вицепрезидент. Конгресът бързо щеше да подкрепи избора му. Междувременно американските въоръжени сили щяха да прехвърлят свои войски в Каспийския район. Щяха да помогнат на азербайджанците да защитят петролните си платформи. В разгара на засилващото се напрежение президентът Котън щеше да укрепи позициите си.

След това щеше да стане нещо друго, нещо, което щеше да наложи Америка да отговори по един толкова безкомпромисен и унищожителен начин, че религиозните фанатици никога вече да не помислят да нападат обекти под американска протекция.

В края на краишата, каза си Гейбъл, кариерата на един президент си струва жертвата.

29.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 6,15 ЧАСА

Когато 49-годишният Рон Фрайдей пристигна в Баку, имаше чувство, че е попаднал в Средновековието.

Не ставаше въпрос за архитектурата. Посолствата се намираха в новата част на града, която беше много модерна. Тамошните сгради спокойно биха могли да се издигат във Вашингтон, Лондон, Токио или някоя друга метрополия. Но Баку не беше като тези градове, където той беше прекарал дълго време. Когато човек отминеше посолствата и търговската част на града, определено добиваща чувството за миналото. Много сгради бяха още от времето, когато Колумб е стигнал до Америка.

Не, не заради архитектурата Баку изглеждаше толкова стар и феодален. По-скоро всичко се дължеше на промяната у хората. Азербайджан е бил управляван отвън толкова дълго, а сега те бяха свободни и независими. От това те изглеждаха немотивирани и объркани. Ако не бяха петродоларите, сигурно щяха да преминат бързо към страните от Третия свят.

Поне това беше впечатлението на Фрайдей. За щастие, когато бившият рейндъкър от американската армия и хората му свършиха това, за което бяха дошли тук, Азербайджан вече нямаше да бъде толкова независим.

Фрайдей влезе в седеметажния жилищен блок. Построената преди десет години тухлена сграда се намираше на две пресечки от посолството. Той се заизкачва по мраморните стълби. Живееше на най-горния етаж, но не обичаше асансьорите. Дори когато беше с други служители от посолството, които също живееха тук, пак предпочиташе стълбите. Асансьорите бяха твърде ограничаващи и в тях се чувствуваше уязвим.

Фрайдей се отправи към апартамента си. Не можеше да повярва, че е тук от близо шест месеца. Струваше му се, че е минало много повече време, и беше доволен, че теглото му скоро щеше да свърши. Не защото заместник-посланичката Уилямсън нямаше повече нужда от него. Напротив, Фрайдей се беше окказал ценен за дипломатката, особено за усилията й да направи по-умерени претенциите на азербайджанците към каспийския петрол. Годините, прекарани от Фрайдей като адвокат в голяма международна петролна компания, му помагаха да се справи добре с тази си роля. Обаче беше нужен другаде на истинския си бос, в друга размирна точка на света. Той щеше да се погрижи Фрайдей да бъде прехвърлен.

Може би в Индия или в Пакистан. Това бяха местата, където Фрайдей наистина искаше да отиде. Там също имаше за разрешаване петролни проблеми — в Арабско море и по границата между голямата пустиня в индийската провинция Раджастан и пакистанската пустиня Тхар. Но по-важното беше, че Индийският субконтинент беше мястото, където щеше да започне следващата голяма война, предизвикана може би от размяната на ядрени удари. Фрайдей искаше да е там, да помога за манипулирането на политиката в региона. Това беше негова мечта още от колежа, от деня, когато за първи път постъпи на работа в Агенцията за национална сигурност.

Вкара ключа в ключалката и се ослуша. Чу котката да мяучи. С това обикновено го посрещаше. Същевременно беше и много добър сигнал, че никой не го чака зад вратата.

Фрайдей беше вербуван от АНС, когато беше студент по право. Един от професорите му, Винсент ван Хюсен, беше оперативен агент на Бюрото за стратегическите служби по времето на Втората световна война. След войната Ван Хюсен беше помогнал за съставянето на законопроекта за националната сигурност от 1947 година, чието приемане сложи основите на Централното разузнавателно управление.

Професор Ван Хюсен видя във Фрайдей някои от същите качества, които той самият беше притежавал като млад. Сред тях беше самостоятелността. Фрайдей се беше научил да действа сам още докато растеше в горите на Мичиган, където беше училище от една стая и беше ходил на лов всеки уикенд с баща си, не само с пушка, но и с голям лък. След като завърши университета, Фрайдей иззкара курс на обучение в АНС. Когато след година постъпи на работа

в петролната индустрия, той действаше и като шпионин. Освен задачата да установява контакти в Европа, Близкия изток и Каспийския район Фрайдей беше получил и имената на агентите на ЦРУ, работещи в тези страни. От време на време от него се искаше да ги наблюдава — да шпионира шпионите, да се увери, че работят само за Съединените щати.

Преди пет години Фрайдей беше скъсал окончателно с частния сектор, отегчен от работата в петролната индустрия. Хората в този сектор бяха загрижени повече за печалбите на международните монополи, отколкото за жизнеността на Америка и на нейната икономика. Но не това беше причината да напусне. Оставил частния сектор от патриотизъм. Искаше да работи само за АНС. Беше станал свидетел на провала на няколко разузнавателни операции в чужбина. Електронният шпионаж беше заменил действащите на място шпиони. В резултатът от това събирането на разузнавателни сведения стана много по-неefикасно. За Фрайдей това беше все едно да получава месото си от кланицата, вместо да си го осигури чрез лов. Храната от масовото производство не беше толкова вкусна. Тя не го задоволяваше, а с течение на времето ловецът ставаше по-мекушав. Фрайдей нямаше намерение и с него да стане така. Затова, когато наблюдаващият го агент във Вашингтон му каза, че Джак Фенуик иска да разговаря с него, очакваше срещата с нетърпение. Видяха се в бара на журналистите в хотел „Хей-Адамс“. Беше точно през седмицата на встъпването на президента в длъжност, барът беше претъпкан и никой не им обърна внимание. Точно тогава Фенуик му разказа за един план, който беше толкова дързък, че Фрайдей го помисли за шега или за никаква проверка. Тогава се съгласи да се срещне с други членове на групата и повярва. О, как повярва! Изпратиха го тук и чрез хора в Иран беше свързан с Харпунджията. Иран не си даваше сметка, че в крайна сметка ще бъде изигран, че след като веднъж имат претекст да окупират петролни находища в Каспийско море, новият американски президент ще се обърне против тях.

А Харпунджията? Него не го беше грижа. Двамата с Фрайдей бяха работили в тясно сътрудничество в организирането на нападението срещу Батат и по програмата за дезинформиране на ЦРУ.

Фрайдей все още беше облечен в дрехите от предишния ден. В случай че някой го видеше, това щеше да бъде в подкрепа на

обяснението, което би им дал. То беше една от многото истории, в които през годините се беше усъвършенствал, за да прикрива срещите си с различни агенти или обекти.

Беше доволен, че Харпунджията беше поставил един от другите си хора в самата болница като подкрепящ. Бяха се надявали, че Фрайдей ще може да застреля отвън едновременно и Моор, и Томас. Но линейката беше паркирана така, че той нямаше възможност да стреля на сигурно срещу Томас. Надяваше се, че иранският убиец е могъл да се справи с другия човек. Естествено, би било по-лесно, ако Фрайдей беше ликвидиран и тримата мъже още в посолството, но това можеше да го изложи на риска да бъде разкрит. Посолството не беше голямо и някой можеше да ги види. Освен това навсякъде имаше видеокамери за по-голяма сигурност. Този начин беше по-лесен и по-чист.

След като стреля, Фрайдей пусна карабината, която му беше дал Харпунджията. Тя беше Г-3, модел „Хеклер и Кох“ — иранско производство. Имаше на разположение и други, ако се наложеше. Фрайдей захвърли оръжието в едно плитко езерце близо до болницата. Знаеше, че местната полиция ще претърси района за улики и сигурно ще я намери. Искаше следата да води към Техеран. Фрайдей и хората му искаха да бъдат съвсем сигурни, че светът ще узнае, че Иран е убил двама служители на посолството на Съединените щати. Иранците, разбира се, щяха да отрекат, но Америка нямаше да им повярва. От АНС щяха да се погрижат за това.

Иранците, които работеха с Харпунджията, бяха водили през последните няколко дни разговори помежду си от мобилни телефони. Бяха обсъждали нападението на петролната платформа и кулите, които трябва да бъдат разрушени, като „обект 1“ и „обект 2“. Иранците не знаеха, че Харпунджията се беше погрижил тези разговори да бъдат засечени от АНС, че те бяха записани и дигитално променени. Сега в тези записи обектите, за които иранците говореха, не бяха кулите на платформата, а служители от посолството.

В друго телефонно обаждане от своя страна Харпунджията беше добавил, че смъртта на тези служители ще бъде предупреждение, имащо за цел да накара американците да не предприемат ответни действия срещу Иран в предстоящите петролни войни. Харпунджията беше изтъкнал, че ако Вашингтон въпреки това се намеси, в различни

места по света ще бъдат убити американски официални представители. Естествено, тази заплаха щеше да предизвика реакция. След оставката на президента Лорънс новият президент на Съединените щати щеше да използва бруталните убийства, за да обедини нацията. Той не беше от онези ръководители, които следват принципа „Живей и остави и другите да живеят“ като своя предшественик. Човек, който искаше да си сътрудничи с ООН в ущърб на своята страна. Убийците, както и нападенията срещу петролните платформи, щяха да подчертаят, че Съединените щати не са си свършили работата още от предишния век: да нанесат тотален удар по терористичните режими и терористичните организации, защитавани от тези режими.

Фрайдей влезе в апартамента си. Видя червената светлина на телефонния секретар. Отиде при телефона и пусна записа. Съобщението беше само едно — от заместник-посланичката Уилямсън. Нареждаше му веднага да отиде в посолството. Каза, че се опитала да се свърже с него по мобилния му телефон, но не успяла.

Разбира се, че не би могла да успее. Мобилният му телефон беше в сакото, а то беше преметнато върху един стол в друга стая. Не беше чул телефона да звъни, защото беше в спалнята на една жена, с която се беше срещнал в международния бар.

Фрайдей се обади в посолството. Уилямсън не го попита къде е бил, само му каза лошите новини. Том Моор беше застрелян от снайперист пред болницата, а на Пат Томас убиец беше прерязал гърлото вътре в болницата. Фрайдей доволен се усмихна. Убиецът, изпратен от Харпунджията, беше успял.

— За щастие — продължи Уилямсън, — Дейвид Батат успя да попречи на човека да го убие.

Фрайдей се намръщи.

— Как?

— Гърлото на нападателя беше прерязано със собствения му нож — каза тя.

— Но Батат беше болен?

— Знам — каза заместник-посланичката. — Или е бил в някакво състояние на делириум, или просто е бил много уплашен. След като е ликвидирал убиеца, се е измъкнал от болницата през прозореца. Сега полицията го търси навсякъде. До този момент са намерили само

карабината, с която е бил убит господин Моор. Металотърсачите са я открили в езерце.

— Разбирам — каза Фрайдей. Убиецът не говореше английски. Дори ако Батат го беше разпитал, той не би могъл да научи нищо от него. Но Фенуик и Харпунджаията щяха да побеснеят, ако разберяха, че Батат е все още жив. — По-добре ще е да изляза и да го потърся — каза Фрайдей.

— Не — рече Уилямсън, — трябваш ми тук, в посолството. Някой трябва да поддържа връзката между Вашингтон и местната полиция, а аз трябва да се оправям с политическите последици.

— Какви политически последици? — попита невинно Фрайдей.

— Полицията е намерила карабината, с която според тях е бил убит Моор — каза тя. — Не искам да говоря за това по обикновен телефон. Ще ти кажа повече, когато дойдеш тук.

Това поне беше добра новина. Заместник-посланичката беше стигнала до заключението, че за убийствата имаше политически причини и че те не са случайни.

— Идвам веднага — каза Фрайдей.

— Внимавай, пази се — каза Уилямсън.

— Винаги се пазя — отвърна той. Затвори телефона, обърна се и излезе от апартамента. — Винаги се пазя.

30.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 6,16 ЧАСА

Харпунджията и неговият екип стигнаха петролната платформа малко преди зазоряване. Яхтата изключи двигателите на около 500 метра от най-близката от четирите колони. След това Харпунджията и четиримата иранци от екипа му се спуснаха във водата. Бяха облечени в леководолазни костюми и на гърбовете си имаха кислородни бутилки. Потопиха се в тъмните морски води и заплуваха към платформата.

Двама от тях носеха водонепромокаеми торбички с пластичен експлозив. Харпунджията внимателно беше поставил в тях сини пръчки с чувствителен към топлина пентанитроанилин. С изгрявянето на слънцето топлината щеше да нагрее фолиото в пакета. Експлозията щеше да бъде причинена от слънчевата светлина.

Други двама носеха надуваем сал. Той щеше да им позволи да разполагат с по-стабилно място под платформата. Много петролни платформи имаха монтирани на носещите им колони сензори и детектори, регистриращи всяко движение по морската повърхност наоколо. Да се избягнат колоните и се мине под детекторите щеше да бъде най-сигурният начин да се проникне в периметъра на платформата. След като експлозивите бъдат поставени, щеше да бъде невъзможно за персонала, обслужващ платформата, да се добере до тях навреме, за да ги обезвреди.

Харпунджията носеше харпун и очила за нощно виждане. Щеше да го използва, за да изстреля пакетите с пластичния експлозив в подпорите под платформата. Харпунджията беше взел със себе си само една дузина пръчки с експлозив. Отдавна беше установил, че за да се разрушши нещо голямо, не е нужно да го удариш с нещо също толкова голямо. В ръкопашния бой един противник може да бъде отблъснат с мощн удар с юмрук. Той обаче може да бъде неутрализиран по-бързо

и по-ефикасно, като се притисне с пръст гърлото му точно под ларинкса и над ямката. Като му се подложи крак зад коляното и след това се отстъпи, човекът ще падне по-бързо, отколкото ако го удариш с бейзболна бухалка. Освен това за да се неутрализира нападение с тояга, е достатъчно само да се приближиш по-плътно до нападателя.

Повечето ирански петролни платформи в Каспийско море са полупотънали. Те се крепят на четири дебели колони с массивни понтони, потопени под водата. Най-отгоре върху колоните има платформа. Повдигащата система — подводният компонент, която включва сондата, се спуска от сондажната кула, която е монтирана върху платформата. Ключът към разрушаването на такава платформа не е да бъдат съборени колоните, а да се отслаби центърът на платформата. След като това бъде направено, тежестта на конструкцията отгоре ще свърши останалото.

Екипът на Харпунджията беше успял да се сдобие с копия от чертежите за конструкцията на съоръжението. Той знаеше точно къде да постави експлозива. Групата стигна подводната част на платформата без произшествия. Въпреки че във водата беше тъмно, по най-високите части на конструкцията вече припламваха първите отблясъци на зората. Докато Харпунджията оглеждаше целта, двама от мъжете надуха сала, а другите двама поставиха по две пръчки с пластичен експлозив под върховете на три стрели. Пръчките бяха внимателно закрепени една до друга със скоч за основата на стрелите. Така те можеха да влязат в дулото на харпуна и да не разбалансират стрелата. Въпреки че щеше да бъде по-лесно тази операция да се извърши още на яхтата, Харпунджията беше поискал пакетите с експлозива да бъдат колкото може по-сухи. Водата не би ги развалила, но за мокрото фолио трябваше по-дълго време да бъде изложено на слънчевите лъчи, за да се загрее. А тези пакети щяха да бъдат под директното влияние на светлината не повече от половин час. Трябваше да бъде сигурен, че са достатъчно сухи и ще се загреят до нужното ниво през това време, за да избухнат, когато трябва.

Салът представляваше шестоъгълна платформа за шест души. Той не беше нужен на Харпунджията, за да издържи толкова хора. Трябваше да бъде по-голям, за да бъде по-стабилен. Така вълните щяха да го клатят по-малко. Това беше важно за момента, когато той легнеше върху сала, за да изстреля харпуна. Беше свалил калъфа, както

и голямата кутия, в която го носеше. Харпунджаията се покатери отгоре, докато останалите увиснаха от всички страни, за да придадат по-голяма стабилност на сала.

Харпунът беше направен от неръждаема стомана. Беше боядисан в матовочерно, за да отразява колкото може по-малко слънчевата светлина. Стрелите също бяха черни. Оръжието се състоеше от една 90-сантиметрова тръба и жълта ръкохватка със спусък. Само малка част от стрелата се показваше отпред. Обикновено към нея се привързва и въже, за да може жертвата да бъде изтеглена до стрелеца. Харпунджаията го беше махнал и го беше оставил на яхтата. Под платформата имаше гумени уплътнения, дебели петнадесет сантиметра. Те се намираха на 10 метра над морската повърхност. Бяха поставени, за да убиват шума от вълните. Това се правеше заради хората, които постоянно живееха на платформата. Харпунджаията беше избрал тези цели от чертежите. Щеше да изстреля две стрели. Първата трябваше да се забие отдолу в уплътнението североизточно от сондажната кула. Самата кула беше в югозападния ъгъл на платформата. При експлозията тя щеше да започне да пада към центъра на платформата. Втората стрела трябваше да бъде изстреляна в мястото, където щеше да падне основната тежест на кулата. Втората експлозия плюс тежестта на кулата щяха да разрушат платформата и тя щеше да рухне в морето. Всичко щеше да се срути към центъра и оттам — във водата. Харпунджаията не се нуждаеше от третата стрела, за да разруши платформата, но не го каза на хората си. Терористът си сложи очилата за нощно виждане и легна по гръб върху сала. Харпунът имаше ужасно силен откат като на ловна пушка 12-и калибър, но рамото му щеше да издържи на удара. Той се прицели и стреля. Чу се звук, подобен на кашляне, и стрелата полетя в тъмното. Удари целта с тъп звук. Харпунджаията бързо се измести, заемайки ново положение за втория изстрел. Той също попадна в целта. Даде знак на мъжете да се оттеглят. Когато те се потопиха под водата, Харпунджаията разви скока, с който беше закрепен експлозивът към третата стрела, взе една от торбичките и сложи пръчките в нея. След това се спусна във водата и последва другите към яхтата. Когато се качиха на борда, мъжете хвърлиха тялото на Сергей Черкасов в морето. Още на идване бяха обгорили трупа, за да изглежда така, като че ли е бил убит от взрива. Снимките, направени от самолета, бяха в джоба му.

На иранците беше известно, че руснаците и азербайджанците ще бъдат обвинени за нападението. Харпунджията обаче беше на друго мнение.

Когато тялото на Черкасов беше хвърлено във водата, яхтата отплава. Когато стана експлозията, се бяха отдалечили толкова много, че платформата почти не се виждаше с просто око.

Харпунджията наблюдаваше със силен бинокъл. Видя под платформата облак жълточервен дим. Кулата потрепери, а след това завъртайки се бавно, започна да се смъква към центъра. Миг по-късно приглушеният тътен от първата експлозия стигна до кораба.

Иранците, застанали на палубата, нададоха радостни викове, а това се стори на Харпунджията странно. Макар да мислеха, че са го направили за доброто на страната си, те се радваха при смъртта на близо сто техни съотечественици.

Миг преди кранът да се стовари върху площадката, експлодира вторият пакет с пластичен взрив. Харпунджията беше изчислил така, че двете експлозии да станат почти едновременно. Нямаше да бъде добре, ако при падането на кулата стрелата, забита в гumenото упълтнение, се откачеше и паднеше в морето. Образува се втори жълточервен облак, но той беше сплескан и разпръснат, когато сондажната кула се товари върху платформата. Чу се слаб тръсък и в утринното небе се разхвърчаха останки, които изплашиха чайките наоколо.

Цялото съоръжение потрепери. То напомни на Харпунджията нещо, което беше видял в детството си. Една топола се беше разцепила от бурята и беше паднала напряко върху кабелите на далекопровод. Беше се ударила в тях, отскочи и пак се стовари върху им. Кабелите провиснаха за момент, а после се разкъсаха под тежестта на тополата. Сега стана нещо подобно. Платформата се задържа за миг, след като сондажната кула се стовари върху нея, а след това бетонът и стоманата бавно хълтнаха там, където стана втората експлозия. Платформата се наклони навътре. Пристойки, кранове, резервоари и дори един хеликоптер започнаха да се плъзгат към мястото на пробива, а тяхната тежест увеличи допълнително натиска. Харпунджията ясно видя в далечината ужасния сблъсък, дима и хвърчащите на всички страни парчета дърво и метал.

И в този момент това, което беше очаквал, стана. Допълнителната тежест беше прекалено голяма за платформата, за да я

издържи. Тя се разцепи и всичко потъна в морето. Сега яхтата беше твърде далеч, за да може Харпунджаията ясно да види всичко. Отдалеч сгромоляването приличаше на водопад, особено когато каскадата от бели и сребристи отломки се стовари върху морската повърхност, предизвиквайки вълни и пръски.

Когато платформата изчезна зад хоризонта, Харпунджаията видя в далечината само грамадно кълбо мъгла.

Обърна се и прие поздравленията на своя екип. Те гледаха на него като на футболен герой, но той се чувстваше по-скоро като художник. Използвайки средно голямо количество експлозив и платно от стомана и бетон, Харпунджаията беше сътворил картината на идеалното разрушение.

Слезе в каютата, за да се измие. Винаги се миеше след подобна творческа работа. Това беше символичен жест, че тя е свършена и че е готов за следващата поръчка, която скоро щеше да последва. Много скоро.

Когато яхтата влезе в пристанището, Харпунджаията каза на екипажа, че иска да слезе на брега. Обясни на иранците, че има намерение да се увери дали азербайджанската полиция вече е научила за експлозията. Можеха да търсят вероятни терористи, а също и свидетели на случилото се.

Мъжете одобриха идеята.

Харпунджаията им каза, че ако не се върне до пет минути, трябва да напуснат пристанището и да се отправят в открито море. Обясни им, че ако полицията задържи някои хора и не им позволява да напуснат района, ще намери начин да я заблуди.

Мъжете се съгласиха и той слезе на брега.

След шест минути в пристанището стана мощна експлозия. Харпунджаията беше прикрепил към една от пръчките с пластичния експлозив детонатор с часовников механизъм. Беше го включил и го беше поставил в спалното помещение под едно от леглата. На борда все още имаше доказателства за нападението. Щеше да мине известно време, но накрая властите щяха да открият следи от експлозива както на яхтата, така и при платформата и щяха да разберат, че иранци, подпомогнати от един руски терорист, бяха взривили собствената си платформа. Естествено, иранците щяха да отрекат това твърдение, но напрежението щеше да се покачи още повече. Съединените щати щяха

да заподозрат, че руснаците и иранците работят заедно, за да заграбят петролните кладенци в Каспийско море. Това, което щеше да последва, нямаше да може да бъде избегнато.

Харпунджаията се качи в преобядисания микробус и напусна пристанището. Още не се виждаше полиция. Поне засега. По това време полицайтите в Баку бяха заети с регулирането на движението и разследването на инцидента. Освен това все още по нищо не личеше, че нападението срещу платформата е извършено от яхта, която след това беше пристигнала в Баку. Това щеше да се разбере по-късно, когато откриеха трупа на руснака и американците изпратиха сателитни снимки от района.

Харпунджаията се отправи към стария град. Там подкара колата по проспект „Иншаатчилар“ към хотела на „Бакиханов“. Два дни преди това под друго име беше ангажирал там стая. Беше регистриран като Иван Ганиев — консултант по телекомуникации. Внимателно беше подbral името и професията. Ако бъдеше спрян от митничари или от полицията, щеше да обясни защо пътува с толкова сложна апаратура в багажа си. Освен това руското гражданство му даваше едно допълнително предимство, особено тук. То щеше да му позволи да се измъкне по-бързо от страната, когато времето за това настъпеше.

В стаята си беше оставил дрехи, апаратура и пари, а на вратата висеше табела с надпис да не го беспокоят. Щеше да се изкъпе, да си преобядиса косата и да се наспи. Когато се събудеше, щеше да си сложи фалшиви мустаци и цветни лещи на очите. Щеше да извика такси, което да го закара на гарата. Шофьорът на такси винаги беше подходящ за заложник в случай, че бъдеше разкрит и обграден. Щеше да напусне града с фалшив паспорт.

Паркира микробуса в една уличка близо до болницата. После извади пакет прах за изльскване на зъби от джоба си и силно разтри с него венците си, докато устата му се напълни с кръв. Изплю се на пода, върху контролното табло и върху седалката. Това беше най-бързият начин да си пусне кръв. Така не оставаше и рана, в случай че някой го спреше и провереше дали е ранен. Не му трябваше много кръв. Само следи, които да бъдат намерени от следователите. Когато приключи с тези приготовления, пусна един пластичен микрочип в резервоара с бензина и затвори капачката.

След като свърши с подготовката на микробуса, Харпунджията взе раницата, в която се намираше телефонът „Зед-4“, и си тръгна. Когато властите намереха колата, вътре щяха да открият и доказателства, които щяха да свържат с иранците от яхтата. Те щяха да включват отпечатъци от пръсти по волана, в жабката и дръжките на вратите. Полицията щеше да изгуби време да търси из болниците евентуалния извършител.

През това време Харпунджията щеше да се върне в Москва, а после щеше да напусне Русия и да си позволи почивка. Възможно беше да я прекара в някоя страна, където никога не беше извършвал терористична операция. Някое място, където нямаше да го търсят.

Място, където ще може да си седи и да чете вестници.

Така още веднъж щеше да изпита задоволство от въздействието на своето изкуство върху света.

31.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 23,11 ЧАСА

Пол Худ беше разтревожен, объркан и уморен.

Боб Хърбърт току-що беше говорил със Стефан Вийнс от Националното бюро за разузнаване. Вийнс беше останал да работи до късно, за да отхвърли натрупалата се по време на отсъствието му работа. Докато беше в кабинета си, един сателит на НРО беше регистрирал експлозия в Каспийско море. Беше се обадил на Хърбърт, който искаше да бъде уведомен, ако в района се случеше нещо необикновено. След това Хърбърт се беше обадил на Худ.

— Според нашите данни координатите на експлозията отговарят на мястото, където се намира иранската петролна платформа „Маджиди“ 2 — каза Хърбърт.

— Може ли да е някакъв инцидент? — попита Худ.

— Сега проверяваме — отвърна Хърбърт. — Засичаме от платформата някакви слаби радиосигнали, което означава, че може би има оцелели.

— Може би?

— Много от тези платформи имат автоматични маяци, за да сигнализират на спасителните кораби в района. Може би чуваме тъкмо това. Звукът постоянно прекъсва и не можем да кажем дали това е запис.

— Разбирам — рече Худ. — Боб, имам лошо предчувствие за всичко това. Фенуик посещава иранското представителство, а след това нападат иранска петролна платформа.

— Разбирам — рече Хърбърт. — Опитах се да му се обадя, но никой не отговаря. Питам се дали от АНС не са знаели нещо за нападението и дали Фенуик не е отишъл да предупреди за него представителството на Иран в Ню Йорк.

— Ако Фенуик е разполагал с такива сведения, тогава нямаше ли Иран да се опита да предотврати атаката? — попита Худ.

— Не непременно — каза Хърбърт. — Техеран си търсеше повод да установи по-силно военно присъствие в Каспийско море. Едно нападение от страна на Азербайджан може да му даде този повод. Няма да е по-различно от това, което историците разправят — че Франклин Рузвелт позволил да бъде нападнат Пърл Харбър, за да имаме претекст да се намесим във Втората световна война.

— Тогава защо са нужни тези лъжи около президента? — попита Худ.

— За да има основание да каже, че не е бил информиран — отвърна Хърбърт. — Президентът е получавал невярна информация.

— Да, обаче Джак Фенуик не би предприел нещо толкова голямо на своя глава — каза Худ.

— Защо? — попита Хърбърт. — Оли Норт извърши тайна операция при аферата „Иран-контри“...

— Един офицер от въоръжените сили може и да има кураж за такова нещо, но не и Джак Фенуик — рече Худ. — Прегледах досието му. Той е от хората, които се прекланят пред институциите. Успял е да си осигури подкрепата им за АНС. Убедил е Конгреса да увеличи бюджета му с петнадесет процента през следващата година. ЦРУ успя да получи само осем процента увеличение, а ние едва шест.

— Впечатляващо.

— Да — каза Худ. — Освен това той не ми прави впечатление на човек, който би поел такъв риск. Не и без нечия подкрепа.

— Е и? Може пък и да има такава — каза Хърбърт.

Мамка му, изруга наум Худ, може и така да е.

— Помисли — продължи Хърбърт, — той е получил двойно повече средства от останалите. Кой би могъл да повлияе до такава степен на Конгреса? Със сигурност не и президентът Лорънс. Той не е достатъчно консервативен за хората от групата по бюджета.

— Не, не е — съгласи се Худ. — Боб, разбери дали Мат може да влезе в архива със записите на телефонните разговори на Фенуик и сведенията за срещите му. Да види с кого може да е разговарял и се е срещал през последните няколко дни и седмици.

— Добре — рече Хърбърт. — Но от това трудно би могло да се направят никакви заключения. На практика шефът на АНС разговаря

почти с всички.

— Точно затова — каза Худ.

— Не те разбирам.

— Ако Фенуик е част от някакъв заговор, той вероятно ще се среща със своите хора извън службата. Може би като разберем с кого е престанал да се среща официално, ще открием с кого се вижда тайно.

— Това беше добре измислено, Пол — каза Хърбърт. — Нямаше да се сетя за такова нещо.

— Но не това ме беспокои — продължи Худ. Телефонът иззвъня.

— Извинявай, Боб. Ще запознаеш ли Майк с новината?

— Да — каза Хърбърт.

Худ се прехвърли на друга линия. На телефона беше Сергей Орлов.

— Пол — каза Орлов, — имам добри новини. Твойт човек е при нас.

— Какво имаш предвид с това, че е при вас? — попита Худ.

Руският агент трябваше само да го държи под око.

— Агентът ни е пристигнал навреме, за да попречи да не отиде и той при другарите си — рече Орлов. — Убиецът е бил ликвидиран и оставен в болничната стая. Твойт човек е бил прехвърлен от болницата на друго място. Сега е там.

— Генерале, не знам какво да кажа — рече Худ. — Благодаря.

— Едно благодаря е достатъчно — каза Орлов. — Но какво да правим оттук нататък? Той може ли да ни помогне да заловим Харпунджията?

— Надявам се — каза Худ. — Харпунджията сигурно е все още там. В противен случай нямаше да се наложи да подмами тези хора да излязат навън, за да ги убие. Генерале, чу ли какво е станало в Каспийско море?

— Да — отвърна Орлов. — Разрушена е била една иранска петролна платформа. Сигурно ще обвинят азербайджанците за това, независимо дали са го направили или не. Знаеш ли нещо повече по въпроса?

— Още не — отвърна Худ, — обаче агентът, който вие спасихте, може би знае. Трябва да разберем дали зад нападението стои Харпунджията. Можеш ли да уредиш американският агент да ми се обади тук по телефона?

— Да.

Худ благодари на Орлов и му каза, че ще чака обаждането.

Орлов беше прав. Подозренията щяха да паднат върху Азербайджан. Именно азербайджанците оспорваха иранското присъствие в тази част на морето. Точно те можеха да спечелят най-много от това. Но повечето поръчки, които изпълняваше Харпунджията, бяха от близкоизточни държави. Какво ли би било, ако зад нападението не стои Азербайджан? Дали някоя друга страна не се опитва нещата да изглеждат по този начин?

Худ се свърза отново по телефона с Хърбърт. Обади се и на Майк Роджърс, за да му разкаже за разговора си. Когато свърши, настъпи кратко мълчание.

— Честно казано, чувствам се объркан — каза Хърбърт. — Нужна ни е повече информация.

— Съгласен съм — рече Худ. — Може би имаме повече сведения, отколкото предполагаме.

— Какво имаш предвид? — попита Хърбърт.

— Това, че АНС работи в сътрудничество с Иран — каза Худ. — Че един президент не е уведомен за това от агенцията. Имаме и един терорист, който работи за Иран и убива агенти на ЦРУ в Азербайджан. Знаем и за нападение срещу иранска петролна инсталация близо до крайбрежието на Азербайджан. Тази информация никак не е малко. Може би просто не глобяваме правилно парчетата от мозайката.

— Пол, знаем ли кога за първи път ЦРУ е разбрало, че Харпунджията е в Баку? — попита Роджърс.

— Не — каза Худ. — Добър въпрос.

— Ще накарам някого да разбере това колкото може по-скоро — рече Хърбърт.

Худ и Роджърс изчакаха, докато Хърбърт се обади по телефона. Худ се опитваше да открие никаква логика във фактите, но това все още не му се удаваше. *Разтревожен, объркан и уморен*. Комбинацията беше лоша, особено за човек, прехвърлил четиридесетте. Беше време, когато без проблеми можеше да работи по цяла нощ. Но вече не.

Хърбърт отново се включи.

— Накарах да се обадят в кабинета на директора на ЦРУ с код Червен 1 — каза той. — Скоро ще имаме информацията.

Кодът означаваше непосредствена опасност за националните интереси. Въпреки съперничеството между агенциите сведения, поискани чрез такъв код, по принцип не се отказваха.

— Благодаря — каза Худ.

— Пол, знаеш ли историята за „несъществуващия човек“? — попита Роджърс.

— Онай за Втората световна война ли? Чел съм книгата в гимназията. Бил е част от кампания за дезинформация по време на Втората световна война.

— Точно така — каза Роджърс. — От британското разузнаване вземат трупа на един бездомник. Слагат му фалшив паспорт и документи, в които се казва, че съюзниците ще нахлуят в Гърция, а не в Сицилия. Тялото е оставено на място, където да го намерят германците. Това помага да се отклонят силите на Оста от Сицилия. Споменавам за това, защото основен играч в операцията е бил един английски генерал на име Хауърд Тауър. Работата е там, че и на него е била подхвърлена невярна информация.

— Защо? — попита Худ.

— Комюникетата на генерал Тауър са били засичани от германците — каза Роджърс — Английското разузнаване се погрижило за това.

— Нещо тук не ми е ясно — рече Хърбърт. — Защо говорим за Втората световна война?

— Когато Тауър научил какво се е случило, опрял дулото на пистолета в главата си и натиснал спусъка — каза Роджърс.

— Защото е бил използван ли? — попита Худ.

— Не — отвърна Роджърс, — защото си е помислил, че се е провалил.

— Пак не ми е ясно — призна Хърбърт.

— Пол, нали каза, че президентът бил много разстроен, когато си говорил с него? — продължи Роджърс. — А когато си бил при първата лейди, тя го описала като човек, който не е съвсем на себе си.

— Точно така — каза Худ.

— Това може да не означава нищо — рече Хърбърт. — Той е президент на Съединените щати. Тази работа състарява хората.

— Почакай, Боб. Майк може да открие нещо — рече Худ. Той усети някакво глаждене в стомаха, от което се чувствуше все по-зле,

колкото повече мислеше за него. — Когато се видях с президента, той не ми изглеждаше уморен. По-скоро беше разтревожен.

— Не съм изненадан — каза Хърбърт. — Не е бил уведомен и очевидно е направил гаф с инициативата за ООН. Почувствал се е неловко.

— Тази работа обаче има още един компонент — обади се Худ. — Дезинформацията може да има кумулативно психологическо въздействие. Представете си, че причината да бъде дезинформиран президентът не е да му бъде дадена възможност да отрече нещо, заявявайки, че не му е било известно, нито пък никакво бюрократично недомислие. Ами ако е имало друга причина?

— Каква пример? — попита Хърбърт.

— А ако дезинформацията не е цел, а средство? — каза Худ. — Ами ако някой се опитва да убеди Лорънс, че не е с всички си?

— Искаш да кажеш, че някой може да се опитва да злепостави президента на Съединените щати? — каза Хърбърт.

— Да — отвърна Худ.

— Е, в това не бих могъл да бъда убеден лесно — рече Хърбърт.

— Който би се опитал да стори подобно нещо, няма да стигне доникъде. Около президента има твърде много хора...

— Боб, вече стигнахме до заключението, че това е нещо, което Джак Фенуик не би могъл и вероятно не би могъл да направи сам — каза Худ.

— Да, но за да мине номерът, той ще има нужда от малка армия от хора, много приближени до президента — възрази Хърбърт.

— Кой пример? — попита Худ. — Началникът на президентската канцелария ли?

— И той — каза Хърбърт. — До него стигат почти всички сведения, които получава и президентът.

— Добре — рече Худ. — Гейбъл вече е в списъка на неблагонадеждните. Кой друг? Кой би бил абсолютно необходим, за да проработи един такъв план?

Преди Хърбърт да отговори, телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и след малко я затвори.

— Сега не казвай „нали ви казах“ — рече Хърбърт.

— Защо? — попита Худ.

— Високопоставен служител на ЦРУ във Вашингтон е получил сведенията за Харпунджаията от АНС — заяви Хърбърт. — От агенцията нямали човек в Баку, затова се обадили на ЦРУ, а ЦРУ изпратило Дейвид Батат.

— Когото Харпунджаията е знаел точно къде да намери — обади се Роджърс. — Вместо да го убие, той го заразил с нещо, а после Батат е бил използван, за да доведе Моор и Томас в болницата.

— Очевидно — каза Хърбърт.

— Пол, ти зададе въпрос преди малко — каза Роджърс. — Искаше да знаеш кой друг непременно трябва да бъде в заговора срещу президента, за да може да проработи. Добър въпрос, но той не е първият, на който трябва да отговорим.

— Не е ли? — рече Худ. — А кой?

— Кой би имал най-голяма изгода от умствената непълноценост на президента — попита Роджърс — и същевременно кой би бил в идеалната позиция да помогне за заблуждаването на президента?

Стомахът на Худ съвсем се разбунтува. Отговорът беше очевиден.

Вицепрезидентът на Съединените щати.

32.

ВАШИНГТОН

ПОНЕДЕЛНИК, 23,24 ЧАСА

Вицепрезидентът Чарлс Котън беше в гостната на приземния етаж на вицепрезидентската резиденция. Тя се намираше на авеню „Масачузетс“, в периметъра на военноморската обсерватория на Съединените щати. Оттук до двата кабинета на вицепрезидента имаше 21 минути път с кола — единият беше в Белия дом, а другият — в намиращата се в съседство стара сграда на правителството. От резиденцията до националната катедрала разстоянието пеш беше съвсем кратко. Напоследък Котън прекарваше повече време от обикновено в катедралата.

Молеше се.

Една секретарка почука на вратата и влезе. Каза на вицепрезидента, че колата му е готова. Той ѝ благодари и стана от коженото кресло. Излезе в тъмния, облицован с дървена ламперия коридор и се отправи към изхода. Горе жената и децата на Котън спяха.

Моята жена и моите деца. Това бяха думи, за които Котън никога не беше мислил, че ще станат част от живота му. Когато беше сенатор от Ню Йорк, той беше голям любовник. Имаше нова, пищна мацка за всякакви случаи. Вестниците наричаха тези млади жени „сладкишчетата на Котън“. Често се подмятаха шеги от рода какво ли има надолу от кръста му. После обаче в Музея на модерното изкуство той срещна Марша Арнъл, която водеше кампания за набиране на средства в Манхатън, и всичко се промени.

Марша беше на 27 години, 11 години по-млада от него. Беше художничка и експерт по история на живописта. Тя разказваше на група посетители за живописта от края на XX век, за това как творбите на комерсиални художници като Франк Фразета, Джеймс Бама и Рич Гордън определят новите представи на американеца: силата на човешката фигура и на човешкото лице, съчетана с пейзажи от сънища

и фантазии. Котън беше хипнотизиран от гласа на младата жена, от идеите ѝ и от нейния жизнерадостен и оптимистичен възглед за Америка.

Ожениха се четири месеца по-късно.

В продължение на близо десет години Марша и двете им близначки бяха най-важното нещо в живота на Котън. Те бяха в мислите, в чувствата му и бъдещето им го занимаваше почти непрекъснато. Основната причина вицепрезидентът да се ангажира с този план пак бяха те — да запази Америка за семейството си.

Истината беше, че Съединените щати бяха изложени на риск — риск не само от терористични нападения, въпреки че заплахата от тях ставаше все по-реална. Опасността, която грозеше Съединените щати, беше, че те бяха на път да станат абсолютно безпомощни.

Нашите въоръжени сили могат да унищожат многократно света. Но другите страни знаят, че никога няма да го направим, и затова не се страхуват от нас. Икономиката ни е сравнително силна. Обаче такива са икономиките и на много други страни и съюзи. Евродоларът стана много силен. Нараства силата и влиянието на валутата на новото сдружение на южноамериканските държави САЛ. Централна Америка и Мексико говорят за нова конфедерация. Канада е изкушавана да се присъедини към европейската икономика. Тези съюзи и нации не са изправени пред такива подозрения и ненавист, каквито съществуват срещу Америка навсякъде по света. Каква е причината? Америка е гигант, когото всеки би искал да види паднал на земята. Не да бъде унищожен. Ние сме им много нужни за международната политика. Просто искат да бъдем смирени и унижени. За враговете ни ние сме едни жестоки престъпници, а за онези, които считаме за съюзници — големия надменен брат. Към другите нации не е имало подобно отношение по време на международна депресия или световна война. Беше напълно в реда на нещата да нахлуем във Франция, за да освободим французите от Хитлер. Обаче те не смятат за приемливо нашите самолети да прелитат през френска територия, за да бомбардират Либия — убежище на друг деспот. В реда на нещата беше да имаме военно присъствие в Саудитска Арабия, за да я защитаваме от Саддам Хюсейн. Но нашите изтребители не могат да излитат от Рияд, за да защитават американските войски в района.

Другите не ни уважават, не се страхуват от нас. Това трябва да се промени. Но трябваше да стане много преди да изтече мандатът на Майкъл Лорънс в Белия дом след три години. Тогава щеше да бъде много късно да се действа.

Проблемът не беше предизвикан от Майкъл Лорънс. Той просто беше последният носител на факела на арогантния изолационизъм. Когато беше в Сената, Котън беше разбрал, че Съединените щати трябва да се нагодят по-добре към останалия свят — да бъдат това, което си представяше Теодор Рузвелт, да могат да държат голямата тояга и да не се страхуват да я използват, но също да се научат да не крещят, да бъдат една Америка, която знае как да използва дипломацията и икономическия натиск. Америка, решена да прибягва тихомълком до убийства и изнудване, вместо да води открито непопулярни малки войни.

Когато сенаторът беше поканен да бъде в един екип с кандидата за президент Майкъл Лорънс, той прие. На хората им допадаха неговото мото и стил *аз съм за народа* и представата им за човек, дошъл незнайно откъде в политиката, за да им служи. Обаче той трябваше да балансира тази си популярност и независимо поведение с някой, който знаеше как да работи задкулисно с Конгреса и в коридорите на властта в чужбина.

Котън напусна резиденцията и влезе в колата. Шофьорът затвори вратата след него. Колата се понесе в тъмната, тиха нощ. Чувстваше се много напрегнат. Това, което той и съюзниците му се канеха да направят, нямаше да му бъде приятно. Спомни си как за първи път бе разговарял с всеки от тях поотделно, а и с други хора. Отначало само им беше подхвърлил идеята съвсем небрежно. Ако те не проявяваха интерес, повече не я засягаше. Но ако реагираха положително, ставаше по-конкретен. Цялата работа му приличаше много на това женен мъж да попита някоя жена дали би искала да му стане любовница. Ако отидеше твърде далеч с някой неподходящ човек, всичко щеше да бъде загубено.

Всеки от участниците беше възприел идеята по една и съща причина: от патриотизъм. Целта беше да бъде създадена една Америка, която е водач на световната общност, а не страна, която реагира на това, което става около нея. Америка, която осигурява просперитет като награда за привързаност към мира и наказва войнолюбците не

като влиза в директна конфронтация и снема доверието си от тях, а като ги ликвидира тайно един по един. Лорънс не искаше да прекрачи чертата между легалната война и незаконното убийство дори при положение, че така щяха да загинат по-малко хора. Обаче началото на двадесет и първи век не беше време за водене на войни. Те носеха кратковременна мизерия и дълготрайна омраза. Светът започваше да става прекалено малък и прекалено пренаселен за употребата на бомби. Нужна беше промяна в името на страната и нейните деца. В името на децата.

Колата се движеше бързо по празните улици. Вашингтон е толкова пуст през нощта. Само шпионите и заговорниците са на крак. Стори му се странно да мисли за себе си в такова качество. Винаги беше действал открито. Ако човек много иска да стане нещо, трябва да го каже открито. Ако не го желае силно, тогава не си струва да го прави. Обаче тази работа беше по-различна. Операцията трябваше да се държи в строга тайна. За нея трябваше да знаят само тези, които участваха активно в нейното планиране и изпълнение. Сега сме в изпълнението, каза си Котън — бяха в последния етап на операцията. Според президентското обкръжение обявяването на несъществуващата инициатива за сътрудничество с ООН в областта на разузнаването беше разтърсило сериозно Лорънс. Много повече от другите неверни информации, които Фенуик и Гейбъл му бяха подхвърлили, а после ги бяха опровергали — обикновено по време на съвещание на правителството или на срещи в Овалния кабинет.

— Не, господин президент — казваше тихо Котън, явно почувствува се неловко от объркането на президента, — Пентагонът никога не е докладвал, че между Русия и Китай е имало артилерийска престрелка при река Амур. Сър, не сме чували директорът на ФБР да е заплашвал, че ще подаде оставка. Кога е станало ли? Г-н президент, не си ли спомняте? Разбрахме се господин Фенуик да съобщи на Иран тези нови сведения от разузнаването.

Въпросът за предаването на разузнавателни сведения на Иран беше важен за последната фаза на операцията. Джак Фенуик беше казал на иранския посланик, че според източници от разузнаването на САЩ предстои нападение от страна на Азербайджан. Те не били сигурни какъв ще бъде обектът, но вероятно ставало дума за терористична атака в центъра на Техеран. Фенуик увери Иран, че ако

той отвърне, Съединените щати няма да се намесят. Те искат да имат близки отношения с Исламската република Иран и не желаят да ѝ пречат да се защитава.

Лорънс, естествено, ще бъде подтикнат да се държи по не толкова дружелюбен начин, а когато разбере докъде е докарал страната с обърканите си представи за нещата, ще бъде принуден да подаде оставка.

Фактът, че Лорънс не е знал нищо за срещата, беше сам по себе си твърде нелеп. На съвещанието тази вечер с т. нар. „група на шестте очи“ — Гейбъл, Фенуик и вицепрезидентът, — те щяха да убедят президента, че е бил държан в течение. Ще му покажат паметни бележки, които той беше видял и подписал. Ще му покажат и графика с посочената в него среща, която неговата секретарка е отбелязала в компютъра си. Съобщението за срещата с Иран беше прибавено в компютъра ѝ, след като тя си беше отишла. После щяха да преминат направо към сегашната криза, щяха да му гласуват доверието си и президентът щеше да сложи началото ѝ. До сутринта Майкъл Лорънс щеше официално да поеме курс на конфронтация с две от най-непредвидимите държави в света.

На следващата сутрин с помощта на неназовани източници от АНС в. „Вашингтон Поуст“ щеше да публикува на първа страница статия, посветена на умственото състояние на президента. Въпреки че материалът щеше да бъде посветен на фиаското с ООН, той щеше да съдържа и любопитни подробности за някои от зачестилите драматични и напълно документирани пропуски в паметта на президента. Страната не можеше да търпи такава несигурност от главнокомандващия, особено в момент, когато той я вкарваше във война. След това нещата щяха да се развият много бързо. Конституцията не предвиждаше президентът да си вземе отпуск, а и мозъчните заболявания не се лекуваха бързо. Лорънс щеше да бъде принуден да подаде оставка, ако не под натиска на обществеността, то с решение на Конгреса. Котън щеше да стане президент. Военното ръководство на САЩ веднага щеше да се отдръпне от Каспийско море, за да избегне конфронтация с Иран и Русия. Вместо това американското разузнаване щеше да докаже, че цялата операция е замислена от Иран. Техеран щеше да протестира, но доверието в неговото правителство щеше да бъде сериозно компрометирано.

Тогава чрез дипломатически канали Съединените щати щяха да намерят начин да подтикнат умерените сили в Иран да вземат властта. Междувременно отървал се от ответната реакция на Иран и Русия, Азербайджан щеше да се чувства задължен на Америка.

След като облаци на войната се разсееха, президентът Котън щеше да се погрижи да стане нещо друго, т.е. Азербайджан и Америка да си поделят петролните залежи на Каспийско море. Близкият изток вече нямаше да държи Съединените щати като заложник нито чрез посолствата им, нито с кранчето на петрола.

С така възстановения ред и авторитет на Америка президентът Чарлс Котън щеше да протегне ръка на останалите страни в света. Те щяха да бъдат поканени да се присъединят към САЩ, за да живеят в постоянно мир и просперитет. Когато техните народи вкусят от свободата и от икономическото благоденствие, те щяха да свалят правителствата си. Евентуално дори Китай щеше да ги последва. Нямаше как да не го направи — хората са алчни, а старите комунисти няма да са вечно живи. Ако Съединените щати престанат да го провокират и по такъв начин да дават възможност на правителството да ги обявява за свой враг, властта в Пекин постепенно щеше да стане по-нестабилна и да еволюира.

Това беше светът, който Чарлс Котън искаше за Америка, светът, който искаше за своите деца. Беше мислил над тази идея в продължение на години и беше работил, за да я постигне. Беше се молил за нея.

И много скоро щеше да я има.

33.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 8,09 ЧАСА

Дейвид Батат лежеше на твърдо двойно легло в малък, оскъдно обзаведен апартамент. От лявата му страна имаше прозорец. Въпреки че завесите бяха спуснати, през тях в стаята проникваше светлина. Батат трепереше, но главата му беше ясна. Неговата похитителка, домакиня или спасителка — не беше решил още каква е — беше в кухничката отляво. Пържеше яйца, колбас и приготвяше чай, когато телефонът иззвъня.

Батат се надяваше разговорът бързо да приключи. Храната ухаеше приятно, а мисълта за горещ чай му се струваше още по-примамлива. Имаше нужда да се стопли, да направи нещо, за да спре треперенето. Чувстваше се така, сякаш беше болен от грип. Беше слаб и всичко, което виждаше и чуваше, беше малко като на сън. Но тежестта в главата и гърдите беше по-голяма, отколкото при всяка друга болест, за която си спомняше. Надяваше се, че като пийне чай и похапне, щеше да може да мисли по-добре, да се опита да разбере какво се беше случило в болницата.

Жената дойде при леглото. Носеше телефона. Беше висока около 1,65, стройна, с мургаво лице, очертано от гъста черна коса, дълга до раменете. Скулите ѝ бяха изпъкнали, а очите сини. Батат беше готов да се обзаложи, че в жилите ѝ тече латвийска кръв. Тя му подаде слушалката.

— Някой иска да говори с вас — каза жената на английски със силен акцент.

— Благодаря — отвърна Батат. Гласът му беше слаб и дрезгав. Той пое безжичния телефон. Не попита кой е. Скоро щеше да разбере.

— Ало? Дейвид Батат ли е? — попита гласът.

— Да...

— Дейвид, обажда се Пол Худ, директорът на Оперативния център.

— Пол Худ ли? — попита с недоумение Батат. От Оперативния център го бяха намерили чак тук и му се обаждаха, за да го питат за онази работа. — Сър, съжалявам за случилото — каза Батат, — но не знаех, че Анабел Хемптън работи с...

— Не става дума за кризата със заложниците в ООН — прекъсна го Худ. — Дейвид, чуй ме. Имаме основания да смятаме, че това, което се случи с теб и колегите ти, е работа на АНС.

На Батат му беше нужно малко време, за да схване какво му беше казал Худ.

— Искате да кажете, че те са искали да бъдем убити? Защо?

— Не мога да ти кажа сега — отвърна Худ. — За момента важното е, че си извън опасност.

Младата жена влезе с чаша чай. Постави я на нощната масичка до леглото. Батат се повдигна на лакът, за да седне. Тя му помогна, подхващайки го със силните си ръце, и буквално го повдигна от леглото.

— Това, което искам да знам, е следното — продължи Худ. — Ако успеем да открием Харпунджията, смяташ ли, че би могъл да ни помогнеш да го заловим?

— Ако има начин да се докопам до Харпунджията, аз съм готов на всичко — каза Батат. Самата мисъл го накара да се оживи.

— Добре — каза Худ, — работим заедно с една руска разузнавателна служба по въпроса. Не знам кога ще имаме допълнителна информация, но когато я получим, ще съобщя на теб и на новия ти партньор.

Батат погледна към младата жена. Тя стоеше в кухнята и нареждаше пържените яйца в две чинии. При последната му оперативна задача руснаците бяха врагове. Всичко това беше много странно.

— Преди да прекъсна, има ли нещо друго, което би могъл да ми кажеш за Харпунджията? — попита Худ — Нещо, което може да си видял или чул, докато си го търсел, нещо, което може да са казали Моор или Томас?

— Не — отвърна Батат. Той отпи глътка чай. Беше по-сilen, отколкото беше свикнал. Подейства му като доза адреналин. —

Всичко, което знам, е, че някой ме стисна отзад за гърлото. В следващия момент се намерих на земята. Що се отнася до Моор и Томас, те също бяха озадачени, както и аз.

— От какво?

— Защо Харпунджаията ме остави жив — рече Батат.

— Ако наистина е бил той — каза Худ. — Слушай, използвай времето, за да си починеш. Не знаем откъде може да се появи Харпунджаията, нито пък колко време ще имаш, за да се добереш до него. Но искаме да си готов да действаш.

— Ще бъда готов — каза Батат.

Худ му благодари и затвори. Батат оставил телефона на нощната масичка. После отпи още гълтка чай. Все още се чувстваше слаб, но трепереше по-малко.

Младата жена влезе с една чиния. Батат я наблюдаваше как я сложи в ската му и постави салфетка и прибори на нощната масичка. Изглеждаше уморена.

— Казвам се Дейвид Батат — рече той.

— Знам — отвърна тя.

— А вие сте?

— В Баку аз съм Одет Колкер — каза тя.

Тонът на младата жена подсказваше, че не иска да бъде разпитвана повече. Беше му казала две неща: първо, че тя определено не е азербайджанка, вербувана от руснациите, и, второ, че Батат няма да узнае истинското ѝ име, поне не от нея.

— Радвам се да се запознаем — каза Батат, протягайки ръка. — Много съм ви благодарен за всичко, което направихте.

— Няма нищо — отвърна тя.

Младата жена стисна здраво, но за кратко ръката на Батат. Той забеляза няколко малки кървави петна на ръкава на бялата ѝ полицейска блуза. По ръцете ѝ нямаше следи от наранявания. Изглежда, че кръвта не беше нейна.

— Вие наистина ли сте полицайка? — попита той.

— Да — отвърна тя.

— Нощна смяна ли бяхте?

— Не. Извикаха ме да свърша тази работа. — Жената леко се усмихна. — Няма да ми платят извънреден труд.

Батат отпи още от чая и също се усмихна.

— Съжалиявам, че са ви събудили. — Той сложи чинията на масичката и повдигна завивката. — Мисля, че не трябва да заемам леглото ви.

— Не, всичко е наред — каза тя. — След час трябва да бъда на работа. Освен това съм свикнала с неочеквани гости.

— Рискове на професията — каза той.

— Да — отвърна Одет. — А сега, ако ме извините, ще се нахраня. Вие трябва да направите същото. Яжте и почивайте.

— Така и ще направя — обеща Батат.

— Искате ли сол или нещо друго?

— Не, благодаря.

Одет се обърна и бавно се отправи към кухнята. Преди по-малко от час тя беше убила един човек. Сега сервираше на Батат закуска. Странна работа, много странна наистина.

34.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 0,10 ЧАСА

— Здравей, Пол. — Гласът на Шарън в другия край на линията беше пътен и студен.

Худ погледна часовника на компютъра си.

— Здравей — каза предпазливо той. — Всичко наред ли е?

— Всъщност не — отвърна тя. — Току-що се върнах от болницата.

— Какво се е случило?

— Краткият вариант е, че преди 90 минути Харлей получи криза. Извиках бърза помощ, защото не знаех какво друго да направя.

— Постъпила си правилно — каза Худ. — Как е тя?

— Д-р Басралиън ѝ даде успокоителни и сега спи — продължи Шарън.

— Той какво казва, че ѝ има? — попита Худ. — Причината физическа ли е?

— Не е сигурен — каза тя. — Сутринта ще ѝ направят изследвания. Според него понякога психическата травма може да има физически последици. Може да засегне тироидната жлеза, да я активизира и да започне да произвежда повече адреналин. Както и да е, не ти се обаждам, за да си оставиш работата и да отидеш да я видиш. Просто исках да знаеш.

— Благодаря — отвърна Худ. — Ще отида веднага щом мога.

— Няма нужда — рече Шарън. — Всичко е спокойно. Ще те уведомя, ако има промяна.

— Добре — каза Худ, — щом така искаш...

— Да, така искам. Кажи ми, Пол, има ли някакъв проблем?

— Проблем с какво?

— Със света.

— Със света винаги има проблеми — рече Пол.

— Обадих се първо в мотела — обясни Шарън. — Когато разбрах, че те няма там, си помислих, че пак гасиш пожар някъде.

Худ не знаеше как да тълкува тази забележка и се опита да я отмине.

— Има проблем в Близкия изток — каза той. — Може да се окаже сериозен.

— Тогава няма да те задържам — отвърна Шарън. — Само гледай да не се преуморяваш. Вече не си момче. Имаш нужда от сън и си нужен на децата.

— Ще се грижа за себе си — обеща той.

Шарън затвори.

Когато той и жена му бяха заедно, Шарън се ядосваше и негодуваше винаги, когато оставаше да работи до късно. Сега, когато бяха разделени, тя беше спокойна и загрижена. А може би правеше всичко това заради Харлей. Каквато и да беше причината, това беше тъжно. Беше една тъжна шага за семейство Худ. Той обаче нямаше време да разсъждава върху тази несправедливост, нито дори за състоянието на дъщеря си. Телефонът иззвъння миг след като затвори. Обаждаше се друга разтревожена съпруга.

Тази на президента.

35.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 8,30 ЧАСА

Генерал Орлов беше горд, че агентката му беше успяла да спаси американеца. Беше горд, но не и изненадан.

Одет — Наталия Басова — работеше при него от три години. Тридесет и две годишната бивша експертка по дешифриране на кодове беше започнала кариерата си в съветското военно разузнаване ГРУ. Съпругът ѝ Виктор беше офицер от Спецназ, руските специални части. Когато той беше убит по време на акция в Чечения, Басова го преживя много тежко. Поиска да се махне от работата зад бюро. Тъй като ГРУ беше разформировано и съставът му намален, Басова беше изпратена при Орлов. Той с радост я назначи на оперативна работа. Басова беше не само експерт в електронното разузнаване. Съпругът ѝ я беше научил на техниката за самозащита, наречена „система“ — смъртоносните бойни умения на бойците от Спецназ. За да се поддържа във форма, Орлов също беше изучавал техните основни правила. „Система“ не разчита на заучени хватки или на физическа сила. Тя учи, че по време на нападение собствените ви защитни реакции диктуват каква трябва да бъде контраатаката. Ако ударът е насочен към дясната половина на гърдите, вие инстинктивно извръщате дясната си страна, за да го избегнете. В резултат лявата ви страна автоматично се изнася напред, така че трябва да нанесете удар с лявата ръка. Той не трябва да бъде единичен, а троен. Може би трябва да ударите с юмрук противника си в брадичката, после с лакът в челюстта и накрая и с опакото на ръката. Ударите трябва да следват бързо един след друг. Докато ги нанасяте, заемате такова положение, с което да сте готов за следващите три удара. Характерното е, че един противник няма повече възможности за удар освен отначало. Когато противниците са повече от един, в този момент те са прекалено заети да избягват падащите си другари, за да ви нападнат.

Басова беше овладяла добре този вид бойно изкуство. Изпращането ѝ в Азербайджан се беше окказало много полезно. Хората на Орлов ѝ бяха измислили нова самоличност и беше успяла да постъпи на работа в полицията. Това ѝ даваше възможност да следи и да разпитва различни хора — други полицаи, охранители, нощи пазачи в заводи и военни бази, да научава какво става в коридорите на властта в Баку и във въоръжените сили. Тъй като беше красива жена, мъжете бяха по-склонни да разговарят с нея, особено в заведенията. И да я подценяват.

Басова беше казала, че тя и нейният гост са в безопасност, но не това беспокоеше Орлов в момента. Интересуваше го как да открие Харпунджията. Басова му беше казала, че по радиостанцията на полицията в Баќу съобщили за експлозия в пристанището. Взривена била една яхта и всички от екипажа били убити. Орлов беше готов да се обзаложи, че яхтата е принадлежала на Харпунджията. Това беше неговият почерк — да унищожи всички доказателства заедно с някои или с всичките си помощници. Вероятно убитите щяха да бъдат обвинени за нападението срещу платформата. Орлов се запита какви ли бяха те. Азербайджанци? Иракчани? Руснаци? За подобна работа можеха да бъдат наети най-различни хора. Повечето от подчинените на Орлов започнаха да пристигнат на работа в осем и половина. Генералът беше оставил имейли на двамата си основни помощници от разузнаването, Борис и Пътър, с поканата да се явят при него колкото може по-скоро. Ако Харпунджията беше отговорен за нападението в Каспийско море, той вероятно нямаше да се опита да напусне веднага Баќу. От предишни акции беше ясно, че имаше навика да изчаква един-два дни след нападението, а когато накрая решеше да си тръгне, често минаваше през Москва. Никой не знаеше защо. За съжаление, докато властите научеха, че е в града, той изчезваше. Генерал Орлов не искаше това отново да се случи. Въпросът сега беше как да го открият. Може би Пол Худ несъзнателно му беше дал ключа към загадката.

Борис Гроски беше навъсен, белокос ветеран от разузнаването, който тъгуваше по студената война. Пътър Корсов беше енергичен нов служител, който беше учил в политехническия институт в Хайфа. Не скриваше въодушевлението си от работата и от това, че е под командването на един пионер в изучаването на космоса. Двамата влязоха един след друг в разстояние на две минути в кабинета без

прозорци. Седнаха на канапето срещу бюрото на Орлов. Борис пиеше чай, а Корсов сложи на коленете си един лаптоп. Орлов им разказа за случилото се. Интересът на Гроски видимо нарасна, когато генералът спомена, че АНС и ЦРУ може би са замесени по някакъв начин в каспийската операция.

— Интересува ме следното — каза Орлов. — Ние и преди сме подслушвали разговорите по клетъчните телефони между американските разузнавачи. Успяхме да проникнем в много от техните засекретени линии.

— Проникнахме в повечето от тях — отбеляза Гроски.

— Те се опитват да се измъкнат, като непрекъснато променят сигнала — каза Корсов. — Всички промени са в рамките на няколко мегахерца в най-високата честота. Постепенно се научихме да улавяме повечето от тези смени.

— Трудната част е разшифроването на съобщенията, които биват разбръквани по електронен път — добави Гроски. — Американските агенции използват много сложни кодове. Нашите компютри не винаги могат да дешифрират разговорите.

— Случва ли се често обаждащите се да използват едни и същи сигнали и едни и същи схеми? — попита Орлов.

— Обикновено да — отвърна Корсов. — В противен случай би станало преплитане на линиите.

— Пазите ли записи на самите разговори? — попита Орлов.

— На разговорите? Да, работим върху тях и се опитваме да ги дешифрираме.

— Имам предвид самите сигнали — прекъсна го Орлов.

— Разбира се — каза Гроски. — Изпращаме ги на „Лайка“, за да ги следи.

„Лайка“ беше дежурният сателит на русия Оперативен център. Носеше името на първото съветско куче, изпратено в космоса, и се намираше на висока геостационарна орбита над Вашингтон. Можеше да засича сигнали от САЩ, от цяла Европа и части от Азия.

— Така че ако Харпунджията говори с някое разузнаване във Вашингтон, ние можем да засечем поне сигнала, ако не съдържанието — каза Орлов.

— Точно така — отговори Корсов.

— Много добре — каза Орлов. — Прегледайте компютърните записи за последните две седмици. Търсете разговори между Азербайджан и Агенцията за национална сигурност във Вашингтон. Докладвайте ми цялата информация, която успеете да съберете.

— Въпреки че не сме разкодирали разговорите? — попита Корсов.

— Да — отговори Орлов. — Искам да знам точно от къде Харпунджията или хората му са се обаждали.

— Когато го разберете, какво ще направите? — попита Гроски.

— Ще се обадя на американския Оперативен център и ще ги помоля да прегледат всички сателитни снимки на района, с които разполагат. Харпунджията би трябвало да придвижи към мястото на нападението експлозиви и хора. Ако можем да засечем местоположението му, може би ще открием снимки за това.

— По такъв начин може би ще успеем да открием местоположението му — каза Гроски.

Орлов кимна.

— Ще ви предадем тази информация колкото може по-скоро — каза Корсов. — Ще бъде голям удар, ако успеем да заловим това чудовище.

— Наистина голям — съгласи се Орлов.

Мъжете си тръгнаха. Орлов набра телефона на Пол Худ, за да го осведоми за последния развой на събитията.

Залавянето на Харпунджията щеше да бъде своеобразен връх на кариерата му, но за него беше по-важно дали това тясно сътрудничество между оперативните центрове може да стане редовна практика. Дали доверието и обменът на информация можеше да намали подозренията и да доведе до по-голяма международна сигурност.

Това щеше да бъде истинският удар.

36.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 0,30 ЧАСА

— Пол, радвам се, че те открих — каза Меган Лорънс. — Мисля, че трябва да дойдеш тук. Нещо става.

На телефона гласът на първата дама звучеше спокойно, но Худ я познаваше достатъчно добре, за да знае, че това беше глас, с който Меган си казваше: *Трябва да бъдеш силна*. Беше чувал този тон по време на предизборната кампания, когато от пресата ѝ задаваха неудобни въпроси за абORTA, който беше направила, преди да срещне президента. Както и преди години, сега Меган си налагаше отново да запази спокойствие. Тя щеше да даде воля на нервите си само ако знаеше, че е безопасно да го стори.

— Разкажете ми — каза Худ.

Той също се опитваше да запази хладнокръвие, разговаряйки по проблема на първата дама. Обаждането на Шарън го беше разстроило.

— Точно си лягахме, когато Джак Фенуик се обади по телефона на Майкъл — рече Меган. — Не знам какво му е наговорил Фенуик, но съпругът ми много се разтревожи. Гласът му беше спокоен, докато говореха, а и след това, но аз забелязах онзи израз на лицето му.

— Какъв израз? — попита Худ.

— Трудно е да се опише — отговори тя.

— Предпазлив? Стреснат? Подозрителен?

— По малко от всичко — отвърна Меган.

Худ разбра. Това беше изразът, който беше забелязал в Овалния кабинет.

— Къде е сега президентът? — попита той.

— Слезе долу да се срещне с Фенуик, вицепрезидента и Червения Гейблъл.

— Каза ли за какво е срещата? — попита Худ.

— Не, но ме предупреди да не го чакам, а да си лягам — рече тя.

Сигурно е било за ситуацията в Каспийско море.

Худ се опита да се самоуспокои, казвайки си, че в това може би няма нищо тревожно. От друга страна, президентът се срещаше с хора, които и преди го бяха заблуждавали. Може би точно това беше забелязала Меган в изражението на съпруга си — страх, че може да се случи отново.

— Пол, каквото и да става, мисля, че Майкъл има нужда от приятели около себе си — каза Меган. — Той трябва да е сред хора, които познава и на които може да се довери, не само политически съветници.

На другия телефон се обади секретарката на Худ Стеф Ван Клийв. Каза, че го търси генерал Орлов. Худ я помоли да го извини пред генерала и да му каже да почака малко. Щеше да му се обади след минута.

— Меган, съгласен съм с теб — каза Худ, — но не мога просто да се самопоканя на среща в Овалния кабинет.

— Ти имаш разрешение за влизане в Белия дом — каза тя.

— За западното крило — да, но не и за Овалния кабинет — напомни ѝ той.

Худ замълча. Погледът му се спря върху червената светлинка на телефона. Може би не беше нужно да се самопоканва.

— Пол?

— Още съм на телефона — отговори той. — Меган, чуйте ме. Трябва да говоря на другия телефон, а след това ще дойда в Белия дом. Ще ви се обадя на личния номер, за да ви кажа какво е станало.

— Добре — рече Меган. — Благодаря.

Худ затвори и се обади на Орлов. Руският генерал му разказа за плана как да бъде открит Харпунджията. Уведоми го и за взривяването на яхтата в пристанището. Той подозираше, че азербайджанските власти ще открият тела във водата, които вероятно ще бъдат на хората, наети от Харпунджията.

Худ благодари на Орлов и му каза, че генералът може да разчита на пълното съдействие на Оперативния център. Каза му също, че ще отсъства за известно време от кабинета си и че при наличието на нова информация може да се свърже с Майк Роджърс. Когато затвори, се обади по клетъчния телефон на Хърбърт и Роджърс. Разказа им за случилото се и бързо се отправи към паркинга.

— Искаш ли да уведомя президента, че идваш? — попита Роджърс.

— Не — каза Худ. — Не искам да дам повод на Фенуик да прекрати съвещанието по-рано.

— Обаче така даваш на Фенуик и хората му повече време да действат — изтъкна Роджърс.

— Трябва да поемем този риск — каза Худ. — Ако Фенуик и Гейбъл са започнали някаква финална игра, искам да им дам възможност да я развият. Може би ще успеем да ги заловим на място.

— Продължавам да си мисля, че това е рисковано — каза Роджърс. — Фенуик ще настоява президентът да действа, преди да се консултира с другите си съветници.

— Сигурно по тази причина е избрано такова време — обади се Хърбърт. — Ако има някакъв заговор, той е планиран да стане, когато тук е полунощ.

— Ако това е свързано със ситуацията в Каспийско море, президентът ще трябва да действа бързо — продължи Роджърс.

— Майк, Боб, съгласен съм с вас — каза Худ, — но не искам да дам на тези копелета възможност да ми попречат да кажа това, което възнамерявам, още преди да съм стигнал там.

— Трудна работа — каза Хърбърт, — много трудна. Ти все още не разполагаш с много информация за положението в чужбина.

— Знам — каза Худ. — Да се надяваме, че скоро ще имаме.

— Ще се моля за теб — каза Хърбърт. — Ако не помогне, ще потърсим и други източници.

— Благодаря — рече Худ. — Ще поддържам връзка.

Той подкара с голяма скорост колата по пустите улици към столицата. В жабката на колата имаше кутия кока-кола. Пазеше я за всеки случай. Извади я и я отвори. Имаше нужда от нещо тонизиращо. Въпреки че беше топла, се почувства по-добре.

Роджърс беше прав. Худ рискуваше, но той беше предупредил президента за Фенуик. Беше му казал за пренасочения телефонен разговор, за посещението в иранското представителство, за това, че не се беше свързал със сенаторката Фокс и конгресната комисия по разузнаването. Надяваше се, че Лорънс ще се отнесе много предпазливо към съденията, които ще му бъдат представени.

Президентът може би дори щеше да поиска да свери тази информация с Оперативния център, просто за да се увери, че тя е достоверна.

Но надеждите на Худ не променяха факта, че президентът беше подложен на необичаен натиск. Имаше само един начин да се разбере какво ще направи Майкъл Лорънс. Худ трябваше да се яви с нови сведения от разузнаването и докато е там, да помогне на президента да свери тези данни с информацията, която му е дадена от Фенуик.

Худ нямаше какво друго да направи, освен да се моли Майк Роджърс да не се окаже прав. За това все още имаше време.

37.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 9,01 ЧАСА

Морис Чарлс се настани в малката стая в хотел „Хаят“. В нея имаше двойно легло и висок шкаф с вграден телевизор и минибар. От лявата страна на леглото имаше бюро, а от дясната нощна масичка. В ъгъла срещу бюрото беше сложен стол. В стаята беше тясно, но това устройваше Чарлс. Той не обичаше апартаментите. В тях имаше много открити пространства и твърде много места, в които можеха да се скрият хора.

Първото нещо, което направи, беше да завърже найлоново въже за един от краката на бюрото. То се намираше близо до прозореца. Стаята беше на третия етаж на 10-етажния хотел. Ако по някакъв начин Чарлс бъдеше открит, полицията трудно щеше да стигне до него от земята или откъм покрива, без да вдигне шум. Това оставяше вратата като единствена възможност да се влезе при него. А той се беше подготвил за нея. Носеше у себе си туви от крем за бръснене, които всъщност бяха пълни с бързо възпламеняващ се метанол. Щеше да го разлее под вратата и да го запали. Той щеше да пламне бързо и да накара хората да се отдръпнат. Това щеше да му даде време да застреля всеки, който можеше да го очаква скрит пред прозореца, да използва въжето и да се измъкне навън. Метанолът беше също и силна отрова. Дори и най-малкото излагане на неговите изпарения можеше да предизвика ослепяване.

Чарлс запали нощната лампа до леглото и дръпна тежките завеси. След това провери ключалките между неговата и съседната стая. Това беше друг път за бягство, в случай че се наложи. След това дръпна стола при бюрото си. Постави облегалката му под дръжката на вратата, която разделяше неговата стая от съседната. Така можеше да дръпне бързо стола, за да избяга. Но ако някой от другата страна се опита да отвори вратата, щеше да помисли, че е заключена.

Тези предпазни мерки му отнеха половин час. Когато приключи, Чарлс седна на леглото. Прерови багажа си и извади своя „Колт-45“. Сложи го на пода до леглото. Извади швейцарския си армейски нож от джоба и го постави на ношната масичка. В багажа му имаше и торба с няколко плюшени животинки, които беше купил, когато беше пристигнал в Баку. За всички тях имаше и костюми. Ако го разпитваха, щеше да каже, че играчките са за дъщеря му. В портфейла си имаше снимки на момиче. Тя не му беше дъщеря, но това нямаше значение. После отвори апаратъта „Зед-4“. Трябваше да се обади за последен път. Обаждането беше до изоставения микробус. Микрочипът, който беше поставил до резервоара с бензин, беше всъщност дистанционен детонатор. Тайванският му изобретател го беше нарекъл клетъчен телефон камиkadze (КТК). Предназначението му беше само да приеме сигнала, да си свърши работата и да загине. В случая беше програмиран така, че да се нагрее до 65 градуса и да се възпламени. Някои чипове можеха да бъдат програмирани да издават високочестотни звуци, за да пречат на електронните сигнали или да объркват кучетата преследвачи. Други можеха да бъдат използвани, за да създават магнитни полета, които да разстройват радари и навигационни уреди. Този чип щеше да се разтопи и нямаше да остави никакви следи след себе си. Той щеше да запали резервоара с бензина. Полицията и пожарната щяха да бъдат повикани веднага заради горящата кола. Щяха да пристигнат навреме, за да осуетят пожара и да спасят част от машините доказателства, които Чарлс беше оставил вътре, за да бъдат намерени. Сред тях имаше и следи от кръвта му. Високата температура на огъня щеше да изпари водата от кръвта и да остави ясни петна върху металната дръжка на вратата, върху дръжката на жабката и други места в микробуса, незасегнати от огъня. Полицията щеше да заключи, че раненият терорист се е опитал да унищожи колата и доказателствата, преди да я напусне. Щяха да решат, че поради бързото си пристигане са могли да спасят нещо, което не е трябвало да виждат.

Чарлс набра номера на чипа камиkadze, почака, докато сигналът измине 50-те километра в космическото пространство и се върне обратно на улицата, която беше на три пресечки от хотела. Чуха се две кратки щраквания и набраният номер отговори. Това означаваше, че

набирането е завършено. Чипът беше настроен така, че да прекъсне контакта със „Зед-4“ веднага щом като започне да загрява.

Чарлс затвори телефона. Сложи всичко в раницата с изключение на автоматичния пистолет. Когато свърши, чу сирените на колите. Те спряха точно там, където трябваше.

До горящия микробус.

С чувството за добре свършена работа Морис Чарлс пристъпи към последните приготовления за пребиваването си в стаята. Взе една възглавница от леглото и я постави на пода между леглото и прозореца, точно пред нощното шкафче. След това легна и погледна вдясно под леглото. Краят на покривката стигаше почти до пода. Отдолу под леглото виждаше вратата. Ако по някаква причина някой влезеше, Чарлс щеше да вижда краката му. Това му беше достатъчно, за да го спре.

Не съблече дрехите и не си свали обувките в случай, че се наложеше да напусне бързо стаята, но това не му пречеше. Сега вече нищо не го беспокоеше. Този момент му харесваше най-много, моментът, когато си беше спечелил почивката и възнаграждението.

Скоро заспа и дори полицейските сирени и тези на пожарната не можеха да попречат на дълбокия му, заслужен сън.

38.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 9,31 ЧАСА

В 9,22 сутринта Пътър Корсов изпрати по електронната поща кратък файл с данни. Това беше списък на засечени засекретени телефонни разговори между Азербайджан и Вашингтон през последните няколко седмици. Повечето от тях бяха между американското посолство и ЦРУ или АНС. Руският Оперативен център не беше успял да ги дешифрира, обаче Орлов можеше да ги зачертне от списъка. Тези разговори до голяма степен бяха рутинни и сред тях нямаше вероятност да има обаждания на Харпунджаията.

През последните няколко дни имаше обаждания в АНС от Гобустан — селце на юг от Баку. Всички бяха осъществени преди нападението на петролната платформа. Разговорите от посолството бяха на малко по-различна честота от тези от Гобустан. Това означаваше, че са били водени от различни засекретени телефони. В бележка към файла Корсов съобщаваше, че следи за нови разговори от същите телефони.

Орлов обаче не хранеше големи надежди. Харпунджаията вероятно нямаше защо да се обажда на съюзниците си, за да им каже, че акцията му е била успешна. Който и да беше съюзникът му, той щеше да чуе за това от собственото си разузнаване.

За Орлов беше обезпокоителен самият факт, че в тази работа беше използвана секретна сателитна връзка. Подобна технология беше изведена при неговите полети в космоса за усъвършенстване на сателитните комуникации. Фактът, че тя така изкусно беше използвана от терористи като Харпунджаията, го караше да се пита дали изобщо е трябвало да се разработва. С подобни аргументи са излизали и хората, които са били против разцепването на ядрото на атома. Така се е получило огромно количество сравнително чиста атомна енергия, но

се е стигнало и до създаването на атомната бомба. Обаче Орлов не беше участвал в тази работа.

Той си спомни какво беше писал Борис Пастернак в един от любимите му романи „Доктор Живаго“: „Не обичам хората, които никога не са падали или не са се спъвали. Тяхната добродетел няма връзка с живота и затова е без особена стойност. За тях животът не е разкрил красотата си.“ Прогресът нямаше как да не позволи появата на чудовища като Харпунджията. Така се сочеха грешките на неговите създатели.

Орлов тъкмо беше свършил прегледа на списъка, когато вътрешният му личен телефон иззвъня. Беше Корсов.

— Засякохме връзка — каза развълнуван той.

— Каква връзка? — попита Орлов.

Под връзка хората от разузнаването разбираха всякакъв вид електронна комуникация.

— Същия сигнал, за който имаме запис, че е бил изпратен от Гобустан — отговори Корсов.

— Обаждането пак ли е от Гобустан?

— Не — отговори Корсов. — Било е от Баку, и то до обект, който се е намирал съвсем наблизо. Той също е бил в Баку.

— Колко близо? — попита Орлов.

— Обаждащият се и получателят са били на по-малко от триста метра един от друг — рече Корсов. — Не можем да засичаме по-малки разстояния.

— Може би Харпунджията се е обаждал на свои съучастници, които също ползват засекретена линия — предположи Орлов.

— Едва ли — каза Корсов. — Доколкото можахме да разберем, не е бил осъществен разговор.

— А какво?

— Бил е изпратен само празен сигнал. Въведохме картографски данни в компютъра. Сега Гроски наслагва върху тях сигнала и се опитва да установи точното местоположение.

— Много добре — рече Орлов. — Съобщете ми веднага след като го установите.

Веднага след като Орлов затвори, той набра номера на Майк Роджърс, за да го уведоми за очевидната връзка на АНС с Харпунджията и за неговото евентуално местоположение. След това се

свърза с Одет. Надяваше се, че американецът, когото тя беше спасила, вече е готов за действие. Не искаше да я изпраща сама срещу Харпунджията, но щеше да го направи, ако се наложеше, защото най-вече не искаше да изпусне терориста.

Докато набираше телефона на Одет, Орлов се почувства по-обнадежден. Технологията, която той беше помогнал да бъде изведена в космоса, беше като нож с две остриета. Харпунджията беше успял да използва засекретена сателитна връзка, за да причини смърт. Сега, ако имаха късмет, същата връзка можеше неочеквано да им бъде от полза.

Да установят местоположението му и да го заловят.

39.

ТЕХЕРАН, ИРАН

ВТОРНИК, 10,07 ЧАСА

Председателят на Върховния команден съвет на въоръжените сили на Исламската република Иран беше събуден в дома си малко след зазоряване. Техеран имаше подслушвателни постове на много от петролните си платформи в Каспийско море. Оттам те извършваха електронно подслушване на минаващите чужди кораби и на военните обекти по каспийското крайбрежие. Всеки пост изпращаше сигнали през пет минути, за да покаже, че с електронната апаратура всичко е наред. Внезапното мълчание на пост номер 4 беше първият сигнал за Техеран, че в Каспийския район нещо става.

Един изтребител F-14 „Томкат“ веднага беше изпратен от военновъздушната база Дошан Тапех край Техеран. Той беше един от десетте, останали от общо седемдесет и седемте такива самолета, които влизаха в състава на модерните военновъздушни сили на шаха. Изтребителят потвърди, че петролната платформа е била разрушена. С помощта на голям транспортен самолет в района веднага бяха спуснати с парашути спасителни екипи и военни инженери. Докато спасителните кораби се носеха с голяма скорост от базата на каспийския военен флот в Бандар-и-Анзели, инженерите откриха по платформата следи от експлозив с голяма мощ. Фактът, че беше взривена отдолу, подсказваше, че нападението е било извършено от подводница, която по някакъв начин не е била засечена от сонарите. В девет и половина сутринта спасителните екипи откриха още нещо. Тялото на руския терорист Сергей Черкасов.

Това разкритие потуши временно разногласията между офицерите от Върховния команден съвет на въоръжените сили, министъра на корпуса на революционните гвардейци, министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и министъра на разузнаването. Умерените се присъединиха към екстремистите и до

десет часа сутринта заповедта беше дадена: въоръжените сили на Исламската република Иран получиха нарејдане да защитават на всяка цена иранските интереси в Каспийския район.

В морето първите мерки бяха взети за защита срещу подводници. Те включваха изпращането на самолети, пригодени за борба с подводници и хеликоптери. Батальоните на морската пехота в района също бяха приведени в бойна готовност. Втората вълна щеше да се състои от разрушители и фрегати, които щяха да бъдат разположени около останалите петролни платформи. На силите, защитаващи Каспийския район, спешно бяха изпратени ракети китайско производство „Силкуорм“ (копринена буба).

От базите Дошан Тапех и Мехрабад започнаха да патрулират редовно изтребители „Шенян“ F-6, произведени в Китай. В района бяха приведени в състояние на бойна готовност три батальона с противовъздушни ракети.

Същевременно иранските посолства в Москва и Баку получиха нарејдане да уведомят правителствата на Русия и на Азербайджан, че докато причините за нападението срещу платформата се разследват, всяка друга стъпка, насочена срещу иранските интереси, ще бъде считана за обявяване на война от страна на тези правителства. Иранските дипломати бяха информирани и от двете правителства, че нямат нищо общо с нападението против иранската петролна платформа. Представителите на Москва и на Баку добавиха, че засиленото иранско военно присъствие е неприемливо. И двете страни дадоха да се разбере, че техните военноморски и военновъздушни сили ще бъдат поставени в състояние на бойна готовност и ще засилят патрулирането в района.

Към пладне водите, които предишния ден бяха изхранвали рибарите и работниците от петролодобива, се обогатиха с нещо друго.

Със заплахата за смърт.

40.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 1,33 ЧАСА

Майк Роджърс беше в кабинета си, когато генерал Орлов му се обади. След като чу онова, което му каза руснакът, Роджърс веднага позвъни на Пол Худ в колата и му съобщи новата информация за Харпунджаията.

— Сигурен ли е генерал Орлов за наличието на връзка между АНС и Харпунджаията? — попита Худ.

— И аз го попитах същото — отвърна Роджърс. — Той отговори, че е съвсем сигурен. Макар да се съмнявам, че президентът ще повярва на това какво мисли един руски генерал.

— Особено пък ако няколко от главните му съветници опровергаят тази информация — каза Худ.

— Пол, ако Орлов е прав, ще трябва да направим нещо повече от това да кажем на президента — рече Роджърс. — В АНС трябва да се извърши масова чистка. Не можем да позволим американски разузнавателни служби да наемат терористи, които са вредили на американските интереси и са убивали американци.

— А не постъпихме ли по същия начин с германските ракетни специалисти след Втората световна война? — попита Худ.

— След Втората световна война да — каза Роджърс. — Но ние не сме наемали германски учени да работят за нас, докато те все още произвеждаха ракети за нападение срещу Великобритания.

— Добър довод — каза Худ.

— Пол, това е човекът, помогнал да бъде убита жената на Боб Хърбърт. Ако сведенията на Орлов са верни, АНС трябва да отговаря за това.

— Разбирам те — каза Худ. — Виж какво, скоро ще бъда в Белия дом. Продължавай да работиш и се пострай да ме уведомиш за всичко, което би могло да бъде в моя подкрепа. Виж дали Боб няма да

може да открие някакви данни от комуникациите в подкрепа на твърденията на Орлов.

— В момента той работи върху това — каза Роджърс.

Худ затвори, а Роджърс стана. Наля си кафе от една кана, поставена върху количка за сервиране в дъното на стаята. Алуминиевата количка беше от 50-те години и той я беше взел от една гаражна разпродажба в Пентагона преди десет години. Запита се дали отзуците от кризите все още звучат някъде дълбоко в молекулите на нейната структура. Аргументи за и против решенията относно Корея, студената война, Виетнам.

Или пък споровете са били за това на кого е ред да черпи кафе и понички, запита се Роджърс. Това също беше част от войната, разбира се. Моментите на отпускане, които даваха на вземащите решение възможност да си поемат дъх, да направят нещо истинско, вместо да теоретизират, да си припомнят, че говорят за живота на хора, а не за някакви бездушни същества.

Роджърс отново седна и започна да преглежда файловете с досиетата на ръководителите на АНС. Търсеше хора, които бяха поддържали отдавна връзки с Джак Фенуик или бяха имали отношение към разследването на близкоизточни терористични групи. АНС не би могла да се свърже с Харпунджията, ако някой от тези групи не ѝ беше помогнал. Ако се окажеше, че Орлов е прав, Роджърс искаше да бъде готов да помогне за чистката. За чистката на американци, работили заедно с човек, виновен за смъртта на много американски жени, войници и граждани.

Искаше да е готов за отмъщение.

41.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 1,34 ЧАСА

Белият дом беше старяла постройка, която непрекъснато имаше нужда от ремонти. Боята на южните колони се лющеше, а дървенията по терасите на третия етаж се беше напукала.

Но в западното крило и особено в Овалния кабинет човек имаше чувството за постоянно обновление. За външните посетители Овалният кабинет до голяма степен беше символ на властта, а за тези отвътре той всеки ден и всеки час подхранваше очаквания за нова драма. Дали това бяха дребнави, прикрити интриги срещу политически противник или мобилизация на войските за масова офанзива и възможни жертви — всяка ситуация започваше, развиваше се и приключваше. За хората, които се въодушевяваха от това да надхитрят противника или очакваха краткосрочни и по-трайни резултати от взети тихомълком решения, Овалният кабинет беше едно предизвикателство. На неговата шахматна дъска през няколко минути започваше нова игра, която предлагаше нови състезания с нови правила. Някои президенти се състаряваха и изтощаваха от този процес, а на други той действаше ободряващо.

До неотдавна Майкъл Лорънс се въодушевяваше от проблемите, които бяха поставяни на бюрото му. Кризите не го плашеха, дори и тези, които изискваха бързи военни действия и възможни жертви. Това беше част от работата, с която се беше наел. Задачата на един президент е да намали до минимум щетите, причинени от неизбежна агресия.

Но през последните няколко дни нещо се беше променило. Лорънс винаги беше чувствал, че независимо колко напрегнати са ситуацията, той поне беше в състояние да контролира процеса. Можеше уверено да ръководи съвещанията. Напоследък обаче това не беше така. Трудно му беше дори да се съредоточи.

Лорънс беше работил с Джак Фенуик и Червения Гейбъл в продължение на много години. Те бяха стари приятели на вицепрезидентата, а Лорънс имаше доверие на Джак Котън. Ценеше преценките му. В противен случай не би го избрал за свой вицепрезидент. На този пост Котън беше по-тясно свързан с дейността на АНС от всеки друг вицепрезидент. Лорънс искаше да е така. В продължение на години всяка от специалните служби като ЦРУ, ФБР и военното разузнаване работеше прекалено самостоятелно. Изпълнителната власт искаше да има свои собствени очи и уши в чужбина. Лорънс и Котън до голяма степен успяха да накарат АНС да се заеме с тази задача. Воените все още можеха да ползват резултатите от дейността на агенцията, която беше да координира и да ръководи правителствените служби за техническо разузнаване и комуникации. При вицепрезидента Котън нейната роля тихомълком беше разширена и агенцията мина на пряко подчинение на президента или по-скоро под прекия контрол на Фенуик и вицепрезидента, отколкото на самия президент.

Лорънс се загледа във включения лаптоп на бюрото му. Джак Фенуик говореше за Иран. АНС бързо представяше нови и нови данни. Фенуик разполагаше с няколко сигурни факта и много повече предположения. Явно преследваше някаква цел. Насочваше нещата нанякъде, но още не можеше да се разбере накъде. Междувременно очите на Лорънс започнаха да го смъдят и зрението му се замъгли. Трудно му беше да се концентрира. Чувстваше се уморен и разсеян. Не знаеше на кого да вярва и дори какво да вярва. Истински ли бяха данните на АНС или фалшиви? Верни ли бяха сведенията, с които разполагаше Фенуик, или бяха измислени?

Пол Худ беше заподозрян Фенуик в измама. Разполагаше с доказателства за това. Какво щеше да стане, ако тъкмо доказателствата на Худ не заслужаваха доверие? В момента той беше подложен на изключително голямо изпитание. Беше подал оставка от поста директор на Оперативния център, а после се беше върнал. Беше взел активно участие в кризата със заложниците в ООН. Дъщеря му страдаше от изключително сериозна форма на психическо разстройство след преживян стрес. Самият Худ се развеждаше. Ами ако точно Худ представяше нещата в невярна светлина, а не Фенуик, запита се президентът. При пристигането си в Белия дом Фенуик беше

признал, че е ходил в иранското представителство. Беше го заявил открыто, но твърдеше, че президентът бил уведомен. Вицепрезидентът беше потвърдил този факт. Той беше посочил съдението за срещата, записано в компютъра на президента. А що се отнася до телефонното обаждане във връзка с инициативата за ООН, Фенуик настояваше, че не е бил той. Каза, че АНС ще започне разследване на случая. Можеше ли това пък да е бил Худ?

— Господин президент? — каза Фенуик.

Президентът го погледна. Съветникът по въпросите на националната сигурност седеше в едно кресло от лявата страна на бюрото. Гейбъл беше от дясната, а вицепрезидентът по средата.

— Да, Джак — отвърна президентът.

— Добре ли сте, сър? — попита Фенуик.

— Да — отговори Лорънс. — Продължавай.

Фенуик се усмихна, кимна и продължи. Президентът изпъна гръб. Трябаше да се съсредоточи върху обсъждания въпрос. Когато тази криза преминеше, трябаше да си вземе кратък отпуск, и то колкото може по-скоро. Щеше да покани приятеля си от детинство и партньор в голфа д-р Едмънд Лейдесдорф и жена му. Лейдесдорф беше психиатър, който работеше с Уолтър Рийд. Президентът не искаше да се обърне официално към него за проблема си, защото от средствата за информация можеха да разберат за това. Ако подобно нещо станеше, с политическата му кариера щеше да бъде свършено. Но те и преди бяха играли голф и бяха предприемали пътуване с яхта. Можеха да разговарят на игрището за голф или на борда на яхтата, без да предизвикат подозрения.

— Според последните сведения на разузнаването на мястото на експлозията е бил открит трупът на руския терорист Сергей Черкасов — продължи Фенуик. — Избягал е от затвора преди три дни, за да извърши нападението срещу платформата. Тялото му е било намерено в морето. По него има следи от изгаряния, предизвикани от експлозията. Прегледът показва, че тялото не е престояло много време във водата.

— Азербайджанците разполагат ли с тази информация? — попита президентът.

— Подозирате, че я имат — отговори Фенуик. — Иранският патрулен катер, който е открил Черкасов, се обадил по радиостанцията

на брега по открит канал. Тези канали редовно се подслушват от азербайджанците.

— Може пък Техеран да е искал останалият свят да получи тази информация — предположи президентът. — Това би могло да ги обърне срещу Русия.

— Възможно е — съгласи се Фенуик. — Възможно е също Черкасов да е работил за Азербайджан.

— Бил е задържан в азербайджански затвор — обади се вицепрезидентът. — Може да са му позволили да избяга, за да могат след това да го обвинят за нападението.

— Доколко вероятно е това? — попита президентът.

— В момента правим справка с източници от затвора — каза Фенуик, — но изглежда твърде вероятно.

— Което означава, че вместо нападението да настрои Иран срещу Русия, Азербайджан е успял да настрои двете страни против себе си — каза вицепрезидентът.

Фенуик се наведе напред.

— Господин президент, има още нещо. Подозираме, че един съюз между Русия и Иран може би всъщност е бил главната цел на азербайджанското правителство.

— Че защо ще им е нужно да го правят? — попита президентът.

— Защото на практика те са във война с Иран за Нагорни Карабах — каза Фенуик. — А и Русия, и Иран имат претенции за някои от петролните находища в Каспийско море.

— Азербайджан няма никакъв шанс в една евентуална война с която и да било от тях дори да се сражава поотделно — изтъкна президентът. — Защо му е да ги съюзява?

Дори и когато го каза, президентът знаеше защо.

За да спечели съюзници.

— Какво количество от нашия внос на петрол идва от този район? — попита президентът.

— Тази година то представлява 17 процента от вноса ни с тенденция през следващата да стигне до 20 процента — каза Гейбъл.

— Баку ни го предлага на много по-добри цени отколкото страните от Близкия изток. Това е гарантирано от търговското споразумение, което подписахме с Баку през март 1993 година. Досега те изпълняват стриктно своята част от споразумението.

— Мамка му! — каза президентът. — А какво ще кажете за другите членове на Общността на независимите държави? Каква ще е тяхната позиция, ако две страни членки си обявят война?

— Позволих си да накарам моите хора да се обадят на всички наши посланици, преди да дойда тук — каза вицепрезидентът. — В момента уточняваме точно каква позиция ще възприеме всяка страна. Предварителните прогнози са, че ще се получи голямо разцепление. Пет или шест от победните и по-малките републики ще застанат на страната на Азербайджан с надеждата да създадат нов съюз и да получат част от печалбите от петрола. Другата половина ще застане на страната на Русия поради същата причина.

— Значи сме изправени пред риска от една по-широкомащабна война — каза президентът.

— Има нещо по-важно от възможността да губим петрол и да наблюдаваме как войната избухва — изтъкна Фенуик. — Мен ме плаши повече възможността Иран и руският черен пазар да сложат ръка върху петродоларите.

Президентът поклати глава.

— Ще трябва да събера Съвета на началник-щабовете по въпроса.

Вицепрезидентът кимна.

— Трябва да действаме бързо. Сега там е около десет сутринта. Събитията ще се развият много бързо. Ако ни изпреварят...

— Знам — каза президентът.

Изведнъж той се оживи. Беше готов да се справи със ситуацията. Погледна часовника си, а след това към Гейбъл.

— Червения, би ли се обадил на началник-щабовете да бъдат тук в три часа? Събуди и секретаря по печата. Искам и той да бъде тук. — Лорънс погледна към вицепрезидента. — Ще трябва да обявим тревога на 39-а ескадрила в базата в Инджирлик и на военноморските ни сили в региона.

— Това са самолетоносачите „Констелейшън“ в северната част на Арабско море и „Роналд Рейгън“ в Персийския залив, сър — каза Фенуик.

— Ще обява на тях тревога — обади се вицепрезидентът.

Той се извини и се отправи към личния кабинет на президента. Това беше малка стая в съседство с Овалния кабинет. Там бяха и

частната тоалетна на президента, както и трапезарията му.

— Трябва да уведомим също и командването на НАТО — каза президентът на Гейбъл. — Не искам те да ни обвиняват, ако решим да действаме. Ще ни бъдат нужни и пълни сведения с какви химически и биологични оръжия разполагат азербайджанските въоръжени сили. Трябва да разберем докъде биха могли да стигнат, ако не се намесим.

— Вече проверих това, сър — каза Фенуик. — От химическите оръжия те разполагат с големи резерви от антракс, а също и с метилцианид и ацетонитрил. Всички имат системи за изстрелване на ракети земя-земя. Повечето от резервите им са съсредоточени във или близо до Нагорни Карабах. Следим дали ще има придвижване на войски.

Президентът кимна и в този момент му позвъниха по вътрешната уредба. Беше заместник-секретарката му Шарлот Паркър.

— Г-н президент — каза тя, — Пол Худ иска среща с вас. Казва, че е много важно.

Фенуик не реагира. Обърна се към Гейбъл и започна да му говори тихо, като му посочваше нещо в бележника си.

За Каспийско море ли си говорят или за Худ, запита се президентът. Лорънс се замисли за момент. Ако Худ е в заблуждение съзнателно или под външен натиск, сега беше моментът да се разбере.

— Кажи му да влезе — каза президентът.

42.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 9,56 ЧАСА

— Открихме местоположението на Харпунджията — извика Корсов.

Орлов погледна към него, когато той се втурна в кабинета. Младият разузнавач бе последван от Борис Гроски, който изглеждаше на Орлов по-малко мрачен. Не беше и радостен, но поне нямаше толкова нещастен вид. В ръцете си Корсов държеше няколко листа.

— Къде се намира? — попита Орлов.

Корсов постави със замах върху бюрото на Орлов компютърните разпечатки. На една от тях имаше карта със стрелка, която сочеше към една сграда. Друга стрелка сочеше към улица, която се намираше през няколко пресечки.

— Сигналът е бил изпратен от хотел в Баку — каза Корсов. — Оттам е отишъл до булевард „Сюлейман Радимов“. Той е успореден на „Бакиханов“, където се намира хотелът.

— Дали се е обаждал на някого с клетъчен телефон? — попита Орлов.

— Според нас, не — каза Гроски. — Подслушвахме съобщенията по полицейските радиостанции от района, за да разберем нещо повече за експлозията на петролната платформа. Докато слушахме, чухме, че един микробус е бил взривен на „Сюлейман Радимов“. Сега там се извършва разследване.

— Изглежда, че не е съвпадение — добави Корсов.

— Не, не е — съгласи се Орлов.

— Нека предположим, че Харпунджията стои зад тази работа — каза Корсов. — Може да е искал да види експлозията от хотелската си стая...

— Може и да не е нужно да я вижда, след като е могъл да я чуе — рече Орлов. — Не. След като се намира в хотелска стая,

Харпунджията ще се беспокои за сигурността си. Имаме ли възможност да прецизирате по-точно откъде е бил изпратен сигналът?

— Не — отвърна Корсов. — Бил е много кратък, а нашата апаратура не е толкова чувствителна, за да определи честотата на разстояние под триста метра.

— Можем ли да се сдобием с план на хотела? — попита Орлов.

— Имам го — каза Корсов.

Той извади един лист от купчината, която държеше, и го постави до картата. На него се виждаше десететажен хотел.

— Наташа се опитва да влезе с компютъра си в списъка на резервациите — каза Гроски. Той имаше предвид двадесет и три годишната Наташа Ревская, която беше компютърният гений на Оперативния център. — Ако успее, тя ще ни даде списъка на всички мъже, резервирали единични стаи.

— Нека да ни даде и списъка на жените с единични стаи — каза Орлов. — Известно е, че Харпунджията прибягва до най-различни превъплъщения.

Гроски кимна.

— Уверени ли сте във всичко това? — попита Орлов.

Корсов, който се беше навел над бюрото, се изпъна като войник и изпъчи гърди.

— Напълно — рече той.

— Добре — каза Орлов. — Оставете ми плана на хотела. Свършихте много добра работа. Благодаря и на двамата.

Когато Гроски и Корсов излязоха, Орлов вдигна телефона. Искаше да говори с Одет за хотела и да я изпрати там. Надяваше се американецът да има достатъчно сили, за да отиде с нея.

Харпунджията не беше от тези, с които човек можеше да се справи сам.

43.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 10,07 ЧАСА

Одет Колкер разчистваше масата от закуската, когато телефонът иззвъння. Беше телефонът на апартамента, а не нейният мобифон. Това означаваше, че не се обаждаше генерал Орлов.

Тя изчака разговорът да бъде приет от телефонния секретар. Беше капитан Килар. Командирът на нейния полицейски екип не беше в стаята си, когато тя се беше обадила на дежурния сержант, за да му каже, че няма да се яви на работа, защото е болна. Килар й се обаждаше, за да й каже, че един добър и работлив полицай като нея трябва да се грижи за здравето си. Каза й, че може да отсъства колкото пожелае, за да се възстанови.

Това не се хареса твърде на Одет. Тя работеше много и въпреки че в градската полиция на Баку плащаха сравнително добре — двадесет хиляди маната годишно, което се равняваше на осем хиляди щатски долара, извънредният труд не се заплащаше. Обаче Одет не работеше само за полицията в Баку. Времето, което прекарваше пред компютъра си или по улиците, често беше заради генерал Орлов. Баку беше средище на много търговци на оръжие и на терористи, които работеха в Русия и в бившите съветски републики. Проследяването на молбите за визи, следенето на работата на митниците и проверките на списъците с пътниците на корабите, самолетите и влаковете й даваха възможност да държи под наблюдение много от тези хора.

След като прибра чиниите, Одет се извърна и погледна към госта си. Американецът беше заспал и дишаше равномерно. Беше сложила мокра кърпа на челото му и той се потеше по-малко, отколкото когато го беше довела у дома си. Беше видяла охлуванията по врата му. Сякаш някой се беше опитал да го удушси. Явно инцидентът в болницата не беше единственият опит да бъде убит. На врата му имаше и малко червено петно, като от убождане. Тя се запита дали тази

болест не е резултат от това, че му е бил инжектиран някакъв вирус. КГБ и разузнавателните служби на други източноевропейски страни често прибягваха до подобна практика, като използваха смъртоносни вируси или отрови. Токсичното вещество се поставяше в микроскопични топчета. Това бяха метални сфери със захарно покритие и многобройни дупки по повърхността. Инжектираха се с помощта на чадър, писалка или друг остръп предмет. На организма бяха нужни от няколко минути до един-два часа да разтопи захарното покритие. Това даваше време на убиеца да се измъкне. Ако този човек беше инжектиран, явно намерението не е било да умре от вируса. Той е бил използван, за да изкара колегите си на открито. Засадата при болницата беше добре организирана.

Точно като засадата, при която беше убит съпругът й в Чечения, помисли си тя. Той ѝ беше съпруг, любовник, учител и най-близък приятел. Всичко това свърши, когато Виктор беше убит в една студена, тъмна и пуста планинска местност.

Той беше успял да проникне в силите на чеченските муджахидини. В продължение на седем месеца успя да се снабди с непрекъснато сменящите се радиочестоти, на които различните бунтовнически групи поддържаха връзка помежду си. Той ги записваше и оставяше информацията, за да бъде намерена от някой агент на КГБ, който я изпращаше по радиото в Москва. Но един агент беше проявил идиотска немарливост. Беше объркал честотата, която трябваше да използва, с тази, за която докладваше. Вместо да се свърже със своите началници, той отправи радиосигнала право в един от бунтовническите лагери. Разузнавачът на КГБ беше заловен, измъчван, за да измъкнат информация от него, и убит. Той не познаваше Виктор по име, но знаеше в коя група е проникнал съпругът ѝ и кога е пристигнал. За лидерите на бунтовниците не беше трудно да се сетят кой е руският агент. Виктор винаги оставяше информацията си под някоя скала, върху която поставяше ясен знак, за да бъде намерена. Когато една нощ беше на пост, беше повален на земята от десет мъже и отведен в планината. Там ахилесовите му сухожилия бяха прерязани, както и китките на ръцете. Преди да може да пропълзи, за да потърси помощ, Виктор загина от загуба на кръв. Последното си съобщение за нея беше изрисувал върху дънера на едно дърво със собствената си кръв. Беше малко сърце, в което беше изписал инициалите на жена си.

Мобилният телефон на Одет тихо иззвъня. Тя го взе от шкафа в кухнята и се обрна с гръб към госта си. Говореше тихо, за да не го събуди.

— Да?

— Мисля, че открихме къде се намира Харпунджията.

Това изостри вниманието на Одет.

— Къде?

— В един хотел недалеч от теб — каза Орлов. — Сега се опитваме да разберем коя е стаята му.

Одет бързо отиде до леглото. Всяка вечер, когато си тръгваше от полицейския участък, беше длъжна да оставя револвера си в службата. Но в нощното си шкафче държеше резервен пистолет. Беше винаги зареден. Една жена, която живееше сама, трябваше да бъде предпазлива, а една агентка в чужбина или у дома — още повече.

— Каква е задачата? — попита Одет.

— Да бъде ликвидиран — каза Орлов. — Не можем да рискуваме и да го оставим да се измъкне.

— Разбрано — каза спокойно тя.

Вярваше в работата, която вършеше, в това, че защитава интересите на страната си. Не се притесняваше да убива, щом като по такъв начин щеше да бъде спасен животът на други хора. Човекът, когото беше убила преди няколко часа, не означаваше за нея нещо повече от някой, с когото се беше разминал на улицата.

— След като решим кой от гостите на хотела може да е Харпунджията, ти ще трябва да го посетиш — каза Орлов. Останалото ще зависи от това как ще постъпи той, как ще действа. Какво ще прочетеш в очите му. Сигурно ще е взел душ, но ще изглежда уморен.

— Копелето, изглежда, е имало доста работа — рече Одет. — Мога да позная, когато един мъж се чувства изморен.

— Има вероятност той да не отвори вратата за някой от персонала на хотела — продължи Орлов. — Ако се представиш за камериерка или човек от охраната, това може само да го накара да бъде нащрек.

— Така е — каза тя. — Ще намеря начин да вляза и да го изненадам.

— Разговарях с нашия човек, който изготвя портрети на интересуващи ни лица — каза Орлов. — Ако успееш да влезеш при

него, той сигурно ще изглежда много спокоен, дори учтив и готов да ти окаже съдействие. Може да се опита да те подкупи или да те накара да се почувствуаш по-уверена. Може да се опита да отвлече вниманието ти, за да те нападне. Не го слушай какво говори. Преценявай сама и си свърши работата. Няма да се изненадам, ако той има подгответи предварително няколко капана. Може да е сложил газов патрон във вентилационната тръба, да е поставил взривно устройство някъде или магнезиева светкавица, за да те заслепи. Може да я е свързал с ключа за осветлението или с дистанционно в петата му, може да е нещо, което би могъл да активира, докато си връзва връзката на обувката. Не знаем достатъчно за него, за да бъдем сигурни какви мерки може да е взел в стаята за сигурността си.

— Всичко ще бъде наред — увери го Одет. — Ще го открия и ще го неутрализирам.

— Бих искал да можех да те посъветвам да отидеш с отряд полициаи — рече, извинявайки се, Орлов. — Но това не е за препоръчване. Един вик, шумът от приближаващи се коли, всяко нещо, което му се стори необично, може да събуди подозрението му. Харпунджията може дори да усети присъствието им. Ако това стане, може да се измъкне преди дори да успееш да стигнеш до него. Сигурен съм, че внимателно е подгответил пътищата си за бягство. А може да се опита да вземе и заложници.

— Разбирам — рече Одет. — Добре, в кой хотел е Харпунджията?

— Преди да ти кажа това, разкажи ми как е твоят гост? — попита Орлов.

— Спи — отговори тя. Погледна към мъжа в леглото. Той лежеше по гръб, с ръце, изпънати отстрани на тялото. Дишаше бавно и тежко. — Каквото и да е заболяването му, сигурно е причинено изкуствено — каза тя. — Вероятно чрез инжекция.

— Как е температурата?

— Мисля, че спадна малко. Ще се оправи.

— Добре — рече Орлов. — Събуди го.

— Господине? — Заповедта направо я изуми.

— Искам да го събудиш — каза ѝ Орлов. — Ще го вземеш с теб.

— Но това е невъзможно — протестира Одет. — Не знам дори дали американецът може да се държи на краката си.

— Ще се държи — каза Орлов. — Трябва.

— Господин генерал, това няма да ми бъде от помощ...

— Няма да те изправя срещу Харпунджаията без подкрепата на някой опитен човек — рече Орлов. — Знаеш как се постъпва в такива случаи. Трябва да го направиш.

Одет поклати глава. Тя знаеше как се постъпва. Виктор я беше научил. Петите на човека се изгаряха със запалени клечки кибрит. Това се правеше не само за да бъде разбуден болен или човек, изпаднал в безсъзнание от мъчения. Болката го държеше буден и нащрек, докато вървеше.

Одет отново поклати глава. По принцип оперативният агент действаше самостоятелно. Това, което се беше случило с Виктор, показваше само колко опасно е да се работи с друг, дори и за кратко. Дори американецът да се чувстваше добре, тя пак не беше сигурна дали би искала да има партньор. А болен, той щеше да ѝ бъде повече в тежест, отколкото в помощ.

— Добре — каза Одет. Тя обърна гръб на американеца и се отправи към кухнята. — Къде е той?

— Според нас Харпунджаията е в хотел „Хаят“ — каза ѝ Орлов.

— В момента се опитваме да влезем в компютъра на администрацията. Ще ти съобщя, ако научим нещо оттам.

— Ще бъда там след десет минути — обеща Одет. — Има ли нещо друго, генерале?

— Само това — каза Орлов. — Никак не ми се ще да те изпращам срещу този човек. Искам и двамата да бъдете много предпазливи.

— Ще внимаваме — увери го Одет. — Благодаря.

Тя затвори и окачи мобилния телефон на колана си. Взе пистолета и един кобур за захващане през глазена от ношната масичка и го постави на крака си. Дългата ѝ полицейска пола закриваше оръжието. Сложи един заглушител в десния си джоб. В болницата беше използвала сгъваем нож, който още беше в левия джоб на полата ѝ. Ако не ѝ потрябаше за самозащита, можеше да го използва и за хвърляне. Ако поради някаква причина бъдеше спряна евентуално от охраната на хотела, Одет можеше да каже, че отива при приятеля си, който при проверката ще се окаже, че вече е напуснал хотела. Можеше да каже също, че е сбъркала вратата, на която е почукала, и че

Харпунджията я е нападнал. С нейна помощ, а и като се възползва от информацията, дадена й от Орлов и от американците, полицията можеше да направи връзка между мъртвия и терористичното нападение.

Тя обаче се надяваше, че няма да се наложи да обяснява нищо на когото и да било. Ако успееше да го изненада, Одет можеше да завари Харпунджията сравнително неподготвен.

С леко присвирти крака и на пръсти тя стигна до вратата на апартамента. Дървеният под под краката ѝ силно изскърца. Странно, помисли си Одет, досега тук никога не ѝ се беше налагало да пази тишина. До днешния ден никой освен нея не беше лягал в леглото ѝ. Не че съжаляваше за това. Виктор я беше задоволявал напълно.

Отвори вратата. Преди да излезе, погледна към заспалия американец.

Почувства се гузна, че беше излъгала генерал Орлов. Въпреки че в нейната професия лъжата беше нещо нормално, никога не беше лъгала Орлов. За щастие в тази ситуация тя печелеше при всички случаи. Ако успееше да се справи сама с Харпунджията, Орлов щеше да бъде сърдит, но не много. Ако се провалеше, нямаше да бъде жива, за да чуе как ще ѝ се кара.

Одет излезе в коридора и тихо затвори вратата. Ако се провалеше в тази задача, сигурно щеше да слуша укорите на Виктор, и то завинаги.

Тя се усмихна. И в този случай печелеше.

44.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК 2,08 ЧАСА

Един таен агент отвори вратата на Овалния кабинет, за да пропусне Пол Худ. Голямата бяла врата се затвори след него с леко щракване, но звукът се стори много силен на Пол, докато прекосяваше килима пред бюрото на президента. Такива бяха и ударите на сърцето му. Нямаше как да разбере дали Фенуик е самостоятелно действащ негодник, или беше част от екип. При всички случаи обаче щеше да бъде изключително тежка задача да убеди другите, че той участва в някакъв международен заговор.

Атмосферата в стаята беше враждебна. Худ я почувства още преди да види лицата на вицепрезидента, Фенуик и Гейбъл. Никой не се извърна да го погледне, а изражението на президента беше направо сурово. Веднъж Майк Роджърс беше разказал как когато постъпвал в армията, имал командващ офицер, чието лице изразявало открито неодобрение. Гледал го така, сякаш искал да му откъсне главата и да играе с нея футбол.

Лицето на президента имаше същото изражение.

Худ бързо мина покрай столовете, за да стигне до бюрото на президента. През прозорците зад него се виждаше монументът на Вашингтон, ярко осветен от лунната светлина. Видът му разпали у Худ така нужния му кураж.

— Господин президент, господа, съжалявам, че се натрапвам, обаче това не може да чака — каза той.

— При вас нещата никога не могат да чакат — рече Фенуик. Той погледна зелената папка в скута си.

Изпреварващ удар, каза си Худ. *Копелето си го бива.* Извърна се и погледна шефа на АНС. Ниският, строен мъж имаше дълбоко хълтнали очи под гъстата, къдрава бяла коса. Белотата на косата му подчертаваше тъмния цвят на очите.

— Вашият екип от край време е известен, че има навика да се хвърля слепешката във всяка криза, господин Худ. И при онази в Северна Корея, и в долината Бекаа в Ливан, и при кризата със заложниците в ООН. Вие сте клечката кибит, която някой ден ще подпали някое огнище на напрежение.

— Все още нямаме подобен случай — отбеляза Худ.

— Все още — съгласи се Фенуик. Той погледна към Лорънс. — Господин президент, трябва да приключим с прегледа на нашите сведения, за да можете да вземете решение във връзка със ситуацията в Каспийския район.

— Какво общо има Морис Чарлс с тази ситуация? — попита Худ, продължавайки да гледа Фенуик. Не смяташе да му даде възможност да се измъкне.

— Чарлс? Терористът ли? — попита Фенуик.

— Същият — рече Худ.

Не каза нищо повече. Искаше да види каква ще бъде реакцията на другия по-нататък.

Президентът погледна към Фенуик.

— На АНС известно ли е, че Чарлс е замесен в тази работа?

— Да, господин президент, известно ни е — призна Фенуик. — Но не знаем какво е неговото участие. Сега проверяваме.

— Може би аз ще мога да ви насоча в правилната посока, господин Фенуик — обади се Худ. — Морис Чарлс е поддържал връзка с АНС както преди, така и след нападението на иранската петролна платформа.

— Това са глупости! — възмути се Фенуик.

— Сигурен ли сте? — настоя Худ.

— Да! — отвърна рязко Фенуик. — Никой в моята организация не би имал нещо общо с този човек!

Худ очакваше, че Фенуик ще отрича по всякакъв начин обвинението. Обаче нито вицепрезидентът, нито Гейбъл се обявиха в негова защита. Може би защото знаеха, че е вярно?

Худ се обърна към президента.

— Сър, имаме всички основания да вярваме, че Чарлс, т.е. Харпунджията, е замесен в разрушаването на платформата.

— Доказателства от кого? — настоя Фенуик.

— От източници, неподлежащи на съмнение — отвърна Худ.

— Кой? — попита вицепрезидентът Котън.

Худ се извърна към него. Вицепрезидентът беше спокоен и разумен човек. Худ нямаше как да не изплюе камъчето.

— Генерал Сергей Орлов, командир на руския Оперативен център.

Гейбъл поклати глава, а Фенуик вдигна нагоре очи.

— Руснаците — каза с пренебрежение вицепрезидентът. Точно те може да са изпратили Черкасов в района, за да извърши нападението на платформата. Тялото му е било намерено във водата наблизо.

— Москва има всички причини да не иска да се намесваме в района — каза Гейбъл. — Ако Азербайджан бъде прогонен от каспийските находища, Москва може да сложи ръка на повечето от тях. Господин президент, предлагам да отложим разглеждането на тази част от проблема, докато решаваме по-важния въпрос за мобилизацията на иранските въоръжени сили.

— Прегледахме сведенията, дадени ни от Орлов, и сме на мнение, че те са точни — заяви Худ.

— Бих искал да ги видя — каза Фенуик.

— Ще ги имате — обеща Худ.

— Предполагам, че не сте дали на генерал Орлов наши секретни кодове, за да му помогнете да подслушва разговорите на АНС, нали?

Худ не му отговори.

— Господин президент, Харпунджията е експерт в създаването и изпълнението на сложни версии за прикритие на действията си. Ако той участва в тази операция, ще трябва да проучим внимателно всяко доказателство, до което можем да се доберем. Трябва също да уведомим Техеран, че това действие може да няма нищо общо с Баку.

— Нищо общо ли? — прекъсна го Фенуик. — Доколкото ни е известно, тъкмо те може би са наели Харпунджията.

— Може и да сте прав — каза Худ. — Това, което искам да кажа, е, че нямаме никакви доказателства освен факта, че Харпунджията се намира в района и че вероятно е замесен в нападението.

— Това не са преки доказателства — рече Фенуик. — Освен това аз си изгубих един ден, опитвайки се да сложа началото на диалог с Техеран за размяна на разузнавателна информация. Истината е, че те ни нямат доверие, а и ние не можем да им се доверим.

— Това не е истина! — каза гневно Худ. После се овладя. Трябваше да внимава, да не избухва. Чувстваше се крайно изморен и изнервен. Обаче ако не се владееше, нямаше да е убедителен. — Истината — продължи по-спокойно той — е, че между АНС, конгресната комисия за разузнаване и Овалния кабинет редовно е имало размяна на заблуждаваща информация...

— Господин президент, ние трябва да действаме — каза спокойно Фенуик. — Иран придвижва кораби в Каспийския район. Това е факт и на него трябва да се реагира незабавно.

— Съгласен съм — рече президентът.

Котън погледна към Худ. В очите на вицепрезидента нямаше враждебност.

— Пол, ако имаш някакви беспокойства от действията на АНС, трябва да представиш доказателствата си пред конгресната комисия по разузнаването, а не на нас. Те трябва да се занимаят с тях.

— Когато вече ще бъде твърде късно — каза Худ.

— Твърде късно за какво? — попита президентът.

Худ се обърна към него.

— Не знам отговора на този въпрос, сър — призна той. — Но наистина смяtam, че точно в този момент трябва да се въздържите от вземането на решения във връзка със ситуацията в Каспийско море.

Фенуик поклати глава.

— И то само на основание на приказките на руснаците, които може в момента да изпращат самолети и кораби в района.

— Господин Фенуик има основание да говори така — рече президентът.

— Руснаците наистина могат да имат някакви планове относно каспийския петрол — съгласи се Худ. — Това само по себе си не опровергава сведенията, получени от генерал Орлов.

— Колко време ще ти е нужно, Пол?

— Дайте ми още дванадесет часа — каза Худ.

— Дванадесет часа ще дадат на Иран и на руснаците време да разположат корабите си в петролните полета на Азербайджан — обади се Гейбъл.

Президентът погледна часовника си. Помисли за момент и каза:

— Ще ти дам пет часа.

Худ не искаше точно това, но очевидно беше всичко, което можеше да получи за момента. И той го взе.

— Ще ми трябва кабинет — рече той. — Не искаше да губи време да се връща в Оперативния център.

— Вземи съвещателната зала на правителството — каза президентът. — Така ще знам, че си приключи до седем часа и тогава ще можем да действаме.

— Благодаря, сър — каза Худ.

Обърна се и си тръгна, без да поглежда към останалите. Сега враждебността беше много по-голяма, отколкото когато пристигна. Беше сигурен, че беше дръпнал бика за опашката, без да има достатъчна огнева мощ.

Би било прекалено да очаква, че президентът ще повярва на всичко, което му беше казал. Дори и след предишния им разговор Лорънс очевидно все още не можеше да приеме възможността Фенуик да се окаже предател. Но поне не я беше отхвърлил напълно. Худ беше успял да спечели малко време.

Той тръгна надолу по тихия, покрит със зелен килим коридор в западното крило. Мина покрай двама безмълвни агенти от президентската охрана. Единият стоеше пред Овалния кабинет. Другият беше застанал в коридора между вратата, която водеше към кабинета на секретаря по печата в северозападния край, и вратата към съвещателната зала на правителството в североизточния край.

Худ влезе в дългото помещение. По средата стоеше дълга конфrentна маса. Зад нея в северния край на залата имаше бюро с компютър и телефон. Худ отиде там и седна.

Първата му работа беше да се свърже с Хърбърт. Трябваше да се опита да получи повече информация за контактите на Харпунджията с АНС. Но дори и да разбереше точно кога са били разговорите и с кого, това нямаше да убеди лесно президента в наличието на заговор.

Худ се нуждаеше от доказателство, а точно в този момент не знаеше как да се добере до него.

45.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 10,20 ЧАСА

Когато беше космонавт, генерал Орлов се беше научил да разгадава мислите по гласовете. Често пъти това беше единственият начин да научи дали има някакъв проблем с полета. Веднъж от командния център на Земята му бяха казали, че с мисията му на космическата станция „Салют“ всичко е наред. В действителност под въздействието на микрочастиците в космическия прах и облака от химикали, изхвърлян от ракетните двигатели на космическия кораб, слънчевите панели бяха корозирали. Те бяха толкова сериозно повредени, че в станцията щеше да има загуба на енергия още преди космическият кораб „Космос“ от Земята да пристигне, за да ги върне у дома.

Първият сигнал за бедата дойде от гласа на човека, с когото поддържаше връзка със Земята. Интонацията му беше малко по-различна от обикновено. От годините, прекарани като летец-изпитател, Орлов вече беше свикнал да различава подобни нюанси в гласовете. Настоя да му кажат какъв е проблемът със „Салют“. Целият свят чу този разговор, което постави Кремъл в неловко положение. Но така Орлов успя да изключи някои не толкова жизненоважни системи и да спести енергия, вместо да чака учените да решат как да подредят останалите функциониращи панели и същевременно да ги предпазят от по-нататъшна корозия.

Орлов имаше пълно доверие в Наталия Басова. Но не винаги ѝ вярваше, което не беше същото нещо. В тона ѝ имаше нещо, което го разтревожи. Като че ли тя криеше нещо. Също като човека, който служеше за връзка със Земята.

Няколко минути след като говориха по нейния мобилен телефон, Орлов набра номера на телефона, регистриран на името на Одет Колкер в апартамента ѝ. Той звъня десетина пъти, но никой не

отговори. Това накара Орлов да се надява, че американецът е тръгнал с нея. Двадесет минути по-късно пак позвъни.

Този път отговори глас, който леко заекваше, и то на английски.

Орлов погледна номера на телефона, за да се увери, че не е сбъркал. Не беше. Жената беше тръгнала без американеца.

— На телефона е генерал Сергей Орлов — каза той на човека. — Господин Батат ли е?

— Да — отвърна уморено Батат.

— Господин Батат, жената, която ви спаси, е моя подчинена — продължи Орлов. — Тя излезе, за да се опита да се справи с човека, който ви нападна на плажа. Знаете за кого говоря, нали?

— Да — отговори Батат. — Знам.

— Тя е без подкрепление и се тревожа за нея и за мисията ѝ — каза Орлов. — Чувствате ли се достатъчно добре, за да се движите из града?

Отговорът не последва веднага. Орлов чу стонове и пъшкане в слушалката.

— Станах. Виждам дрехите си да висят на вратата — каза Батат.

— Ще вървя на почивки. Къде трябва да отида?

Орлов каза на американеца, че няма представа какъв е планът на Одет и дали изобщо тя има такъв. Добави, че неговият екип все още се опитва да влезе в компютъра на хотела, за да разбере кои стаи са заети само от по един мъж.

Батат помоли Орлов да му извика такси, защото не говореше езика.

Орлов му обеща и му благодари. Даде на Батат телефонния номер на Оперативния център и затвори. Остана неподвижен известно време. Като се изключи жуженето на флуоресцентната лампа на бюрото му, в кабинета под земята цареше мъртва тишина. Дори в космоса не беше толкова тихо. Винаги се чуваше някакво пукане, когато металът се нагряваше и охлаждаше или незакрепени предмети се удряха в апаратурата. В тръбите се чуваше звук от минаващия през тях охладител, а също и от нахлуващия през вентилационните устройства въздух. Освен това от време на време някой говореше в шлемофоните или от Земята, или някъде другаде в кораба.

Не и тук. Това място беше най-самотното, което можеше да си представи човек.

Одет вече вероятно беше стигнала до хотела и беше влязла вътре. Можеше да ѝ се обади и да ѝ нареди да се върне, но според него тя нямаше да го послуша. А след като веднъж беше решила да действа, той не искаше да я смущава. Тя трябваше да знае, че я подкрепя.

Орлов беше ядосан, че Одет не се беше подчинила на заповедта и го беше изльгала. Ядът му обаче не беше много силен, защото разбираще кое беше накарало жената да действа така. Съпругът ѝ също предпочиташе да действа сам и загина заради небрежността на друг човек.

Въпреки това тя не можеше да решава вместо Орлов. Неговата грижа беше не само да бъде заловен или убит Харпунджията, но да вземе мерки Одет да не свърши като Виктор.

46.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 10,31 ЧАСА

Имаше голямо движение и на Одет ѝ трябваше два пъти повече време, за да стигне до „Хаят“. Паркира колата в една странична улица на по-малко от една пряка от входа на хотела. Не искаше да спира отпред. Там някъде все още имаше един снайперист на свобода — човекът, застрелял американския дипломат пред болницата. Убиецът може би държеше под наблюдение хотела заради Харпунджията. Може да беше видял колата ѝ при болницата и сега да я разпознае.

Сутринта беше слънчева и изминаването на краткото разстояние до входа на хотела подейства добре на Одет. Въздухът беше свеж и тя дишаше с пълни гърди. Запита се дали Виктор се беше чувствал така, когато е бил в Чечения. Дали някои прости радости от живота доставят по-голямо удоволствие от обикновено, когато съществува опасност да загубиш всичко.

Одет беше минавала два пъти преди през задния вход на хотела. Първият път беше, когато трябваше да помогне на готвач, който се беше изгорил на един тиган. Другият път беше, за да усмири един човек, който се оплакваше от голямата сума, написана в сметката му. Знаеше как се минава през задния вход, обаче не мислеше, че ще срещне там Харпунджията. Предполагаше, че той е влязъл и е излязъл през парадния вход. Промъкването през някоя врата за персонала или през прозорец на първия етаж можеше да привлече вниманието към него. За опитните терористи най-доброто прикритие беше да се действа пред очите на всички.

Опитният контратерорист ги чака да се появят, вместо да ги нападне в леговището им.

Обаче Одет не знаеше кога Харпунджията ще напусне хотела. Това можеше да стане посред нощ. Можеше да е в ранния следобед, а можеше да бъде и след три дни. Тя не можеше да стои тук през цялото

време. Нямаше също представа дали щеше да бъде предрешен или не. Знаеше, че той може да наеме някоя проститутка, която да се представи за негова дъщеря, съпруга и дори майка. В Баку имаше и стари проститутки, а също и много млади. Одет лично беше арестувала няколко от тях.

Съществуваха много възможности, които налагаха да се добере до Харпунджаията, преди да си е тръгнал. Въпросът беше как да го открие. Нямаше представа как се казва или под какво име се представя.

С изключение на прякора му Харпунджаията, помисли си тя. Това я развесели. Може би трябваше да тича по коридорите и да вика името му. Да гледа коя врата няма да се отвори. Всеки, който не реагираше на виковете й, можеше да бъде Харпунджаията.

Одет зави зад ъгъла и се отправи към фасадата на хотела. Точно на ъгъла имаше вестникарска будка. Едно извънредно издание вече съобщаваше за струпването на иракски въоръжени сили в Каспийско море. Имаше снимки, направени от разузнавателни самолети, на които се виждаха напредващите ирански бойни кораби. Баку винаги е бил сравнително далеч от военни действия. Това беше нещо ново за столицата на страната. Така се обясняваше и голямото движение. Повечето хора живееха в предградията. Много от тях вероятно бяха дошли на работа, бяха чули новината и сега се измъкваша от града, очаквайки нападение.

Под оцветената в златисто и зелено тента имаше само един човек — портиер в сив блейзър и със сива шапка на главата. Отпред нямаше автобуси за развеждане на гости на хотела из забележителностите на града, но в това нямаше нищо чудно. Обикновено те потегляха до девет сутринта. Туристите, влезли в страната с група, вероятно нямаше да могат да си тръгнат по-рано и беше почти сигурно, че бяха продължили изпълнението на предварителната програма. Освен това уреждането на сметките за престоя обикновено ставаше по обяд. Онези, които наистина имаха желание да си тръгнат, вероятно звъняха по телефоните, за да си направят резервации за самолет, влак или автобус.

„Ама разбира се — помисли си тя. — Телефонът.“

Орлов беше казал, че Харпунджаията се е обаждал, използвайки засекретен телефон. Това би могло да означава, че той вероятно не е

имал разговори от телефона на хотела. Тя трябваше да търси мъж, наел самостоятелна стая, който няма сметка за водени разговори.

Одет влезе в хотела. Не погледна към receptionията, когато пресичаше фоайето. Не искаше да рискува да бъде видяна от управителя или някой от служителите, които можеха да я познаят. Първата й работа беше да завие вдясно към коридора, който водеше към помещението на домакинката. Дългата, полуупразна стая се намираше на гърба на хотела. Вътре имаше бюро, зад което седеше домакинката, а пред нея бяха наредени картите на стаите за почистване. Зад нея в редица бяха количките на чистачките. От дясната ѝ страна имаше табло, на което бяха закачени ключовете на всички стаи. Най-долу в една редица бяха серийните ключове, които всяка сутрин се раздаваха на чистачките. Оставаха две резервни връзки ключове.

Одет попита възрастната жена дали би могла да й даде още малко шампоан. Усмихвайки се любезно, домакинката стана и отиде при една от количките. Докато беше с гръб, Одет взе едната връзка. Жената се върна с три малки бутилки шампоан. Попита Одет дали има нужда от нещо друго, но тя отговори отрицателно и й благодари. Върна се във фоайето и отиде при телефонните будки, които бяха наредени в една ниша в дъното.

Докато вървеше, мобилният й телефон иззвъня. Бързо влезе в една от будките, затвори вратата и чак тогава се обади.

Орлов й каза, че неговите хора са успели да влязат в компютъра на хотела и че възможностите са пет. Одет си записа имената и номерата на стаите.

— Можем да стесним още малко кръга — каза й Орлов. — Ако някой иска да напусне бързо страната, ще каже, че е от страна, чиито граждани азербайджанците не биха искали да се мотаят наоколо.

— Иранец — рече Одет.

— Не — възрази Орлов. — Иранците могат и да бъдат арестувани. По-вероятно е да се представи за руснак. В хотела те са двама.

Одет каза, че би могла да стесни още повече кръга, като провери дали са водени разговори от телефона на стаята.

— Добре разсъждаваш — каза Орлов. — Изчакай, докато проверяваме. Одет, има и още нещо.

Тя усети как стомахът ѝ се сви. В гласа на генерала имаше нещо.

— Преди няколко минути говорих с господин Батат — каза Орлов.

Одет се почувства така, сякаш беше връхлетяла внезапно върху дебел клон, паднал на земята. Устремът ѝ секна и в главата ѝ нещо започна да пулсира. Мислеше, че беше постъпила правилно, като беше оставила у дома болния човек. Обаче не се беше подчинила на заповедта и не знаеше какво да каже в своя защита.

— Американецът е на път към хотела — продължи спокойно генерал Орлов. — Казах му да те потърси във фоайето. Преди да се опиташ да се справиш с твоя човек, ще трябва да го изчакаш. Разбрали, Одет?

— Да, господине — отговори тя.

— Добре.

Одет остана да чака, докато хората на Орлов проверяват списъка с регистрациите в хотела. Дланите ѝ се изпотиха не толкова от притеснение, а от това, че я бяха хванали. По природа беше честна жена и държеше на доверието на Орлов. Надяваше се, че той разбира защо беше излъгала. Не беше само за да предпази Батат. Сама можеше да се концентрира по-добре върху изпълнението на задачата, отколкото в компанията на болния мъж.

Според сведенията в компютъра на хотела двама от петимата мъже гости не бяха водили разговори от телефоните на стаите си. Един от тях беше Иван Ганиев — по националност руснак. Орлов ѝ каза, че хората му проверяват и данните в компютъра за почистването на стаите. Според последното съобщение, което беше с вчерашна дата, стаята на Ганиев номер 310 не беше чистена три дни и той беше вътре.

Междувременно Орлов потърси данни за човека с помощта на своя компютър. Те бързо се появиха.

— Ганиев е консултант по телекомуникации, който живее в Москва. Проверяваме адреса му, за да сме сигурни, че не е фалшив. Изглежда, че няма постоянно назначение на работа — каза Орлов.

— Значи няма откъде да проверим личното му досие и биографията му — отбеляза Одет.

— Точно така — съгласи се Орлов. — Регистриран е в Централното техническо бюро за даване на разрешителни, но е известно, че те могат да се вземат и чрез подкуп. Ганиев няма

семейство в Москва, няма постоянна месторабота и си получава пощата в пощенска кутия.

В това има логика, помисли си Одет. В пощенската му кутия не се струпваха писма и вестници, а така съседите му не можеха да разберат дали е в града или отсъства.

— Почакай, намерихме адреса му — рече Орлов. За момент той замълча. После каза: — Той е. Трябва да е той.

— Защо мислите така?

— Жилището на Ганиев е на една пресечка от Киевската станция на метрото — каза й Орлов.

— Което означава...?

— Точно там загубихме следите на Харпунджията при други два случая — каза Орлов.

В този миг Батат влезе във фоайето. Изглеждаше така, както Виктор някога след десетрудов боксов мач в армейско аматьорско състезание. Едва се държеше на крака. Той видя Одет и се отправи към нея.

— Изглежда, че това е нашият човек — каза тя. — Ще действаме ли според плана?

Това беше най-трудната част от работата на разузнавача. Да вземе решение на живот и смърт, базиращо се на едно логично предположение. Ако генерал Орлов беше сгрешил, щеше да загине невинен човек. Нямаше да е нито първият, нито последният. Националната сигурност не беше застрахована от грешки. Обаче ако беше прав, можеше да бъде спасен животът на стотици хора. Освен това имаше и възможност Харпунджията да бъде заловен и предаден на азербайджанските власти. Дори и това да можеше да стане, при подобна възможност имаше два проблема. Първият беше, че азербайджанците щяха да разберат коя в действителност беше Одет, а по-лошото беше, че те можеха да не пожелаят да екстрадират Харпунджията. Той беше нападнал иранска петролна платформа, руски сгради и американски посолства. Азербайджанците можеха да пожелаят да се разберат с него. Да го освободят срещу съгласието му да им сътрудничи и да им помогне в извършването на някая тяхна тайна операция. Москва не можеше да си позволи такъв рисков.

— Ще трябва да чакаш пристигането на американец — каза Орлов.

— Той вече е тук — отговори Одет. — Искате ли да говорите с него?

— Не е необходимо — каза Орлов. — Вероятно Харпунджаията носи със себе си модерна апаратура като прикритие. Искам да вземете част от нея, както и всякакви пари, които намерите в него. Извадете чекмеджетата и изпразнете багажа му. Направете така, че да изглежда като обир. И преди да влезете в стаята, си осигурете път за бягство.

— Добре — каза тя.

В тона на Орлов нямаше нищо покровителствено. Просто им даваше инструкции и повтаряше на глас какво трябва да се направи, за да не пропусне нещо. Искаше да се увери, че преди да затвори телефона, двамата с Одет са наясно какво трябва да се направи.

Орлов замълча за момент. Одет си помисли, че гледа данните в компютъра си. Сигурно търсеше допълнително потвърждение, че това е противникът им. Или пък някаква причина, която да подсказва, че не е той.

— Уреждам да получите самолетни билети, в случай че ви потрябват, когато приключите — каза той. Изчака още малко, а след това казва: — Хайде, тръгвайте.

Одет потвърди заповедта и затвори.

47.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 2,32 ЧАСА

Худ затвори вратата на правителствената зала след себе си. Върху малка масичка в далечния ъгъл имаше машина за кафе. Първото нещо, което направи, когато влезе, беше да си свари кана кафе, като използва бутилирана вода. Почувства се гузен, че прави това по време на криза, но имаше нужда от ободряващия кофеин, и то голяма. Въпреки че мозъкът му продължаваше да работи бързо, чувствуващ ужасна тежест в клепачите и в тялото от раменете надолу. Дори миризмата на завиращото кафе му действаше ободряващо. Докато стоеше и наблюдаваше парата, мислите му се върнаха към съвещанието, от което току-що беше излязъл. На този етап най-бързият начин за преодоляване на кризата беше да се пребори с Фенуик и останалите, с които той заговорничеше. Надяваше се да се върне при тях с информация, която щеше да обърка Фенуик или Гейбъл.

— Трябва ми време да размисля — промълви той. Време да прецени как ще е най-добре да ги атакува, ако не разполага с нещо повече от това, което знаеше до момента.

Худ се отдръпна от машината за кафе. Седна в края на голямата конферентна маса и придърпа към себе си един от телефоните. Обади се на Боб Хърбърт, за да разбере дали шефът на неговото разузнаване има някакви новини и дали е успял да открие източници, които да му кажат нещо повече за Харпунджията и контактите му с АНС.

Той обаче не можеше да го зарадва с нещо ново.

— Освен това, че понякога и липсата на новини е новина — добави Хърбърт.

Той вече беше събудил няколко свои познати, които или работеха за АНС, или бяха запознати с дейността ѝ. Това, че им се обаждаше посред нощ, му даваше предимството да ги завари неподгответни. Ако знаеха нещо, може би щяха да се изпуснат. Хърбърт ги попита дали

някой от тях знае за увертюрите на американското разузнаване към Иран.

Никой не знаеше нищо по въпроса.

— Което не трябва да ни изненадва — рече Хърбърт. Едно толкова важно и деликатно нещо би трябало да се знае само на най-високо равнище. Също така беше вярно, че ако за операцията знаеше повече от един човек, всички би трябало да са подочули това-онова за нея. А не беше така.

— Може би много хора в АНС не знаят за нея — каза Худ.

— Много е възможно — съгласи се Хърбърт и съобщи, че все още чака сведения от източници в Техеран, които може и да знаят нещо. — Единствените солидни сведения, с които разполагаме, са от хората на Майк в Пентагона — рече Хърбърт. — Военното разузнаване е регистрирало признания за активизиране на руските въоръжени сили в Каспийския район. Стефан Вийнс от Националното бюро за разузнаване потвърждава информацията. Крайцерът клас „Слава“ „Адмирал Лобов“ явно вече се е отправил на юг, а към него е на път да се присъединят разрушителят „Адмирал Чебаненко“, няколко корвети и ракетни катери. Майк очаква до няколко часа да започне охраняването на руските петролни инсталации от въздуха.

— И всичко това започва от Харпунджията или от този, който го е наел — рече Худ.

— Айзенхауер пръв използва метафората с ефекта на доминото през 1954 година — припомни Хърбърт. — Тогава той заяви: „Да речем, че имаш поредица от плочки. Събориш ли първата, последната ще падне много бързо.“ Каза го във връзка с Виетнам, но аналогията е валидна и за случая.

Хърбърт беше прав. На ефекта на доминото можеше да се разчита и плочките можеха много бързо да паднат една след друга. Единственият начин това да не стане е да успееш да разместиш навреме няколко от тях.

След като затвори телефона, Худ си наля кафе, седна на един от кожените столове и набра номера на Сергей Орлов. Прясното черно кафе внесе живителна струя в тялото му. В тази бъркотия дори и мимолетната почивка беше от огромно значение.

Генералът му съобщи последните новини около Харпунджията. Худ усети напрежението в гласа на руснака, докато той му обясняваше

какъв е общият план. Худ напълно споделяше безпокойството му. Тревожеше се за агентката си Одет и горещо желаеше да бъде сложен веднъж завинаги край на кариерата на зловещия терорист. Беше му се случвало да изпадне в подобна ситуация и беше победил, но беше претърпял и загуби. Тази работа не беше като по филмите, в които положителният герой при всички случаи печели.

Худ продължаваше да разговаря по телефона с генерал Орлов, когато вратата се отвори. Погледна нататък.

Беше Джак Фенуик. Времето за размисъл беше свършило.

Шефът на АНС влезе и затвори вратата след себе си. Правителствената зала беше голяма, но изведнъж като че ли стана малка и тясна.

Фенуик отиде при машината за кафе и си наля една чаша. Худ почти привършва разговора. Приключи колкото може по-бързо, но без да създава впечатление, че е припрян. Не искаше Фенуик да чуе за какво става дума. Същевременно не желаеше да покаже на шефа на АНС и следа от отчаяние.

Затвори телефона. Отпи гълтка кафе и погледна към Фенуик. Черните очи на последния се взираха в него.

— Надявам се, че нямаш нищо против — рече Фенуик. Той посочи към кафето.

— Защо ще имам? — каза Худ.

— Не знам, Пол — рече Фенуик и сви рамене. — Понякога хората започват да си пазят нещата. Между другото, кафето е добро.

— Благодаря.

Фенуик седна на ръба на масата само на метър от Худ.

— Правим малка почивка — каза той. — Президентът чака да пристигнат членовете на Съвета на началник-щабовете и държавният секретар, преди да вземе решение по каспийската криза.

— Благодаря за съведението.

— Няма защо — рече Фенуик. — Мога да ти дам нещо повече от това уведомление — продължи той. — Мога да ти предложа и една прогноза.

— Така ли?

Фенуик уверено поклати глава.

— Президентът ще реагира с военни мерки, и то енергично. Дължен е.

Както от Оперативния център, така и в АНС имаха достъп до снимките от шпионските спътници, изпращани от Националното бюро за разузнаване. Без съмнение и Фенуик беше уведомен за действията на руснаците.

Худ стана, за да си налее още кафе. Спомни си какво си беше мислил само преди няколко минути.

Единственият начин да се попречи на плочките от доминото да не паднат беше да разместиш навреме няколко от поредицата.

— Въпросът не е какво ще направи президентът, а какво ще направи страната. Какво ще направим ние — каза Фенуик.

— Затова ли дойдохте тук? Да разберете това?

— Дойдох тук да се поразтъпча — каза Фенуик. — Обаче след като заговорихме за това, ми е любопитно. Какво ще направиш ти?

— Относно какво? — попита Худ, докато си наливаше още кафе.

Танцът започна. Всеки внимаваше какво ще каже.

— За сегашната криза — отвърна Фенуик. — Какво ще бъде твоето участие в нея?

— Ще гледам да си свърша работата — каза Худ.

Или го подценяваха, или го заплашваха. Не можеше да определи кое от двете. А и не го интересуваше.

— И как си я представяш? — попита Фенуик.

— Работата ми е да преодолявам кризи — каза Худ, поглеждайки към Фенуик. — Но в момента я виждам като нещо повече. Виждам я в това да разбера истината, която стои зад сегашната криза, и да изложа фактите за нея пред президента.

— И каква е тази истина? — попита Фенуик. Въпреки че изражението му не се промени, в гласа му се усещаше известна надменност. — Очевидно не си съгласен с това, което му казваме господин Гейбъл, вицепрезидентът и аз.

— Не, не съм — потвърди Худ. Трябваше да внимава. Част от това, което се канеше да каже, беше истина, но другата част беше бълф. Ако бъркаше, значи биеше фалшива тревога. За Фенуик нямаше значение какво ще каже Худ, но той можеше да го използва, за да подкопае доверието на президента в него.

Обаче само ако Худ наистина грешеше.

— Току-що ме уведомиха, че сме заловили Харпунджията в хотел „Хаят“ в Баку — каза той. Трябваше да представи това

намерение като свършен факт. Не искаше Фенуик да се обади в хотела и да предупреди терориста.

— В такъв случай това определено е работа на Харпунджаията, нали? — каза Фенуик. Той отпи гълтка кафе и я задържа в устата си. Худ не наруши мълчанието. След дълга пауза Фенуик преглътна. — Радвам се — каза накрая той без особен ентузиазъм. — Така американците ще се страхуват от един терорист по-малко. Как успяхте да го заловите? Чрез Интерпол, ЦРУ или ФБР? Те се опитват да го хванат вече повече от двадесет години.

— Следим го от няколко дни — продължи Худ. — Следяхме го и подслушвахме телефонните му разговори.

— Кои ние?

— Група, съставена от Оперативния център, ЦРУ и външни източници. Обединихме усилията си, когато чухме, че Харпунджаията е в района. Успяхме да го подмамим, като използвахме за примамка един агент на ЦРУ.

Худ можеше да спомене за ролята на ЦРУ, тъй като вероятно тъкмо Фенуик беше уведомил Харпунджаията за Батат.

Фенуик продължи да гледа Худ.

— Значи пипнахте Харпунджаията — каза той. — А какво общо има той с истината за това, което става в момента? Знаеш ли нещо, което на мен не ми е известно?

— Явно е, че някой е помогнал на Харпунджаията за онова, което се случи в Каспийско море — каза Худ.

— Това не ме изненадва — рече Фенуик. — Харпунджаията е готов да работи за всеки.

— Дори и за нас — каза Худ.

Фенуик се стресна, когато чу думите му. Съвсем леко, но достатъчно, за да може Худ да забележи.

— Уморен съм и нямам време да играя на гатанки — оплака се Фенуик. — Какво искаш да кажеш?

— В момента го разпитваме — продължи Худ. — Изглежда, че е склонен да ни каже кой го е наел срещу ограничена амнистия.

— Разбира се, че ще е готов — каза пренебрежително Фенуик. — Това копеле вероятно ще е готово да каже какво ли не, за да си спаси задника.

— Възможно е — съгласи се Худ. — Но защо да лъже, след като само истината може да му спаси живота?

— Защото той е извратено копеле — каза ядосано Фенуик. Шефът на АНС хвърли чашката от кафето в кошчето за боклук под кафемашината и стана от масата. — Няма да ти позволя да даваш съвети на президента, основаващи се на показанията на един терорист. Предлагам ти да си вървиш вкъщи. Работата ти тук приключи.

Преди Худ да може да отговори каквото и да било, Фенуик излезе от залата и затвори вратата след себе си. Стаята сякаш възстанови нормалните си размери.

Худ не вярваше, че Фенуик се безпокои, че президентът може да бъде заблуден. Не вярваше също, че шефът на АНС е просто преуморен и затова просто не можеше да се владее. Вярваше, че е бил много близо до разкриването на отношения, които Фенуик беше положил големи усилия да скрие.

Това бяха отношения на един президентски съветник от висш ранг с терорист, помогнал му да разпали една война.

48.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 10,47 ЧАСА

Когато Дейвид Батат беше на шест години, заболя от заушки и беше много зле. Едва прегълъщаше, а коремът и бедрата го боляха при всяко движение. Това не беше голям проблем, защото Дейвид беше прекалено слаб, за да се движи.

Сега Батат също се чувстваше прекалено слаб, за да се движи, а когато се опитваше, усещаше болки. Не само в гърлото и корема, но и в краката, ръцете, раменете и гърдите. Каквото и да му беше инжектирано онова копеле Харпунджията, то го обезсилваше. Но по някакъв начин и му помагаше. Болката го държеше буден и нащрек. Приличаше на зъбобол, обхванал цялото му тяло. Цялата енергия, която сега Батат успяваше да изцеди от себе си, идваше от яда му. Яд за това, че Харпунджията го беше издебнал от засада и го беше обезсилил. А сега към него се прибавяше и гневът, че терористът индиректно беше отговорен и за смъртта на Томас и Моор.

Слухът на Батат беше притъпен, а и от време на време трябваше да примигва, за да вижда по-ясно. Въпреки това следеше внимателно всичко, което го заобикаляше. Асансьорът беше със зелен килим и с полирани медни дръжки. На тавана имаше цяла редица малки ярки електрически крушки. В дъното имаше авариен изход и до него скрита видеокамера.

Вътре бяха само двамата с Одет. Когато стигнаха третия етаж, излязоха навън. Одет хвана ръката на Батат, сякаш бяха млада двойка, която си търси стаята.

Разгледаха номерата на стаите, поставени върху стената пред тях: от 300 до 320 бяха отдясно. Стая номер 310 беше по средата на дълъг, ярко осветен коридор. Отправиха се нататък.

— Какво ще правим? — попита Батат.

— Първо трябва да огледаме стълбището — каза Одет. — Искам да съм сигурна, че другият убиец не наблюдава стаята оттам.

— А след това?

— Какво ще кажеш да се ожениш? — попита тя.

— Опитах веднъж, но не ми хареса — рече Батат.

— Тогава сигурно това няма много да ти допадне — отвърна тя.

— Ще ти кажа какво съм намислила, когато стигнем стълбището.

Те се отправиха нататък. Стълбите се намираха в противоположния край на коридора. Когато наблизиха номер 310, Батат усети как сърцето му започна да бие по-бързо. На дръжката на вратата висеше табела с надпис „Не беспокойте“. В това място имаше нещо опасно. Батат го усети, докато минаваха. Усещането не беше физическо, а душевно. Батат не би могъл да го нарече осезаемо зло, но стаята определено предизвикваше у него чувството, че е леговище на звяр.

Когато стигнаха стълбището, Одет пусна ръката му. Извади пистолета си от кобура и зави заглушителя. След това излезе пред Батат и предпазливо надникна през прозореца в горната част на вратата. Отзад нямаше никой. Одет натисна дръжката и влезе. Батат я последва. Той отстъпи към бетонните стълби и се подпра с една ръка на парапета. Когато не се движеше, се чувствуваше по-добре. Одет задържа вратата с крак, за да не се затвори и да останат заключени. Погледна към Батат.

— Сигурна съм, че отвътре стаята на Харпунджията е силно защитена — каза тя. — Тъй като вероятно няма да успеем да влезем, ще се опитаме да го накараме той да излезе.

— Съгласен съм — рече Батат. Беше уморен и замаян и трябваше да полага усилия, за да се съсредоточи. — Какво предлагаш?

— С теб ще инсценираме скандал между любовници — каза тя.

Това изостри вниманието му.

— За какво? — попита той.

— Няма значение — отвърна тя. — Важното е да започнем да спорим коя е нашата стая.

— Единият ще твърди, че е 312, а другият ще настоява, че е 310 — каза Батат.

— Точно така — рече Одет. — След това ще отворим вратата на 310.

— Как?

Одет бръкна в джоба си.

— С това — каза тя и му показва серийните ключове, които беше взела от домакинката. — Ако имаме късмет, Харпунджаията ще поиска само да ни прогони.

— Ами какво ще стане, ако някой друг излезе от стаята си и извика охраната на хотела? — попита Батат.

— В такъв случай ще трябва по-бързо да спорим — каза Одет, свали сакото си и го преметна върху ръката, за да скрие пистолета.

Жената, изглежда, започваше да става нетърпелива и малко изнервена. Батат не я обвиняваше. Двамата трябваше да се изправят пред Харпунджаията и пред неизвестността. Ако не беше така замаян, сигурно и той освен яд щеше да изпитва и малко страх.

— Целта е да отвлечем вниманието на Харпунджаията достатъчно за дълго, за да го убием.

— Разбирам — каза Батат. — Какво искаш да направя?

— Когато отворя вратата, искам да я бълснеш силно навътре — каза тя. — Това ще стресне Харпунджаията и ще ми даде време да се прицеля и да стрелям. Когато приключим, ще се върнем при стълбището и ще се махнем.

— Добре — съгласи се Батат.

— Ще можеш ли да се справиш? — попита Одет.

— Мисля, че ще мога да направя това, което искаш — каза той.

Тя кимна и леко му се усмихна, за да го окуражи, а може би по-скоро да окуражи себе си.

Миг по-късно те тръгнаха надолу по коридора.

49.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 11,02 ЧАСА

Йосиф Норивски беше връзката на руския Оперативен център с другите разузнавателни служби на страната, а също и с Интерпол. Беше млад, с широки рамене, къса черна коса и издължено, бледо лице. Когато влезе в кабинета на генерал Орлов, лицето му изразяваше нещо средно между недоумение и гняв.

— Нещо не е наред — каза той.

Норивски не разпространяваше информация, ако не беше сигурен в нея. По тази причина всичко, казано от него, прозвучаваше като декларация.

Подаде на Орлов комплект снимки с размер осем на десет. Орлов бързо разгледа единадесетте малко неясни черно-бели фотографии. На тях се виждаха как петима мъже с маски за ски на очите водят шести човек без маска през един коридор със стени от големи сиви тухли.

— Тези снимки са направени от скритите камери на строго охранявания затвор Ленкоран в Азербайджан — обясни Норивски. — Получихме ги преди два дни. Човекът без маска е Сергей Черкасов. От СИС се надяват, че можем да им помогнем да ги идентифицират.

СИС беше Държавната разузнавателна служба на Азербайджан. Те все още поддържаха сравнително тесни връзки с руските разузнавателни служби.

— Какво е заключението ви? — попита Орлов, като приключи с разглеждането на снимките.

— Оръжията, които носят, са автомати „Узи“, иранско производство — каза Норивски. — Те са направени на базата на автоматите, които Иран е купил от Израел преди исламската революция. Това само по себе си не означава нищо. Иранските търговци на оръжие биха могли да ги продадат на всеки. Обаче вижте как се движат мъжете.

Орлов пак разгледа снимките.

— Не разбирам — каза той.

Норивски се наведе над бюрото и посочи четвъртата снимка.

— Хората със ски маските са оформили около Черкасов един ромб. Първият охранява групата и най-вече бягащия, този отзад следи фланговете. Мъжете от двете страни охраняват лявата и дясната страна. Петият човек, който единствен се вижда на снимки едно и две, върви пред групата, за да охранява пътя за бягство. Според докладите, вероятно е въоръжен с гранатомет. — Норивски се изправи. — Това е стандартната процедура за евакуации на ВЕВАК.

ВЕВАК беше Везарат-и-Етела'ат ва Амниат-и-Кешвар — Иранското министерство за разузнаване и сигурност.

— Защо Иран ще иска да освободи руски терорист от Азербайджан? — попита Норивски и сам отговори на въпроса. — Да използва уменията му ли? Възможно е. Но другата възможност е, че са искали да подхвърлят тялото му на мястото на атаката. Колко тела бяха намерени в пристанището на Баку? Между четири и шест в зависимост от това как ще могат да сглобят останалите от тях части.

— Същият брой хора, които са му помогнали да избяга.

— Да — рече Норивски.

— Което може да означава, че всички са работели заедно — каза Орлов. — Нищо повече.

— Като се изключи присъствието на Харпунджията — отбеляза Норивски. — Знаем много случаи, когато той е работил за Иран. Знаем също, че обикновено връзката с него се осъществява чрез негови хора в Техеран. Това, което имам предвид, генерале, е дали Иран не е организирал нападението срещу собствената си платформа, за да има претекст да изпрати бойни кораби в района?

— То не може да обясни участието на американската Агенция за национална сигурност — рече Орлов.

— Обаче присъствието на Черкасов може — настоя Норивски. — Помислете, господин генерал. Иран заплашва Азербайджан. Съединените щати се намесват в този конфликт. Няма как. Заплашени са американските петролни доставки. Ако врагът е само Иран, американците не са против една война по въздух и по море. Те от десетилетия искат да си го върнат на Техеран още от кризата с американските заложници през 1979 година. Обаче я си представете,

че в тази работа се намеси и Русия. На процеса срещу него Черкасов призна, че е работил за Кремъл. По такъв начин избегна екзекуцията. Да предположим, че Азербайджан или Иран отговори, нападайки руски петролни платформи в Каспийско море. Ще бъде ли готов народът на Съединените щати да се хвърли в една световна война в региона?

— Мисля че не — каза Орлов. Той се замисли за момент. — А и няма да е нужно.

— Какво искате да кажете? — попита Норивски.

— Харпунджията е работил с АНС, явно за да създаде подобна ситуация — каза Орлов. — Ами ако някой в американското правителство се е споразумял с Иран още преди това да се случи?

— АНС има ли такива пълномощия? — попита Норивски.

— Мисля, че няма — каза Орлов. — Вероятно ще имат нужда от високопоставен правителствен представител, който да работи заедно с тях. Пол Худ от Оперативния център намекна, че може да е имало подобни контакти. Ами ако американците са се съгласили да отстъпят в даден момент? Да позволят Иран да заграби повече богати на петрол райони, като в замяна Америка получи достъп до този петрол?

— Да се нормализират до такава степен отношенията с Иран ли?

— Възможно е — рече Орлов. — Американските военни могат да докарат нещата до ръба на войната, а след това по никаква причина да се отдръпнат. Но каква може да бъде тази причина? Това също би трябвало да е решено предварително.

Орлов не знаеше отговора, но беше наясно кой би могъл да го знае. Той благодари на Норивски, а след това се обади на преводачката и набра телефонния номер на Пол Худ.

50.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 3,06 ЧАСА

След като Фенуик излезе от правителствената зала, Худ остана сам при конферентната маса. Опитваше се да реши какво би могъл да каже на президента, за да го убеди, че нещо със сведенията от разузнаването, които получава, не е наред. Без нова информация това щеше да бъде трудно. Худ беше на мнение, че вече го е убедил в лицемерието на Фенуик. Обаче под натиска на една развиваща се криза хората, които имаха задължението да я разрешат, често приемаха съвети от доверени лица, особено от настойчиви приятели. Фенуик беше точно такъв, а Котън беше дългогодишен съюзник на президента. Без неопровержими доказателства Худ нямаше да може да се пребори с тях. Но не по-малко го тревожеше нещо, което шефът на АНС му беше казал, преди да излезе от правителствената зала.

— Няма да ти позволя да даваш съвети на президента.

Това не беше просто перчене, а борба за териториално надмощие в Овалния кабинет. Но каква беше точната причина? Не ставаше въпрос само за достъпа до президента на Съединените щати. Фенуик се беше опитал да обърка Лорънс, да го накара да се почувства неудобно, да го заблуди. Защо?

Худ поклати глава и стана. Въпреки че нямаше какво да добави към това, което вече беше казал, искаше да чуе какво ще кажат членовете на Съвета на началник-щабовете. Фенуик не можеше да му попречи да влезе в Овалния кабинет.

Точно когато излизаше от залата, телефонът иззвъня. Беше генерал Орлов.

— Пол, имаме твърде обезпокоителна информация — каза той. Разказа му за какво става дума. Накрая добави: — Имаме основание да вярваме, че Харпунджията и няколко иранци са извършили нападението срещу иранската петролна платформа. Според нас в

нападението може би са участвали същите иранци, които са освободили руския терорист Сергей Черкасов от затвора. Така би изглеждало, че Москва е замесена в случая.

— За да бъдат принудени Съединените щати да подкрепят Азербайджан и да балансират нещата — рече Худ. — Знаете ли дали от Техеран са дали разрешение за нападението?

— Много е вероятно — отговори Орлов. — Изглежда, че иранците или са били от ВЕВАК, или най-малкото са били обучени от тях.

— За да предизвикат криза, която би им позволила да изпратят свои въоръжени сили в района — рече Худ.

— Да — съгласи се Орлов. — Според нас присъствието на Черкасов е било нужно, за да даде на Иран повод да заплаши нашите петролни съоръжения. Да вика Руия в кризата. Черкасов може и да не е имал нищо общо с нападението.

— В това има логика — съгласи се Худ.

— Пол, ти каза, че членове на твоето правителство и хора от АНС са имали контакти с иранското представителство в Ню Йорк. Че член на АНС е поддържал връзка с Харпунджията в Баку. Възможно ли е агенцията да е замесена в тази операция?

— Не знам — призна Худ.

— Може би от иранското представителство са ги свързали с Харпунджията — предположи Орлов.

Подобна вероятност имаше. Худ се замисли за момент върху нея. Защо Фенуик ще помага на Иран да взриви собствената си платформа, а след това ще кара президента да го нападне? Дали целта е била да бъде вкаран Иран във война? Това ли беше причината, накарала Фенуик да скрие от президента къде е бил?

Обаче Фенуик сигурно е знаел за Черкасов, помисли си Худ. Би трябвало да е знаел, че Руия също ще бъде замесена в кризата.

Но това не обяснява защо Фенуик е решил да се обади на президента точно преди официалната вечеря с представителите в ООН. Това е било стъпка, имаша за цел да унижи Лорънс. Да подкопае доверието в президентските *умствени способности*, помисли си внезапно Худ.

Продължи да разсъждава в същата посока. Нали тъкмо това беше обезпокоило Меган Лорънс? Умствената нестабилност — привидна

или реална, създадена от старателно следвана линия на въвеждане на президента в заблуждение с цел да бъде объркан? Това явно го беше разстроило дълбоко. Съединените щати се бяха озовали на ръба на война и до това положение ги беше довел Фенуик. Какво ще стане понататък? Дали целта на Фенуик беше да подкопае доверието в президента? Да го накара да започне да се съмнява в собствените си умствени способности...

Или по-скоро целта е да бъде накарана обществеността да започне да изпитва подобни съмнения спрямо Лорънс? — запита се Худ.

Сенаторката Фокс вече имаше подобни беспокойства. Мала Чатърджи не изпитваше към него особено топли чувства. Генералният секретар на ООН беше дала интервюта, в които беше заявила, че президентът напълно греши относно инициативата на ООН. Ами ако Гейбъл и Фенуик подхвърлят информация за неадекватни и нелогични решения от страна на президента през последните няколко седмици?

Репортерите щяха да се възползват максимално от нея. Худ беше уверен в това. Пресата щеше лесно да бъде манипулирана с подобна история. Особено пък ако тя идва от такъв надежден източник като Джак Фенуик.

Сега Худ беше уверен, че в тази работа не участваха само Фенуик и Гейбъл.

Там, в Овалния кабинет, вицепрезидентът беше застанал на тяхна страна. Кой щеше да спечели най-много, ако сам президентът, а вероятно и избирателите бъдат убедени, че той не е в състояние да ръководи страната във време на криза? Разбира се, че това ще бъде човекът, който ще поеме поста му.

— Генерал Орлов, има ли никакви сведения за хората ни, които са по петите на Харпунджията? — попита Худ.

— И двамата се намират в хотела, в който той е отседнал — отвърна Орлов. — Сега се готвят да го нападнат.

— Да го ликвидират ли, или да го заловят?

— Не разполагаме с достатъчно хора, за да го заловим — каза Орлов. — Истината е, че нямаме достатъчно хора да се справим и със задачата за ликвидирането му. Изправени сме пред голям рисък, Пол.

— Разбирам — каза Худ. — Генерале, информацията, че иранската петролна платформа е била нападната от иранци сигурна ли

е?

— Докато частите от телата им не бъдат събрани и те не бъдат идентифицирани, бих могъл само да кажа, че това е много вероятно — рече Орлов.

— Добре — каза Худ. — Ще предам тази информация на президента. Съветниците му го карат да прибегне до военна сила. Явно трябва да го убедим да изчака.

— Съгласен съм — каза Орлов. — Нашите въоръжени сили също са приведени в бойна готовност.

— Обади ми се, ако успееш да узнаеш още нещо — каза Худ. — Благодаря ти, генерале. Много ти благодаря.

Той затвори телефона. Изскочи от залата и се затича по покрития с килим коридор към Овалния кабинет. От стената го погледнаха рисуваните портрети на президента Удроу Уилсън и първата дама Едит Болинг Уилсън. Тя беше управлявала добре страната през 1919, когато съпругът ѝ беше получил удар. Беше се грижila за здравето му и беше защитавала по най-добрая начин интересите на държавата, без да използва това за собственото си издигане. Сега дали сме станали по-корумпирани от онова време? Или пък границата между доброто и злото вече беше напълно заличена? Могат ли добродетелни цели да оправдаят незаконни средства за постигането им?

Така човек можеше да полудее. Худ разполагаше с информация и с убедителен, много вероятен сценарий. Беше накарал Фенуик да пребледнее, когато му беше казал, че Харпунджията е бил заловен. Обаче нямаше доказателство, а без него не виждаше как щеше да убеди президента да не избързва и да прояви по-голяма предпазливост, независимо от това как ще постъпи Иран. Малко вероятно беше да разчита на помош от Съвета на началник-щабовете. Вече 20 години военните изгаряха от желание да получат законно основание да си го върнат на Техеран.

Зави зад ъгъла и стигна до Овалния кабинет. Офицерът от охраната, който беше на пост пред вратата, го спря.

— Трябва да видя президента — каза му Худ.

— Съжалявам, сър, трябва да си вървите — настоя младият човек.

Худ извади значката, която висеше на врата му.

— Имам достъп на синьо ниво — каза той. — Мога да влизам тук. Моля ви, почукайте и кажете на президента, че съм тук.

— Сър, това няма да ви помогне — каза човекът от президентската охрана. — Съвещанието беше преместено долу.

— Къде? — попита Худ. Обаче вече знаеше.

— В залата за извънредни ситуации.

Худ се обърна и изруга. Фенуик беше прав, като беше казал, че ще му попречи да види президента. Единственият начин да влезе долу беше да разполага със значка за следващото ниво, което беше червено. Всеки с такова ниво можеше да влезе вътре. Фенуик го беше изиграл.

Худ се върна в правителствената зала. Продължаваше да държи в ръка мобилния телефон и да почуква с него отворената си длан. Прииска му се да захвърли проклетото нещо. Не можеше да се обади на президента по телефона. Обажданията в залата за извънредни ситуации минаваха през различен номератор от останалите телефонни номера в Белия дом. Той нямаше разрешение за пряко избиране, а Фенуик сигурно се беше погрижил да се попречи на всякакви опити от страна на Худ да се обади по телефона в залата за извънредните ситуации. Худ беше свикнал с подобни предизвикателства и забавяния. Но винаги беше имал достъп до нужните му хора, за да може да разговаря с тях и да ги убеди. Дори когато терористите превзеха Съвета за сигурност на ООН, пак имаше начини да се влезе вътре. Бяха му нужни само решителност и подходящи хора, за да го направи. Не беше свикнал да бъде напълно изолиран като сега. Беше ужасно изнервяющо.

Спра се и погледна към портрета на Удроу Уилсън, а после и към този на госпожа Уилсън.

— Мамка му — изруга Худ.

Погледна към телефона си. Може би пък не беше толкова изолиран, колкото си мислеше.

Пак хукна по коридора и се върна в правителствената зала. Беше готов да се обзаложи, че имаше един канал, който Фенуик не беше затворил.

Не би могъл, дори и да искаше.

Царицата винаги побеждава офицера.

51.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК 11,09 ЧАСА

Когато вървеше по коридора, Одет се беспокоеше за две неща.

Едното беше, че може би бърка самоличността на человека в стая номер 310. Можеше той да не е Харпунджията. Орлов ѝ беше описал само в общи линии как изглежда той. Обаче беше добавил, че е вероятно да е променил външността си. Представяше си го като висок, с орлов нос, злобен поглед и дълги пръсти. Щеше ли да се поколебае да стреля, ако на вратата се покажеше някой не толкова висок и набит, със сини очи, добродушно изражение и къси пръсти? А това нямаше ли да му даде възможност да стреля пръв?

Един невинен човек би трябвало да излезе и да каже „здравейте“, каза си тя. Харпунджията можеше да постъпи така, за да отклони вниманието ѝ. Тя трябваше да стреля първа който и да беше вътре.

Другата причина за беспокойство беше въпросът за доверието. Мислеше си за нежеланието, което беше усетила в гласа на Орлов. Запита се за какво беше повече загрижен. Че нещо можеше да ѝ се случи или че Харпунджията можеше да избяга? Вероятно и двете. Въпреки че се опита да се окуражи, като се закани наум, че ще му докаже, недоверието на Орлов не ѝ помагаше да се чувства уверена в себе си.

Това няма значение, каза си тя. Съредоточи се върху задачата и не мисли за нищо друго. Тя беше най-важното нещо. Целта беше само през няколко врати по-нататък по коридора.

Одет и Дейвид се бяха разбрали тя да започне спора. Тя трябваше да отвори вратата и да влезе вътре. Затова сама трябваше да прецени кога да го направи. Двамата минаха покрай стая 314. Одет държеше ключа в лявата си ръка. Пистолетът все още беше в дясната ѝ ръка под сакото, което беше преметнала върху нея. Батат държеше

автоматичния нож край бедрото си. Стори й се по-съсредоточен от преди. Това не я учудваше.

С нея беше същото.

Минаха покрай стая 312.

Одет се обърна към Батат.

— Защо спираш? — попита го тя. Стараеше се да не говори много високо, но все пак достатъчно, за да я чуе Харпунджията. Тонът ѝ беше нормален, разговорен.

— Какво искаш да кажеш с това „защо спирам“ — запита в отговор той.

Одет направи още няколко крачки. Спря пред стая 310. Пулсът ѝ се ускори.

— Няма ли да влезем вътре?

— Ще влезем — каза, губейки търпение той.

— Това не е нашата стая — каза Одет.

— Нашата е — настоя Батат.

— Не е — запъна се Одет. — Тази е нашата.

— Ние сме в 312 — каза уверено Батат.

Тя вкара ключа в ключалката на 310. Това беше сигналът за Батат да се приближи. Той застана директно зад нея. Лявото му рамо направо докосваше вратата.

Пръстите на Одет се изпотиха. Направо усети миризмата на металния ключ. Поколеба се. *Нали това чакаше*, припомни си тя. Възможност да се докаже, да направи нещо, което би накарало Виктор да се почувства горд. Вратата се отвори.

— Нали ти казах, че това е нашата стая — рече тя на Батат и с мъка преглътна. Думите заседнаха на гърлото ѝ, а не искаше до покаже, че се страхува. Харпунджията можеше да усети по гласа ѝ. Откряхвайки едва-едва вратата, Одет извади ключа. Пусна го в джоба си и се възползва от момента да се ослуша. Телевизорът не беше включен и Харпунджията не беше под душа. Одет се беше надявала да го изненада в банята. Обаче не чу нищо. Откряхна още малко вратата.

Вътре имаше къс, тесен коридор. Там беше тъмно като в рог и абсолютно тихо. Предполагаха, че Харпунджията ще е скрит в стаята. Ами ако не беше? Може да беше отишъл късно да закуси. А може и да беше напуснал Баку. Може би е държал стаята просто така, в случай че му потрябва.

Ами ако ни очаква?, помисли си тя. И сама си отговори: *Тогава трябва да се справим някак със ситуацията.* Виктор обичаше да казва, че за нищо няма гаранции.

— Какво не е наред, скъпа? — попита Батат.

Думите му я стреснаха. Тя погледна партньора си. Американецът беше повдигнал едната си вежда. Явно се беспокоеше. Одет разбра, че може би се бави прекалено дълго, преди да влезе.

— Всичко е наред — каза тя. Открехна още малко вратата и протегна лявата си ръка. — Просто търся ключа за осветлението.

Одет бутна още малко вратата, докато тя наполовина се отвори. Видя червените цифри на алармения часовник върху нощната масичка. Точно по средата на завесите се виждаше една светла ивица. От нея стаята изглеждаше още по-тъмна.

Пистолетът на Одет все още беше скрит под сакото ѝ зад полуотворената врата. С лявата си ръка тя напипа ключа за осветлението и го натисна. Лампите в стаята светнаха, както и тези върху нощните масички. Стените и мебелите се оцветиха в убито жълтооранжево.

Одет не дишаше, когато влезе в коридора. Вратата на банята беше от дясната ѝ страна. Тя се обърна натам и погледна вътре. На полицата до мивката имаше тоалетни принадлежности. Сапунерката беше отворена.

Погледна към леглото. Не беше разхвърляно, въпреки че възглавниците бяха разместени. Видя един куфар върху рафта за багажа, но не забеляза обувките на Харпунджията. Може би беше навън.

— Нещо тук не е наред — рече Одет.

— Какво искаш да кажеш?

— Този сак на рафта не е нашият — отговори тя.

Батат застана зад нея. Огледа се.

— Значи съм бил прав — каза той. — Това не е нашата стая.

— Тогава защо ключът стана за нея? — попита Одет.

— Хайде да се върнем долу и да разберем — подканни я Батат.

Той продължи да се оглежда.

— Може прислужникът да е събркал и да е настанил тук някой друг — предположи Одет.

Изведнък Батат сграбчи Одет за лявото рамо, грубо я натика в банята и влезе след нея.

Одет се извърна и ядосана го изгледа. Обаче той сложи пръст пред устните си и се приближи плътно до нея.

— Какво има? — прошепна тя.

— Той е тук — каза тихо Батат.

— Къде?

— На пода, зад леглото — отвърна Батат. — Видях отражението му върху металното табло.

— Въоръжен ли е?

— Не можах да видя — каза Батат. — Предполагам, че е.

Одет хвърли сакото си на пода. Нямаше вече нужда да крие пистолета. Батат беше застанал на няколко крачки от нея близо до вратата. В този миг тя видя едно малко кръгло огледало, окачено на стената от дясната му страна. Дойде ѝ идея.

— Подръж това — прошепна тя и подаде пистолета на Батат. Свали огледалото от поставката и отиде при вратата. Застанала на колене, тя внимателно поднесе огледалото навън в коридора. Постави го под такъв ъгъл, че да може да вижда под леглото.

Там нямаше никой.

— Измъкнал се е — каза тихо тя.

Бутна огледалото малко по-навътре, за да види повече от стаята. В ъглите нямаше никой, а и не се виждаше някой да се беше скрил зад завесите.

— Той със сигурност не е тук — каза тя.

Батат приклекна зад нея и погледна в огледалото. Одет се запита дали болният ѝ партньор наистина беше видял нещо, или поради високата температура имаше халюцинации.

— Чакай малко — каза Батат. — Премести огледалото така, че да виждаме края на леглото.

Одет го послуша. Видя се, че завесите леко мърдат като от slab вятър.

— Прозорецът е отворен — каза Одет.

Батат се изправи. Влезе на пръсти в стаята и се огледа.

— По дяволите!

— Какво? — попита Одет и също се изправи.

— Под завесата има въже. Копелето е излязло през...

Внезапно Батат се обърна и бързо влезе в банята.

— Залегни! — извика той, дръпна грубо Одет и я повали на пода. Той също се снижи до нея зад пластмасовата вана. Бързо метна сакото ѝ върху главите им и остана да лежи така до нея, сложил ръка върху гърба ѝ.

В този миг стаята се освети от жълточервен пламък. Чу се свистене от рязкото нагряване на въздуха. След секунда пламъкът изчезна, оставяйки сладникава миризма, примесена с тази от изгорял килим и плат. Аларменото устройство в стаята, което сигнализираше за наличието на дим, започна рязко да пищи.

Одет махна сакото от главите им и застана на колене.

— Какво стана? — извика тя.

— На бюрото имаше ТКК — отвърна Батат.

— Какво?

— ТКК — повтори той и скочи на крака — Терорист в консервена кутия. — Хайде... трябва да се махнем оттук.

Батат ѝ помогна да се изправи. Тя грабна сакото си и двамата изскочиха в коридора. Батат затвори вратата и се отправи, олюявайки се, към стая 312. Виждаше се, че едва се държи на краката си.

— Какво е терорист в кутия? — попита Одет.

— Напалм с бензинов възпламенител — каза Батат. — Прилича на крем за бръснене и не може да бъде открит от рентгеновите апарати по летищата. Трябва само да завъртиш капачката, за да се задейства, и бум! Дай ми ключа — каза той, когато стигнаха номер 312.

Батат отвори. Изпод вратата на съседната стая номер 310 вътре вече нахлуваше дим. Той отиде бързо до прозореца. Тежките завеси бяха дръпнати. Внимателно се наведе, за да погледне навън, без до го виждат отдолу. Одет застана зад него. Батат беше принуден да се подпре на стената, за да не падне. Погледнаха към пустия паркинг.

— Ето го там — каза Батат и посочи с ръка.

Одет се приближи още повече и погледна.

— Виждаш ли го? — попита Батат. — Онзи с бялата риза и сините дънки, който носи черна раница в ръка.

— Виждам го — каза Одет.

— Това е човекът, когото видях в стаята — рече той.

Значи това е Харпунджията, помисли си Одет. В отдалечаващата се бавно от хотела фигура на чудовището нямаше

нищо необикновено. Обаче в непринуденото му държане имаше нещо още по-зловещо. От пожара, който беше предизвикал, за да прикрие бягството си, можеха да загинат хора. Него обаче не го интересуваше. На Одет й се прииска да го застреля оттам, където беше застанала.

— Нарочно върви бавно, за да не привлича вниманието — каза Батат. Той ѝ върна пистолета. Дишаше тежко и с мъка се държеше на крака.

— Имаш достатъчно време да го настигнеш и да го застреляш.

— Ами ти?

— Аз само ще те забавя — каза той.

Одет се поколеба. Преди час тя не искаше той да участва в тази работа, а сега се чувствуваше така, сякаш го изоставяше.

— Губиш ценно време — рече Батат. Той леко я бутна и се отправи към вратата. — Тръгвай. Аз ще сляза по стълбите и ще се опитам да се добера до посолството. Ще видя какво мога да направя оттам.

— Добре — съгласи се тя, обърна се и изтича към вратата.

— Той ще е въоръжен! — викна след нея Батат. — Не се колебай!

Тя махна с ръка, за да му покаже, че го е чула, и излезе навън.

Коридорът се пълнеше с пушек. Няколко от гостите на хотела се бяха скучили там, за да видят какво става. Започваха да пристигат хора от обслужващия персонал и от охраната. Те поведоха всички към стълбището.

Одет каза на един от охраната, че в стая номер 312 има човек, който се нуждае от помощ. После хукна по стълбите.

След по-малко от минута беше на улицата. Паркингът беше от другата страна на сградата. Затича се нататък.

Харпунджията беше изчезнал.

52.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 3,13 ЧАСА

Пол Худ се върна в правителствената зала и затвори вратата след себе си. Пое дълбоко въздух, за да се успокои. В стаята миришеше на кафе. Беше доволен. Така миризмата на измяната се чувствуше по-слабо. След това Худ извади пейджъра си, потърси един номер и отиде до телефона, за да го набере. Не искаше да го прави, но трябаше. Това беше единственият начин, който му идваше наум, за да попречи на очертаващия се държавен преврат.

При второто позвъняване отсреща някой вдигна телефона.

— Ало? — каза гласът.

— Меган, обажда се Пол Худ.

— Пол, къде си? — попита първата дама. — Безпокоях се...

— Намирам се в правителствената зала — каза той. — Меган, слушайте. Фенуик определено е замесен в някакъв заговор. Имам чувството, че той, Гейбъл и някой друг участват в тази работа, която има за цел да злепостави президента.

— Защо някой ще иска да изкара мъжа ми, че не е с всичкия си?

— попита тя.

— Защото са пуснали в действие план за конфронтация с Иран и Русия за Каспийско море — каза Худ. — Ако успеят да убедят президента или обществеността, че той не е в състояние да се справи с положението, той ще трябва да подаде оставка. Тогава новият президент или ще разшири войната, или — което е по-вероятно — ще я прекрати. Това ще му спечели точки пред народа и пред Иран. Може би при подобна ситуация ще си поделим с иранците петролните кладенци, които сега принадлежат на Азербайджан.

— Пол, това е чудовищно — каза Меган. — Вицепрезидентът участва ли?

— Възможно е — каза Худ.

— И те очакват нещата да се развият според плановете им, така ли?

— Меган, те са много близо до такъв развой на събитията — каза Худ. — Обстановката в Каспийския район става все по-напрегната и са прехвърлили съвещанията от Овалния кабинет в залата за извънредни ситуации. Нямам право да влизам там.

— Ще се обадя по личния телефон на Майкъл и ще го помоля да те приеме — рече Меган.

— Това няма да е достатъчно — отвърна Худ. — Искам да направите нещо друго.

Меган го попита какво точно и той ѝ каза.

— Добре — рече тя, когато той свърши. — Дай ми само пет минути.

Худ затвори телефона.

Това, което предлагаше, беше потенциално опасна тактика както за него, така и за първата дама и при най-добро стечение на обстоятелствата нямаше да бъде приятно, но беше необходимо.

Худ огледа залата.

Ситуацията беше различна от тази, когато трябваше да освободи дъщеря си. Тогава той беше действал инстинктивно. Трябваше да предприеме нещо, ако искаше тя да оцелее. Нямаше друг избор.

Сега беше друго.

Опита се да си представи какви решения са вземани в тази стая през вековете — решения за обявяване на войни, за депресии, за човешки права и външна политика. Всяко от тях се беше отразило на историята в по-малка или по-голяма степен, но по-важното беше дали са били правилни или погрешни. Всички са изисквали поемането на отговорност. Някой е трябало да повярва, че е взел правилното решение, трябало е да рискува всичко, като се започне от кариерата и се стигне до националната сигурност и живота на милиони хора.

Худ имаше намерение да вземе точно такова решение.

Имаше една поговорка, която помнеше още от класната стая в гимназията, където баща му преподаваше гражданско право. Тя беше подходяща за случая: „Първите грешки са на тези, които са ги извършили, а вторите на тези, които са ги разрешили.“ Когато Худ излезе от заседателната зала, той не чувстваше тежестта на решението, което беше взел, нито опасността, която криеше то.

Чувстваше само, че има привилегията да служи на страната си.

53.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 11,15 ЧАСА

На Морис Чарлс много отдавна не му се беше налагало да се спасява с бягство от тайна квартира. Беше бесен, че трябваше да бяга от място, което внимателно беше подготвил. Но най-вече го беше яд, че трябваше да бяга от някого или от нещо. В момента за него дори нямаше значение как този някой беше открил къде се намира. От акцента им можеше да се заключи, че натрапниците бяха рускиня и американец. Може би Москва и Вашингтон го бяха проследили, без той да знае. Вероятно някъде беше допуснал грешка или я беше направил някой от помощниците му.

Чарлс не вярваше, че двойката беше попаднала там случайно. Когато се регистрираше, беше взел и двета ключа от стая 310. На рецепцията нямаха трети ключ. Когато ключът щракна в ключалката, той се събуди и разбра, че нещо не е наред. Освен това Чарлс видя краката на жената и я чу да говори, когато влезе. Всичко в нея говореше, че е много предпазлива. Ако тя наистина мислеше, че това е нейната стая, щеше да влезе направо вътре и да светне лампата. Жените винаги бързат да докажат, че са били прави.

Въпреки че беше ядосан, Чарлс не се поддаде на гнева. Първата му задача беше да прикрие следите си, за да може да се измъкне. Това означаваше да ликвидира двойката, влязла в неговата стая. Дори и не помисли да се обади на убийците, които беше използвал предишната нощ. Не искаше да се знае, че беше изпаднал в беда. Това щеше да бъде лошо за репутацията му и за бизнеса. Беше огледал добре краката на двойката и панталоните им. Това беше достатъчно, за да ги разпознае. С него бяха пистолетът и ножът му. Нямаше да доживеят до обяд.

Чарлс беше изминал половината път от паркинга, преди да се обърне. Ако двойката го наблюдаваше от прозореца, той искаше те да

го видят. Искаше да се спуснат по стълбите, за да му попречат да избяга. Така по-лесно щеше да ги забележи и щеше да разбере дали имат подкрепление. Ако се бяха обадили за помощ, след минути паркингът щеше да се изпълни с коли и хора. Ако това не станеше, той можеше да ги ликвидира и да напусне града с влак, както беше планирал.

След като даде на двойката възможност да го види, Чарлс се отправи обратно към хотела. Влезе през страничната врата, която водеше до редица магазини. Чуха се сирени на приближаващи пожарни коли, но полицейски не се виждаха. Това не означаваше, че Чарлс може да бъде спокоен, но му подсказваше, че жената и мъжът действат без непосредствена подкрепа в хотела. Беше лесно да се скрие в тълпата, която бягаше от пожара. Но първо трябваше да се справи с натрапниците.

54.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 3,17 ЧАСА

При управлението на Хари Труман Белият дом буквално беше съборен и изграден отново заради лошото състояние на вековните дървени греди и вътрешните стени. Семейство Труман се беше преместило в Блеър Хаус на отсрещната страна на улицата и от 1948 до 1952 година бяха издигнати нови основи, а прогнилите дървени греди бяха заменени със стоманени. Подземната част също беше разширена значително, за да се отвори повече място. Всъщност то беше нужно, за да се направят скривалища за президента и неговия екип, както и за техните семейства в случай на ядрено нападение. През годините подземието беше тайно разширено. В него имаше кабинети, командни и здравни пунктове, наблюдателни постове и фитнес зали. Сега то беше на четири нива, които слизаха до 50 метра под земята. До всичките четири нива под земята можеше да се стигне с два асансьора. И двата бяха разположени в източното и в западното крило. Асансьорът в западното крило се намираше в западна посока, недалеч от личната столова на президента, в един ъгъл по средата между Овалния кабинет и кабинета на вицепрезидента. Беше малък, с дървена ламперия и побираше до шест души. Достъпът до асансьора беше чрез пръстови отпечатъци. За тази цел от дясната страна на вратата имаше малко зелено око. Тъй като фитнес залите бяха долу под земята, всички членове на президентското семейство имаха достъп до асансьора.

Худ отиде при кабинета на вицепрезидента и остана да чака отвън. Малко по-далеч в дъното на коридора седеше агент от охраната. Кабинетът на вицепрезидента беше близо до правителствената зала, където стariят Бял дом се свързва с по-новото, построено преди век, западно крило.

Худ постоя там не повече от минута, когато Меган Лорънс пристигна. Първата лейди беше облечена в средно къса бяла пола, червена блуза и син шал. Нямаше почти никакъв грим. От побелялата ѝ коса кожата на лицето ѝ изглеждаше по-тъмна. Агентът от охраната ѝ пожела добро утро, когато тя мина покрай него. Меган се усмихна на младия човек и продължи, хващайки Худ под ръка.

— Благодаря, че дойдохте — каза той.

Меган сложи ръка на рамото му и се обърна към асансьора. Трябваше да бъде пътно до Худ и да говори тихо, защото агентът беше зад тях.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Няма да е лесно — призна Худ. — Още в Овалния кабинет президентът беше много активен. Ако е имал някакви съмнения за способностите си да действа, това, което Фенуик и другите се бяха постарали да направят, е за него най-доброто лекарство. Криза. Погодно от това не биха могли да измислят. Изглежда, че президентът до голяма степен вярва в това, което му казва Фенуик. Той има нужда точно от това. То му помага да се чувства по-уверен.

— Да — каза първата дама, — но всичко това са лъжи.

— Уверен съм, че е така — каза Худ, — но проблемът е, че нямам твърди доказателства.

— В такъв случай кое те кара да смяташ, че те лъжат? — попита първата дама.

— Бъльфирах пред Фенуик, когато бяхме сами в правителствената зала. Казах му, че сме заловили терориста, организирал операцията в чужбина. Уведомих го, че той се кани да ни каже за кого е работил, имайки предвид Фенуик. Тогава ми каза, че никога няма да мога да отида с тази информация при президента.

Стигнаха до асансьора. Меган леко натисна с палец зеленото око. Чу се слабо бръмчене.

— Фенуик ще отрече, че те е заплашвал — каза тя.

— Разбира се, че ще отрече — отвърна Худ. — Точно затова сте ми нужна, за да отклоните президента от съвещанието. Кажете му, че трябва да го видите за пет минути. Ако аз го направя, Фенуик и хората му ще ме разкъсат, но на вас нищо не могат да ви направят. Това би настроило президента срещу тях.

— Добре — съгласи се Меган.

Вратата на асансьора се отвори. Първата дама и Худ влязоха вътре. Тя натисна бутона П-1 — подниво първо. Вратата се затвори и асансьорът тръгна.

— Долу има часовий — каза тя. — Той ще трябва да се обади за идването ни. Аз нямам достъп до залата за извънредни ситуации.

— Знам — отвърна Худ. — Да се надяваме, че някой друг вместо Фенуик или Гейбъл ще вдигне телефона.

— И какво ще стане, ако остана сама със съпруга си? — попита Меган. — Ще го извикам, а после?

— Кажете му какво сте забелязала през последните няколко седмици — каза Худ. — Разкажете му честно от какво се страхуваме — че Фенуик го манипулира. Дайте ми време, дори ако това бъдат само два или три часа. Нужни са ми, за да се сдобия с доказателство за спиране на войната.

Асансьорът спря, вратата се отвори. Навън коридорът беше ярко осветен. Стените бяха бели и на тях бяха окачени портрети на видни американски военни, картини от известни битки от времето на революцията до наши дни. Залата за извънредни ситуации се намирала в края на коридора, зад две черни двойни врати. Пред нея на пост стоеше млад, рус морски пехотинец с детско лице, който беше седнал зад бюро вдясно от асансьора. Върху бюрото имаше телефон, компютър и нощна лампа. На метална поставка от лявата му страна имаше няколко монитора.

Часовоят стана и погледна към Худ и Меган.

— Добро утро, госпожо Лорънс — каза той. — Не сте ли подраница за плуването? — рече часовоят и се усмихна.

— Напротив, закъсняла съм, ефрейтор Кейн — каза тя и му се усмихна. — Това е моят гост г-н Худ. Не съм дошла да плувам.

— И аз така си помислих — отвърна той. Часовоят погледна към Худ. — Добро утро, сър.

— Добро утро.

— Ефрейтор, бихте ли позвънили по телефона на президента? — рече Меган. — Кажете му, че искам да говоря с него лично.

— Разбира се — отвърна часовоят. Вдигна телефона и набра номера на залата за извънредни ситуации.

Худ не се молеше често, но сега усети, че се моли някой друг, а не Фенуик и хората му, да вдигне телефона. След малко часовоят каза:

— Първата дама е тук и иска да види президента. — Известно време мълча, а Худ и Меган стояха неподвижни в притихналия коридор. Единственият звук беше едва доловимото бръмчене на мониторите. След миг часовоят вдигна очи. — Не, сър — каза той, — тя е с един господин. Господин Худ. — Ефрейторът пак замълча. Това не беше добър признак. Само някой от хората на Фенуик би задал такъв въпрос.

След няколко секунди часовоят каза:

— Да, сър — и затвори. Надигна се и погледна първата дама. — Съжалявам, госпожо. Казаха ми, че съвещанието не може да се прекъсва.

— Кой го каза? — попита тя.

— Господин Гейбъл.

— Господин Гейбъл се опитва да попречи на господин Худ да предаде важно съобщение на президента — каза Меган, — съобщение, което може да предотврати война. Трябва да се видя със съпруга си.

— Ефрейтор — каза Худ, — вие сте военен. Не трябва да приемате заповеди от цивилен. Настоявам да се обадите отново. Поискайте да говорите с офицер и повторете искането на първата дама.

— Ако господин Гейбъл ви създаде неприятности, аз ще поема отговорността — каза Меган.

Ефрейтор Кейн се поколеба, но само за момент. Вдигна телефона и остана прав, докато набираше номера.

— Господин Гейбъл — каза той, — искам да говоря с генерал Бърк.

Генерал Отис Бърк беше председател на Съвета на началници-щабовете.

— Не, сър — каза след малко Кейн. — Това е военен въпрос, сър. Отнася се до сигурността.

Последва нова пауза. Худ усети нещо солено в гърлото си. След миг разбра, че е кръв. Беше си прехапал езика. Отпусна се.

Няколко секунди по-късно гласът на ефрейтор Кейн и държанието му се промениха. Беше застанал мирно, тонът му беше съвсем официален. Говореше с генерал Бърк. Повтори молбата. След това младият часовий затвори. Погледна към първата дама.

— Съпругът ви ще се срещне с двамата — каза гордо той.

Меган се усмихна и му благодари.

Двамата тръгнаха бързо по коридора към залата за извънредни ситуации.

55.

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН ВТОРНИК, 11,22 ЧАСА

Дейвид Батат се отправи с несигурни крачки към стълбището.

Поради късния сутрешен час в хотела нямаше много хора. Неколцината, които минаха покрай него, попитаха дали има нужда от помощ. Американецът им каза, че се е нагълтал с дим, но ще се оправи. Прегърнал здраво железните перила, той бавно започна да слиза по бетонните стъпала. Когато стигна фоайето, Батат се облегна на стената близо до телефонните будки. Чувстваше се слаб и замаян и се страхуваше, че няма да може да се добере до посолството. Една жена от персонала на хотела, която се оказа заместник-управител, го попита кой е и в коя стая е отседнал. Батат ѝ отговори, че не е гост на хотела и че е бил на гости при приятел. Младата жена му каза, че пожарникарите са наредили всички да излязат навън. Батат я увери, че ще излезе веднага след като си поеме дъх.

Огледа фоайето. Вътре беше пълно с хора. Повечето бяха от персонала, но имаше и петдесет-шестдесет гости. Те се беспокояха за багажа си и задаваха най-различни въпроси, свързани с безопасността. Виждаше се, че не бързат да излязат навън. Във фоайето нямаше дим, а колите на пожарникарите току-що бяха спрели отпред.

Батат се беспокоеше за Одет. Възхищаваше се от държанието ѝ, когато тя тръгна да гони Харпунджията. Ако е изпитвала страх, не ѝ личеше. Щеше му се да се чувства малко по-сilen. Идеята да се изправи сама срещу Харпунджията никак не му харесваше. От дясната страна на Батат по коридора имаше страничен изход. Паркингът беше от дясната страна, а централният вход на хотела беше от ляво. Тъй като пожарните коли бяха отпред, той реши, че е по-вероятно да хване такси на паркинга. Ако не намереше, от другата страна на паркинга минаваше широк булевард. Беше го видял от прозореца, когато бяха

горе. Може би там щеше да успее да се качи на някой автобус от градския транспорт.

Батат се дръпна от стената и с мъка се помъкна през покрития с килим коридор. Усещаше, че отново има температура, въпреки че не се чувстваше по-зле. Организмът му се бореше с онова, с което го бяха инжектирали. По всяка вероятност ставаше въпрос за никакъв вирус, а не за химическо вещество. Ако успееше най-сетне да получи медицинска помощ, можеше да започне да се оправя.

Докато минаваше покрай телефонните будки, Батат усещаше, че зрението му е замъглено. Зад будките имаше няколко магазина, чиито витрини се отразяваха една в друга. Вътре нямаше нито клиенти, нито продавачи. Когато ги наближи, изложените вътре ризи, сувенири, куфари и играчки започнаха да се сливат пред очите му. Той примигна, за да вижда по-ясно, но нищо не се получи. Болестта и усилията през последния час го бяха изтошли повече, отколкото беше предполагал. Сериозно се замисли дали да не се върне във фоайето и да помоли дошлите заедно с пожарникарите медицински екипи да го закарат до болницата. Страхуваше се да отиде там да не би някой да го познае от предишната нощ и да започне да го разпитва за мъртвеца в стаята му. Обаче вече започна да се съмнява, че ще успее да излезе от хотела, камо ли да се добере до посолството.

Изведнъж в полезрението му се появи позната фигура. Американецът спря и примигна. Беше мъж, облечен в джинси и бяла риза, преметнал нещо през рамо.

Черна раница.

O, господи, помисли си Батат, когато мъжът го наближи. Знаеше кой е. Не се съмняваше, че и онзи го позна и беше наясно защо е в такова безпомощно състояние. Вероятно точно този човек го беше инжектиран с вируса на брега.

Харпунджията.

Убиецът току-що беше минал през страничната врата. Беше на десетина метра от него. В дясната си ръка държеше нещо, което приличаше на нож. Батат нямаше сили да се бори с него. Трябваше да се опита да се върне във фоайето.

Обърна се, но другият се движеше много бързо. Зрението му се замъгли съвсем и той се бъльсна в една от витрините. Бързо се отблъсна с рамо и с мъка продължи. Ако успееше да стигне до фоайето, дори и

да паднеше по лице, някой щеше да му се притече на помощ, преди Харпунджаията да го е настигнал.

Стигна до телефонните будки. Протегна лявата си ръка, за да може да се подпира на стената, докато върви. Една крачка, още една.

Беше изминал половината разстояние, когато усети как някакъв колосан плат се плъзга отпред по гърлото му. Ръкавел. Една силна ръка го дръпна назад, стягайки гърлото му.

— Последния път, когато се срещнахме, ми трябваше жив — изсъска убиецът. — Но сега не. Освен ако ми кажеш за кого работиш?

— Върви на майната си — изхриптя Батат.

Усети едно коляно да подпира кръста му. Ако Харпунджаията имаше намерение да го убие, докато е прав, той трябваше да се разочарова. Краката на Батат се подкосиха и той се свлече на пода. Харпунджаията веднага го освободи от хватката и застана пред него. Възседна Батат и натисна гърдите му с едното коляно. Американецът усети силна болка в гърдите. Едно или повече от ребрата му бяха счупени. Харпунджаията насочи ножа към лявата страна на гърлото му и опря острието точно под ухото му.

— Не — просъска той, впи гневен поглед в лежащия под него Батат. — Ти ще вървиш на майната си.

Батат беше прекалено слаб, за да се съпротивлява. Даваше си сметка, че онзи ще разпори гърлото му от едното ухо до другото, оставяйки го да се удави в собствената си кръв. Обаче нищо не можеше да направи. Нищо.

Почувства убождане в гърлото. Миг по-късно чу слабо изпукване и очите му се обляха в кръв. Мислеше, че ще го боли повече, когато му прережат гърлото. Но след първото убождане не последва болка. Не усети острието на ножа да разрязва кожата му. И още можеше да диша.

Миг по-късно чу второ изпукване. Примигна енергично, за да махне кръвта от очите си. Видя Харпунджаията надвесен над него, възседнал гърдите му. От рана в гърлото на убието му шуртеше кръв. Лицето му не беше изкривено, не изразяваше онзи ужас, който би трябвало да съответства на извършените от него престъпления. За миг в очите му се мярна недоумение и изненада. После убиецът ги затвори, ножът падна от ръката му и Харпунджаията се строполи на пода между Батат и телефонната будка.

Американецът остана да лежи на земята. Не знаеше какво точно се беше случило, докато Одет не се надвеси над него. Тя държеше в ръка пистолета със заглушител и гледаше надолу към Харпунджаията.

— Добре ли си? — попита тя.

Батат протегна ръка и опипа гърлото си. Като се изключи съвсем тънката струйка кръв от лявата страна, то беше непокътнато.

— Мисля, че съм добре — каза той. — Благодаря.

С пълзене и гърчене Батат успя да се отдръпне, а Одет се надвеси и разгledа Харпунджаията. Тя продължаваше да държи пистолета насочен към главата му, докато провери пулса му. После сложи пръстите си пред носа му, за да провери дали диша. Беше изстреляла в него два куршума — един в гърлото и един в гърдите. Бялата му риза вече беше прогизната от кръв.

— Радвам се, че тръгна след него — каза Батат. Извади носна кърпичка от джоба си и я притисна до раната си.

— Не успях да го настигна — каза Одет и се изправи. — Изгубих го. Но си помислих, че може да се върне обратно, за да прикрие следите си. Знаех кого от двама ни би могъл да разпознае.

Точно в този момент една прислужница във фоайето видя тялото и изпища. Батат погледна нататък. Тя сочеше към тях и викаше за помощ.

Одет заобиколи трупа, за да помогне на Батат да се изправи на крака.

— Да се махаме оттук — каза бързо тя. — Хайде. Колата ми не е далеч...

— Почакай — рече Батат. Той се наведе над тялото на Харпунджаията и започна да сваля презрамките на раницата. — Помогни ми да сваля това. Вътре може да има доказателства, които можем да използваме, за да разберем кои са съучастниците му.

Батат се изправи, като се подпираше на телефонната будка, а Одет преряза презрамките на раницата. След това подхвана Батат през рамо и го поведе по коридора.

Наблизиха вратата и тогава някой извика след тях.

— Стой! — изкреша един мъж.

Батат и Одет се обърнаха. Възрастен мъж от охраната на хотела беше застанал точно до телефонните будки. Одет оставил Батат да се

подпре на витрината на един от магазините и извади от задния си джоб полицейската карта. Показа я на човека от охраната.

— Аз съм Одет Колкер от трети отдел на градската полиция — каза тя. — Мъжът на пода е издирван терорист. Той предизвика пожара в 310-а стая. Погрижете се стаята да се запечата. Ще заведа партньора си до болницата, за да се погрижат за него, и след това ще се върна.

Одет не изчака отговора на мъжа и пристигането на някой друг от охраната. Обърна се и помогна на Батат да излязат от сградата.

„Добре се справи, каза си Батат. Повери на човека задача, накара го да се чувства важен, за да не им пречи.“

Свежият въздух и слънчевата светлина помогнаха на Батат малко да се съвземе. Беше сигурен, че това ще е последното му усилие. Чувстваше краката си като гумени и с мъка държеше главата си изправена. Добре, че поне вратът му не кървеше силно. Кърпичката задържаше кръвта.

Едва когато минаха през паркинга и заобиколиха хотела, една мисъл прониза съзнанието му. Одет го беше направила. Тя не само беше спасила живота му, но беше ликвидирала Харпунджията. Беше убила терориста, успял да се измъкне от преследването на всички европейски главни разузнавателни служби. Беше горд с малкото си участие в тази работа. Единственото неприятно нещо беше, че Одет вероятно нямаше да може да остане в Баку след случилото се. То трудно можеше да бъде обяснено на нейните началници. Ако Харпунджията имаше съучастници, те можеше да започнат да я търсят. Може би за нея беше време да смени самоличността си.

Пет минути по-късно Батат седеше в колата на Одет. Те потеглиха към американското посолство. Разстоянието беше кратко, но имаше нещо, което не можеше да чака. В скута на Батат беше раницата на Харпунджията. На гърба ѝ имаше малка заключалка. Той взе ножа на Одет и я отвори. Погледна вътре.

Имаше документи и един телефон „Зед-4“. Беше работил с такъв, когато беше в Москва. Бяха по-компактни и по-усъвършенствани от американския им прототип „Тас-Сатс“.

Батат извади телефона от кутията. На него имаше табло с азбуичник и няколко други бутона. Над тях се виждаше малък еcran от течни кристали. Той натисна бутона отлясно на екрана. Заради Харпунджията надписите бяха на английски.

За първи път, откакто беше пристигнал в Баку, Дейвид Батат направи нещо, което отдавна не беше правил.

Той се усмихна.

56.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 4,27 ЧАСА

Залата за извънредни ситуации беше просторно помещение с нисък таван, бели стени и флуоресцентни лампи, които хвърляха мека светлина. По средата имаше конферентна маса, а покрай три от стените бяха наредени столове. Към облегалките на столовете бяха монтирани компютърни монитори. Те осигуряваха на съветниците най-новата информация. На четвъртата стена беше монтиран телевизионен монитор, дълъг два метра и половина, с изключителна яснота на изображението. Той беше свързан с Националното бюро за разузнаване. На него можеха да се показват предавани чрез сателит образи в реално време с възможност за увеличение на предметите почти до един метър. Повечето от тези високотехнологични подобрения бяха направени през последните четири години и за тях беше използвана част от над двата милиарда долара, които бяха отпуснати за изграждане към Белия дом на съоръжения за спортуване, включително плувен басейн и тенисourt.

Худ и първата дама влязоха през вратата, която се намираше под големия телевизионен екран. Началник-щабовете на сухопътните, военноморските и военновъздушните сили и командващият корпуса на морските пехотинци бяха насядали от единния край на масата заедно с председателя на Съвета на началник-щабовете генерал Отис Бърг по средата. Той беше грамаден, широкоплещест мъж, наближаващ шестдесетте. Беше с бръсната глава и стоманеносиви, пронизващи очи, нагледали се на битки и политическа бюрокрация. Зад началник-щабовете седяха техните помощници. От другия край на масата бяха президентът, вицепрезидентът, шефът на АНС Фенуик, началникът на президентската канцелария Гейбл и заместникът на съветника по въпросите на националната сигурност Дон Роднър. Ако се съди по

напрегнатото изражение на лицата им, или съвещанието вървеше трудно, или прекъсването не им се нравеше, а може би и двете.

Няколко членове на Съвета на началник-щабовете не скриха изненадата си от появата на Худ и първата дама. Подобна беше и реакцията на президента. Той се канеше да стане, за да отиде в съседния кабинет и да разговаря със съпругата си. Хвърли смразяващ поглед на Меган и Худ, а после пак на Меган. Двамата спряха при началото на масата.

— Какво става? — попита президентът.

Худ погледна към началник-щабовете, които до един го гледаха с нетърпение. Не можеше да каже дали бяха изнервени от появата му, или от обсъждания проблем. Знаеше само, че не разполага с много време да изложи доводите си.

— Сър — каза Худ, — има все повече доказателства, че нападението срещу иранската петролна платформа не е било извършено от азербайджанци, а от иранци под ръководството на терориста, известен като Харпунджията.

Президентът се облегна в стола си.

— Защо? — попита той.

— За да може Иран да оправдае изпращането на свои бойни кораби в района и да завладее колкото може повече петролни находища — рече Худ.

— И да се изложи на риска от военна конфронтация със Съединените щати? — попита президентът.

— Не, сър — отвърна Худ. Той погледна към Фенуик. — Мисля, че има споразумение Съединените щати да не се намесват. После, когато напрежението спадне, ние просто ще купуваме петрола си от Техеран.

— И кога е било постигнато това споразумение? — попита президентът.

— Вчера, в Ню Йорк — отвърна Худ. — Вероятно след преговори в продължение на много месеци.

— Имаш предвид посещението на Джак в иранското представителство? — попита президентът.

— Да, сър — отговори Худ.

— Господин Фенуик не е бил упълномощен да дава подобно обещание — отбеляза президентът. — Ако го е направил, то е

невалидно.

— Може и да е, ако вие вече не сте на този пост — каза Худ.

— Това е смехотворно! — обади се Фенуик. — Аз бях в иранското представителство, за да се опитам да разширия нашите източници за разузнаване в Близкия изток. Вече обясних, че мога да го докажа документално. Мога да кажа с кого съм се срещал и кога.

— Всичко това е част от една голяма лъжа — рече Худ.

— Господин Роднър беше с мен — каза Фенуик. — Имам и паметните бележки от разговорите и с удоволствие ще назова имената на онези, с които съм разговарял. А вие с какво разполагате, господин Худ?

— С истината — отвърна без колебание той. — По тази причина вие се заканихте да ми попречите да се видя с президента.

— Заканих се да ви попречда да беспокоите президента — настоя Фенуик. — Тайни споразумения с Иран. Опит за отстраняване на президента от власт. Това не е истината, господин Худ, а параноя!

Вицепрезидентът погледна часовника си.

— Господин президент, извинете ме, че се намесвам, но губим ценно време. Трябва да продължим съвещанието.

— Съгласен съм — рече генерал Бърг. — Не съм в течение на тези взаимни обвинения и не ми е работа да казвам кой от тези господа е прав. Но независимо дали ще приемем нападателни или отбранителни действия, трябва да решим това бързо, ако искаме да дадем своевременен отговор на разполагането на ирански въоръжени сили в района.

Президентът кимна.

— Тогава, господин президент, генерал Бърг, продължете си съвещанието. Но ви моля да отложите военните действия колкото може по-дълго. Дайте ми време да довърша разследването, което сме започнали — рече Худ.

— Поисках доказателства за твърденията ти — каза президентът. Тонът му беше изключително спокоен. — Не ги получихме.

— Още не — рече Худ.

— Но ние не разполагаме с такова допълнително време, каквото мислех, че ще имаме за разследването. Трябва да действаме така, както ако заплахата в Каспийско море е реална — каза накрая президентът.

— Те искат да направите точно това — подчерта Худ. Беше започнал да проявява нервност и трябаше да се овладее. Едно избухване щеше да принизи силата на аргументите му. — Според нас тази криза е създадена умишлено и нейната цел е да постави под съмнение способността ви да управлявате.

— Хората спорят по този въпрос от години — каза президентът.
— Веднъж гласуваха против оставането ми на президентския пост. Обаче аз не вземам решения, основаващи се на резултати от допитвания до общественото мнение.

— Не говоря за политическия дебат — отбеляза Худ. — Имам предвид умственото ви и емоционалното ви състояние. Това ще е проблемът.

Фенуик тъжно поклати глава.

— Сър, наистина става въпрос за умствено състояние. През последните две седмици господин Худ беше подложен на огромно напрежение. Неговата непълнолетна дъщеря страда от психическо заболяване. Той самият се развежда. Нужна му е дълга почивка.

— Не мисля, че господин Худ трябва да излезе в отпуск — обади се първата дама. Тонът ѝ беше рязък и в него се усещаше гняв. В залата настъпила тишина. — Господин Фенуик, наблюдавах как в продължение на няколко седмици съпругът ми беше дезинформиран и заблуждаван. Господин Худ се зае с проблема по моя лична молба. Разследването му е методично и според мен разкритията му заслужават внимание. — Тя хвърли гневен поглед на Фенуик. — Или може би ще обвините и мен в лъжа?

Фенуик не каза нищо.

Президентът погледна към жена си. Меган беше застанала решително до Худ. В изражението ѝ нямаше нищо, което да подсказва, че търси извинение за намесата си. Президентът изглеждаше уморен, но според Худ, и натъжен. Не можеше да каже дали причината беше, че Меган беше сторила нещо зад гърба му, или защото чувстваше, че я беше подвел. И двамата мълчаха. Явно беше, че ще оставят този въпрос за обсъждане в друго време насаме.

След малко погледът на президента отново се насочи към Худ. В очите му още имаше тъга.

— Проявеното от теб беспокойство е взето под внимание и оценено — каза той. — Обаче аз няма да поставя под заплаха

интересите на страната, за да защитя моите. Особено пък след като не разполагаш с доказателства, че те са изложени на риск.

— Всичко, което искам, са още няколко часа — каза Худ.

— За съжаление, не разполагаме с такова време — каза президентът.

За момент Меган като че ли беше готова да прегърне съпруга си. Не го направи. Тя погледна към Фенуик и началник-щабовете.

— Благодаря ви, че ни изслушахте — каза тя. — Съжалявам, че ви прекъснахме.

Първата дама се отправи към вратата.

Худ не знаеше какво друго да каже. Трябаше да се върне в правителствената зала и да продължи да работи с Хърбърт и Орлов. Да се опита да открие нужните на президента доказателства, и то бързо.

Обърна се, за да последва Меган към вратата. В този момент се чу тихо звънене някъде в залата. Беше мобилен телефон. Звукът идваше от вътрешния джоб на сакото на Фенуик.

На него *не би трябвало да могат да му звънят тук*, рече си Худ. По стените на залата за извънредни ситуации имаше чипове, които пораждаха от време на време електрически импулси или създаваха възпрепятстващи мрежи. Те имаха за цел да пречат на подслушващи устройства да засичат телефонните разговори в периметъра на Белия дом. Блокирани бяха и мобилните телефони с едно изключение: трансмисиите от антените на правителствената система за сателитна връзка „Хефес“.

Худ се обърна в момента, когато шефът на АНС бръкна в джоба си. Фенуик извади мобифона и го изключи.

Ха така.

Ако сигналът беше преминал през мрежите за смущения, то ще трябва да е бил чрез свръхсекретната сателитна система „Хефес“. С кого Фенуик не искаше да разговаря точно в този момент?

Худ се наведе към шефа на АНС и издърпа телефона от ръката му. Фенуик се опита да си го вземе обратно, обаче Худ се отдръпна.

— Какво, по дяволите, правите? — попита той. Бутна назад стола си и се изправи. Направи крачка към Худ.

— Залагам кариерата си на карта заради едно хрумване — каза Худ. Той включи телефона и каза: — Да?

— Кой е на телефона? — попита обаждащият се.

— Това е телефонът на Джак Фенуик от АНС — рече Худ. Той тръгна към президента. — Кой се обажда?

— Името ми е Дейвид Батат — се чу ясно от другия край на линията.

Худ почувства как от раменете му падна огромна тежест. Поднесе телефона към президента, за да може и той да чува. Фенуик спря до тях. Не посегна да вземе телефона. Просто остана да стои там. Худ видя върху чии рамене се прехвърли смъкналата се от него тежест.

— Господин Батат, на телефона е Пол Худ от Оперативния център — каза той.

— Пол Худ? — каза Батат. — Защо отговаряте на този телефон?

— Това е дълга история — рече Худ. — Как се чувствате?

— Много по-добре от господин Фенуик — отвърна Батат. — Току-що ликвидирахме Харпунджията и му отнеме секретния телефон. Този номер беше начело в списъка на телефонните номера за незабавно набиране, записани от Харпунджията.

57.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 4,41 ЧАСА

Пол Худ се отдръпна в един ъгъл на залата, за да довърши разговора си с Батат. Беше важно да получи цялата информация за Харпунджията и за това, което се беше случило.

Докато Худ говореше по телефона, президентът Лорънс се изправи, погледна към жена си, която стоеше при вратата, и леко ѝ се усмихна, за да ѝ покаже, че с него всичко е наред и че тя е постъпила правилно. След това се обърна към Фенуик. Шефът на АНС продължаваше да стои до него с ръце, прибрани плътно до тялото, и с предизвикателен вид. Другите мъже останаха седнали около масата. Всички наблюдаваха Лорънс и Фенуик.

— Защо Харпунджията има прекия телефонен номер и кода за телефонен достъп през „Хефес“? — попита президентът. Гласът му звучеше по-уверено.

— Не мога да отговоря на този въпрос — каза Фенуик.

— Работил ли си с Иран за инсценирането на претекст да завземем петролните залежи на азербайджанците? — попита президентът.

— Не съм.

— Работил ли си заедно с някого за организирането на смяна в Овалния кабинет?

— Не, сър — отговори Фенуик. — И аз съм озадачен толкова, колкото и вие.

— Продължаваш ли да смяташ господин Худ за лъжец?

— Мисля, че е погрешно информиран. Нямам обяснение за това, което става — отвърна Фенуик.

Президентът се облегна в стола си.

— Никакво ли?

— Не, господин президент.

Лорънс погледна към седящите отсреща.

— Генерал Бърг, мисля да извикам веднага държавния секретар и нашия постоянен представител в ООН. Какво ще кажете да обявим средно ниво на бойна готовност за района?

На свой ред Бърг погледна колегите си. Никой не протестира. Генералът отвърна:

— Като имаме предвид неяснотата срещу кого точно трябва да се бием, напълно ме устройва жълтото ниво.

Президентът кимна. Погледна часовника си.

— Ще се съберем отново в Овалния кабинет в 6,30 часа. Това ще ми даде възможност да поработя с държавния секретар по въпроса какво да кажем за сутрешните новини. Искам хората да се успокоят за нашите войски и за съдбата на петролните ни доставки. — Той погледна към вицепрезидента Котън и към Гейбъл. — Ще поискам от министъра на правосъдието да разследва останалите въпроси, свързани с тази ситуация, колкото може по-дискретно. Искам той да установи дали е била извършена държавна измяна. Някой има ли други идеи? — В гласа на президента имаше нотка на предизвикателство.

Худ току-що беше завършил разговора с Батат и се канеше да се върне при масата, но остана да стои в ъгъла. Никой не се обади.

Вицепрезидентът се наведе напред и скръсти ръце върху масата. Не каза нищо. Гейбъл не се помръдна. Заместникът на Фенуик Дон Роднър беше забил поглед в масата.

— Няма никакви предложения, така ли? — настоя президентът.

Тягостното мълчание продължи още малко. След това вицепрезидентът каза:

— Няма да има разследване.

— Защо? — попита Лорънс.

— Защото до пладне ще получите три предизвестия за оставки на бюрото си — отговори Котън. — На г-н Фенуик, на г-н Гейбъл и на г-н Роднър. В замяна няма да има обвинения, преследване и никакво друго обяснение, освен че членове на правителството са изказали различни мнения относно политическата ни позиция.

Челото на Фенуик почervея.

— Три оставки ли, г-н вицепрезидент?

— Точно така, г-н Фенуик — отвърна Котън. Изобщо не погледна към шефа на АНС. — Срещу пълна амнистия.

На Худ не убягна подтекстът на казаното. Можеше със сигурност да твърди това и за президента.

Вицепрезидентът също беше участник в конспирацията. Той искаше другите да направят една жертва заради него, макар и неголяма. Напускайки правителството, високопоставени служители често правеха блестяща кариера в частния сектор.

Президентът поклати глава.

— Тук има група представители на правителството, които явно са заговорничели с един международен терорист да откраднат петрола на една страна, да го дадат на друга и да извлекат външнополитически дивиденти от това, като същевременно отнемат поста на президента на Съединените щати. И вие седите тук и арогантно заявявате, че тези хора фактически трябва да получат амнистия. А изглежда дори, че един от тях трябва да остане в правителството като заместник на президента.

Котън погледна към Лорънс.

— Да, точно това казах — рече той. — Алтернативата е един международен инцидент, от който ще излезе така, че САЩ са изльгали Азербайджан. Ще последват поредица от разследвания и съдебни процеси, които ще витаят над това правителство и ще се превърнат в единственото му завещание. Плюс един президент, който не е могъл да разбере какво вършат най-близките му съветници. Президент, чиято собствена съпруга има съмнения, че е умствено и емоционално изтощен. Това едва ли ще укрепи доверието на обществеността в неговите способности.

— Значи всеки да се измъкне — каза ядосан президентът. — Трябва ли да се съглася с това?

— Всеки да се измъкне — повтори спокойно вицепрезидентът.

— Господин вицепрезидент — обърна се генерал Бърг, — искам само да кажа, че ако имах оръжие, щях да ви надупча задника.

— Генерал Бърг — отвърна вицепрезидентът, — като се има предвид окаяното състояние на нашите въоръжени сили, аз съм уверен, че няма да улучите. — Той погледна към президента. — Нямаше да има война, никой нямаше да стреля по никого. С Иран щеше да бъде постигнат мир, отношенията щяха да бъдат нормализирани, а на американците щяха да бъдат гарантирани доставките на петрол.

Каквото и да се мисли за тези методи, всичко беше направено за доброто на нацията.

— Всеки път, когато се нарушават законите, това не е добре за нацията — каза президентът. — Вие застрашихте една малка страна, която се опитва да си стъпи на краката в постсоветската ера. Опитахте се да промените волята на американския избирател и изневерихте на доверието ми към вас.

Котън се изправи.

— Не съм направил нищо подобно, господин президент — отговори той. — Иначе щях да подам оставка. Ще се видим на съвещанието в 6,30 часа.

— Няма да има нужда от вас там — каза президентът.

— О! — възклика вицепрезидентът. — Сигурно ще предпочетете да се явя по телевизията днес, за да разкажа за политиката на правителството в Каспийския район.

— Не — отвърна президентът, — ще предпочета да подадете оставка заедно с другите.

Вицепрезидентът поклати глава.

— Няма да го направя.

— Ще го направите — настоя президентът. — И мотивът за оставката ви ще бъде „умствено изтощение“. Няма да правя от вас мъченик на една антиконституционна кауза. Намерете си друго поприще за действие, господин Котън.

— Господин президент, мисля, че много грешите — предупреди го Котън.

— Аз пък не мисля така — отвърна президентът. В погледа и в гласа му се доловиха стоманени нотки. — Вие сте прав, г-н Котън. Не искам скандал нито в национален, нито в международен мащаб. Обаче съм готов да изтърпя това, но да не оставя на един предател възможността да наследи президентския пост. Вие или ще подадете оставка срещу такава амнистия, или аз ще накарам господин Фенуик и неговите помощници да кажат на министъра на правосъдието какво знаем за вашето участие в тази операция.

Котън не каза нищо, само почervеня и запази мълчание. Президентът вдигна телефона пред себе си. Натисна един бутон:

— Ефрейтор Кейн!

— Да, господин президент.

— Моля, наредете на една невъоръжена група да се яви веднага в залата за извънредни ситуации — каза му Лорънс. — Тук има едни господа, които трябва да бъдат ескортирани до техните кабинети, а след това да напуснат Белия дом.

— Невъоръжена ли, сър? — попита Кейн.

— Точно така — каза Лорънс. — Няма да има никакви проблеми.

— Веднага, сър.

— Чакай пред вратата, когато свършиш — добави президентът.

— Хората ще дойдат при теб след малко.

— Да, сър.

Президентът затвори. Погледна към четиримата мъже.

— Още нещо. Информацията за вашето участие в тези събития не трябва да излиза от тази стая. Амнистията няма да се основава на нищо, което аз имам намерение да направя за вас. Помилването ви би било грях. Всичко ще се основава единствено на липсата на новини.

Четиримата се обърнаха и се отправиха към вратата. Меган Лорънс отстъпи встрани. Очите на Худ срещнаха нейните. Пъrvата лейди не скриваше гордостта си. Явно и двамата мислеха за едно и също нещо. Тя беше единственият човек, пред когото Лорънс щеше да отстъпи в този ден.

58.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

ВТОРНИК, 12,53 ЧАСА

В повечето разузнавателни служби е трудно да се разграничи денят от нощта. Това е така, защото за конспирацията и шпионажа няма почивка и контраразузнавачите и разузнавачите работят по двайсет и четири часа в денонощието. Екипите обикновено са в пълен състав. Това в особена степен се отнасяше за руския Оперативен център, тъй като се намираше под земята. Никъде нямаше прозорци.

Но генерал Орлов винаги знаеше кога е следобед. Разбираше го, защото тогава се обаждаше преданата му съпруга. Винаги звънеше малко след обяд, за да провери дали Сергей си е изял сандвича. Днес пак се обади, въпреки че не беше имала време да му го приготви, преди да излезе. Разговорът беше кратък. Това често се случваше. Когато той беше в космоса, бяха разговаряли по-дълго, отколкото сега в Оперативния център. Беше разговарял с Маша само две минути, когато на другия телефон му се обади Одет. Той каза на Маша, че ще ѝ позвъни по-късно. Тя разбра. Маша винаги разбираше. Орлов се прехвърли на другия телефон.

— Одет, какси? — попита с нетърпение генералът.

— Много добре — отвърна жената. — Изпълнихме задачата.

За момент генералът замълча. Той беше много загрижен за Одет и за мисията. Фактът, че тя беше жива и здрава и тържествуваща, го изпълни с гордост.

— Имаше някои усложнения — продължи Одет, — но се справихме. Няма други поражения.

— Къде се намираш сега?

— В американското посолство — отговори тя. — За господин Батат се полагат медицински грижи. След това ще отида в полицейския участък. Наложи се да покажа полицейската си значка в хотела на един служител, но мисля, че ще уредя въпроса с моя

началник. Харпундията предизвика пожар. Мога да кажа на капитана, че съм влязла, за да видя дали бих могла да помогна.

— Значи не искаш да напуснеш работата си, така ли? — попита Орлов.

— Мисля, че ще има някои интересни проблеми във връзка с всичко това — каза тя. — Искам да остана още малко.

— Ще обсъдим въпроса — каза Орлов. — Гордея се с теб, Одет. Знам, че и друг би се гордял с теб.

— Благодаря ви — отвърна тя. — Мисля, че днес Виктор се грижеше за мен, както и Дейвид Батат. Радвам се, че го накарахте да участва. Благодаря — каза тя.

Одет разказа още някои неща на Орлов за това, което се беше случило. Разбраха се да се чуят отново след шест часа. Ако се наложеше Одет да напусне Баку, имаше самолет на „Аерофлот“, който тя можеше да хване в осем вечерта. За миг Орлов остана да се наслади на ползите от победата. Първо, беше спечелил битката срещу един зловещ враг. Второ, беше взел правилното решение да изпрати Одет и Батат заедно в акцията. И, накрая, беше успял да помогне на Пол Худ. Не само върна един свой стар дълг, но отвори вратата за бъдещо потясно сътрудничество.

Одет каза, че Батат е разговарял с Пол Худ. Орлов нямаше какво да добави към това. Щеше да му се обади след няколко минути. Но първо искаше да запознае екипа, който участваше в преследването, с резултатите. Тъкмо се канеше да повика Гроски и Корсов, когато и двамата влязоха в кабинета му. Корсов държеше един лист, свит на руло.

— Генерале — каза той, — имаме новини.

— Добри ли са? — попита Орлов.

— Да, господине. Информацията, която американците ни дадоха за руската самоличност на Харпундията, се оказа много полезна.

— В какъв смисъл? — попита Орлов.

— Чрез нея можахме да разберем как той идва в Москва и изчезва без никой да го види — обясни Корсов. Той пристъпи напред и разгъна листа върху бюрото на Орлов. — Това е карта на старите железопътни маршрути на съветската армия — каза Корсов. — Както знаете, те излизат под земята далеч извън Москва и стигат до различни точки под града.

— Тяхното предназначение било да могат да бъдат вкарвани тайно войски в столицата за потушаване на бунтове и дори за отблъскване на чужди нападения — добави Гроски.

— Знам за тях — каза Орлов. — Пътувал съм по тези линии.

— Но това, което не знаете, е следното — рече Корсов.

Разузнавачът взе една писалка, за да посочи тънка червена линия. Тя водеше от станция на метрото „Киевская“ до няколко други станции около града. Корсов беше прав: Орлов не знаеше за нея.

— Както виждате, не е обозначена, въпреки че свързва главните точки на града — продължи Корсов. — Мислехме, че това е някакъв тунел за служебно ползване, но погледнахме в една друга, по-стара карта в архивите на ГРУ, за да бъдем сигурни. Okaza се, че това е един стар тунел на Stalin. Ако германската армия беше успяла да стигне в Москва през Втората световна война, Stalin щял да бъде евакуиран през тази система. Само неговите най-близки военни съветници са знаели за съществуването й. — Корсов отстъпи назад и скръсти ръце.

— Господин генерал, според нас ще бъде достатъчно да сложим по една видеокамера на входа и на изхода, за да заловим нашия плъх. Рано или късно Харпунджията ще се появи там.

Орлов погледна към картата за момент и след това се облегна в стола си.

— Разрешили сте много сложна загадка — каза той. — Свършили сте чудесна работа.

— Благодаря, господин генерал — каза гордо Корсов.

— За щастие — продължи Орлов, — днес Харпунджията беше убит. Единствените плъхове, които ще използват тунела, са на четири крака.

Долната устна на Гроски леко увисна, а Корсов гледаше в пълно недоумение.

— Обаче нямаше да можем да го обезвредим без вас и аз ще го отбележа в доклада си до президента — обеща Орлов. Той се изправи и се ръкува поотделно с двамата. — Гордея се с вас и много ви благодаря.

Разочароването на Корсов бързо премина. Гроски все още се мръщеше, но дори и постоянно му мрачно настроение не можеше да развали момента. Една неопитна жена и един болен мъж, двама бивши

врагове, бяха обединили силите си, за да надделеят над много силен противник. Чувството беше изключително.

59.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 5,04 ЧАСА

След като вицепрезидентът и хората му бяха изведени, президентът помоли Худ да го почака навън. Худ излезе от залата за извънредни ситуации, а президентът и Меган останаха сами при конферентната маса да разговарят. Президентът взе ръцете на жена си в своите. Изглеждаше спокоен и отново уверен в себе си.

Членовете на Съвета на началник-щабовете си тръгнаха бързо, след като групата на Котън беше изведена. Отправиха се с бързи крачки към асансьора. Преди да си тръгне, генерал Бърг се спря при Худ и му стисна ръката.

— Там, вътре, се справихте ловко и добре — рече генералът. — А и доста дръзко. Моите поздравления, господин Худ. Гордея се, че се познавам с вас. Гордея се, че съм американец.

Ако бяха казани от някой друг при подобни обстоятелства, тези думи биха прозвучали старомодно и малко сантиментално. Обаче системата беше сработила въпреки огромните сили и натиск, обединили се срещу нея. Генерал Бърг имаше основание да се чувства горд от това, което Худ беше направил.

— Благодаря ви, генерале — каза искрено той.

След като председателят на Съвета на началник-щабовете си тръгна, в коридора настъпи тишина, като се изключат откъслечни думи, които се чуваха от водения почти шепнешком разговор между президента и първата дама. Худ почувства облекчение, но все още беше като зашеметен от случилото се. Не вярваше, че средствата за информация ще приемат обясненията за груповите оставки на вицепрезидента и другите висши правителствени представители. Но това беше битка, която трябваше да водят други бойци и в друго време. Худ и екипът му бяха спасили президентството и бяха сразили

Харпунджията. В момента от всичко най-много искаше да се върне в хотела и да се наспи.

Президентът и първата дама излязоха след няколко минути. Изглеждаха уморени, но доволни.

— Твойт човек в Баку каза ли още нещо? — попита президентът, когато се приближи до Худ.

— Всъщност не, сър — рече Худ. — Сега се намира в американското посолство. Пак ще разговаряме. Ако има някои нови сведения, веднага ще ви уведомя.

Президентът кимна. Той и Меган застанаха до Худ.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш, но с госпожа Лорънс искахме заедно да ти благодарим — каза президентът. — Тя ми каза, че си работил по случая без прекъсване от неделя вечерта.

— Измина един безкраен ден и половина — призна Худ.

— С най-голямо удоволствие мога да ти предложа да се наспиш и горе, ако искаш — рече президентът, — или някой шофьор да те откара у дома.

— Благодаря ви, сър — отвърна Худ. Той погледна часовника си.

— Голямото движение няма да започне преди шест часа, така че ще успея да се прибера навреме. Ще сваля прозореца на колата и ще подиша чист въздух.

— Щом така искаш — каза президентът и му подаде ръка. — Чака ме още работа. Меган ще те съпроводи до горния етаж. Благодаря ти още веднъж за всичко.

Худ пое ръката на президента.

— За мен беше чест, сър.

След като президентът си тръгна, Меган се изправи пред него. В очите ѝ имаше сълзи.

— Ти го спаси, Пол. Докато стоях вътре, видях го как се завръща от там, където го бяха закарали.

— Той се справи сам — рече Худ. — А без сигнала от ваша страна аз не бих предприел никакви действия.

— Пол, поне веднъж в живота си престани да се подценяваш — каза Меган. — Вътре ти пое всички възможни рискове. Ако нещата се бяха развили по друг начин, ти щеше да бъдеш съсипан.

Худ сви рамене.

Меган се намръщи.

— Сигурно се подразни от това, което казах. Обаче Майкъл е прав в едно нещо. Ти си изморен. Сигурен ли си, че не искаш да си починеш, преди да си тръгнеш?

— Да — рече Худ. — Има още някои неща, които трябва да изясним, а искам и да се обадя на Шарън.

— Как вървят нещата там? — попита Меган.

— Толкова добре, колкото би могло да се очаква — отвърна той.

— Харлей е в болница и сега вниманието ни е съсредоточено върху това.

Меган докосна ръката му.

— Ако имаш нужда да поговориш с някого, аз съм тук.

Худ благодари и се усмихна. Качиха се заедно в асансьора, а след това той се отправи към колата си. В далечината се чу рев от моторите на самолет. Худ погледна нагоре, докато отключваше вратата на колата. В другия край на Белия дом се забелязваха първите признания на зазоряването.

Това му се стори напълно в реда на нещата.

60.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 6,46 ЧАСА

Когато стигна до службата си, Худ се почувства изненадващо бодър.

Майк Роджърс си беше отишъл. Два часа по-рано беше оставил записано гласно съобщение за напрежение по границата между Индия и Пакистан. Уведомяващо също, че се прибира у дома, за да почине, преди да отиде на съвещание в Пентагона. Въпреки че официално генерал Роджърс се числеше към Оперативния център, често го викаха да даде оценката си за горещите точки в различни части на света.

Боб Хърбърт беше все още буден и „готов за действия“, както сам се изрази. Пристигна в кабинета на Худ и бързо го запозна с подробностите, казани му от Орлов около Харпунджията и действията му. След това го попита как са се развили нещата в Белия дом.

Хърбърт слушаше внимателно, докато директорът му обстойно го запозна с фактите. Когато свърши, шефът на разузнаването въздъхна.

— А аз седях тук да събирам информация, докато ти си бил на бойното поле и си спасявал Америка и Конституцията от демагогия.

— Някои хора извадиха късмет — рече сдържано Худ.

— Да, така е — съгласи се Хърбърт. — Но не ти завиждам.

— Така ли?

За момент Худ се замисли, а после точно преди Хърбърт да продължи, се сети какво ще последва.

— Бих искал аз да му видя сметката на Харпунджията — каза тихо Хърбърт. Погледът му се рееше някъде надалеч, мислите му също. — Щях да го направя бавно. Много бавно. Щях да го накарам да страда, както аз страдах без жена си.

Худ не знаеше какво да каже и затова замълча.

Хърбърт погледна към него.

— Събра ми се много отпуск, Пол. Мисля да се възползвам от това.

— Разбира се — отвърна Худ.

— Искам да отида в Баку и да се срещна с онази жена Одет — продължи той. — Искам да видя къде е станало.

— Разбирам — каза Худ.

Хърбърт се усмихна. Очите му се навлажниха.

— Знаех, че ще ме разбереш. — Гласът му секна. — Погледни ме. През последните две седмици ти изложи на опасност задника си на фронтовата линия, а аз се скапах.

— Държиш тази болка в себе си вече близо двадесет години — рече Худ. — Трябва да я накараш да излезе. — После се усмихна и каза: — Аз също ще се скапя, Боб. Един ден всичко, което стана в ООН, в Белия дом, няма да ми се размине и ще се разпадна.

Хърбърт се усмихна.

— Дръж се поне докато се върна от отпуската, за да мога да ти събера чарковете.

— Разбрало — каза Худ.

Хърбърт заобиколи с количката бюрото на Худ и топло го прегърна. После се завъртя и напусна кабинета.

Худ разговаря накратко по телефона с генерал Орлов. Благодари му за всичко, което беше направил, и му предложи да работят заедно за обединяване усилията на техните системи. Да създадат един вид Интерпол за управление на кризи. Орлов с готовност прие идеята. Споразумяха се да поговорят върху нея на следващия ден.

След като приключи разговора с Орлов, Худ погледна часовника на компютъра. Беше още рано да звъни у дома. Реши да отиде до хотела и да се обади на Шарън и на децата от стаята си. Там нямаше да го прекъсват с други обаждания и да го разсейват.

Излезе от кабинета и се качи на горния етаж. Поздрави хората от дневния екип, които бяха започнали да пристигат: Даръл Маккаски, Мат Стол и Лиз Гордън. На всеки каза да отиде при Боб Хърбърт, за да се осведоми по-подробно. Каза им също, че по-късно през деня сам ще им разкаже за случилото се.

Докато стигне до паркинга, започна да се скапва. Действието на кофеина вече беше преминало. Организмът му определено вече се преддаваше. Когато наближи колата, видя Ан Ферис. Тя тъкмо

минаваше с автомобила си през портала. Секретарката по печата го видя, махна му с ръка и продължи. Свали прозореца и попита:

— Всичко наред ли е?

Худ кимна.

— Просто съм уморен — отвърна той. — Боб е още вътре. Той ще те запознае с подробностите, въпреки че няма да даваме съобщения за печата. Засега не.

— Накъде си се запътил? — попита тя.

— Връщам се в хотела. Трябва да си почина.

— Качи се да те закарам. Струва ми се, че не трябва да караш.

— Не знам кога ще се върна обратно — отвърна Худ. — Колата ще ми трябва.

— Ще се върнеш още този следобед — каза Ан. — Познавам те. Ще подремнеш два-три часа и пак ще дойдеш. Просто се обади, като се събудиш, и аз ще те докарам.

Предложението му се стори примамливо. Вече наистина не му се шофираше.

— Добре — каза той.

Заобиколи и седна на седалката до нея. Затвори очи и тя трябваше да го разбуди, когато пристигнаха. Беше страшно изморен. Ан остави колата отпред и го заведе до стаята.

След няколко минути се върна, седна зад волана и се замисли за момент.

— Да става каквото ще — рече тя. Вместо да потегли, оставил колата на паркинга и се върна обратно.

Худ тъкмо беше свършил краткия си разговор с Шарън. Жена му каза, че нищо не се е променило.

Свали си обувките и вратовръзката и точно си разкопчаваше ризата, когато на вратата се почука. Сигурно беше прислужникът на етажа с някой факс от службата или от адвоката. Никой друг не знаеше, че е тук. Извади банкнота от един долар от портфейла си и отвори вратата. Изненада се, когато видя Ан.

— Благодаря, но не съм дошла за бакшиша — рече тя.

Худ се усмихна и я пусна да влезе.

Ан все още беше със сакото си, но изглеждаше по-различно. Беше някак по-достъпна. Сигурно е от очите й, реши той.

Затвори вратата зад нея. Когато го направи, се изненада от още нещо. Беше доволен, че се беше върнала.

ЕПИЛОГ

БАКУ, АЗЕРБАЙДЖАН

ВТОРНИК, 15,00 ЧАСА

През цялата сутрин и в ранния следобед изненадите следваха една след друга за Рон Фрайдей, като всяка беше по-голяма от предишната.

Първо бе изненадан да завари Дейвид Батат в посолството. За агента на ЦРУ се грижеше медицинска сестра. Изглеждаше в доста добро здраве и дори с по-бодър дух.

Фрайдей беше още по-изненадан да чуе, че една местна полицайка беше убила Харпунджията. Самият той нямаше да знае как да го открие или как изглежда. Не можеше да си представи как полицайката се беше добрала до него. Може би беше станало случайно или бяха събркали. Може би са взели за Харпунджията някой друг. Властите обаче предполагаха, че точно този човек е отговорен за нападението на иранската петролна платформа. По настояване на Съединените щати военната мобилизация в Азербайджан беше отложена и се водеше разследване.

Но най-голямата изненада беше обаждането на секретарката на Джак Фенуик, Дори. Нейният шеф, Дон Роднър, Червения Гейбл и вицепрезидентът тази сутрин бяха подали оставка. Дори не знаеше нищо за операцията, предприета от Фенуик, и беше изумена от новината. Фрайдей също беше изумен. Не можеше да си представи как всичко беше разкрито. Не можеше да си представи как се е почувстввал стariят му наставник. Щеше му се да можеше да поговори с него, да му каже нещо ободрително.

Обаче Фрайдей не можа да се свърже по мобифона с Фенуик. Обади се друг, който бързо затвори. Не знаеше дали срещу шефа на АНС ще има разследване и дали то изобщо ще стигне до него. Обикновено Фрайдей не докладваше директно на Фенуик. Обаждаше се на заместник-директора, отговарящ за въпросите на Южна Азия Т.

Пери Корд. Нямаше причини да стигнат до него. Корд не знаеше нищо за другата дейност на Фенуик.

Въпреки това след като размисли дали да остане в Баку, Фрайдей реши, че ще е по-добре да си тръгне. Щеше да отиде някъде, където да бъде под по-малко наблюдение. Място, което не беше толкова във фокуса на международния печат през последните няколко седмици.

За щастие по границата между Индия и Пакистан напрежението се засилваше, а този район влизаше в ресора на Корд. Фрайдей уреди, вместо да изпращат някой от Вашингтон, да бъде прехвърлен в посолството в Исламабад, за да събира разузнавателни сведения на място. На следващата сутрин имаше полет на Пакистанските международни въздушни линии от Москва. Щеше да лети от Баку тази вечер, за да е сигурен, че ще го хване.

Щеше да е хубаво, ако при Фенуик нещата се бяха развили според плана, помисли си той. С Котън в Белия дом Фенуик щеше да има безprecedентен достъп до него и власт. Освен това всички, които бяха допринесли за промяната, щяха да бъдат възнаградени. Не само за техния принос, а по-скоро заради мълчанието им. От друга страна, една от причините, поради която Фрайдей беше преминал на работа в разузнаването, беше предизвикателството. Опасността. Беше си свършил работата и това му беше доставило удоволствие. Беше премахнал един агент на ЦРУ, един фукльо, каквито бяха повечето агенти на Управлението. Това беше от нещата, които бяха крепили Фрайдей през целия му живот. Тази самонадеяност не беше попречила на Томас Моор да влезе в капана, който му беше приготвило АНС.

Е, добре, каза си Фрайдей. Събитията не бяха се развили, както беше планирано. Щеше да премине към следващата задача. Това също беше едно от нещата, които Рон Фрайдей харесваше в разузнаването. Никога не беше същото. Никога не знаеше с кого или срещу кого ще работи. В Исламабад например въпросът не беше само да се изпрати подходящият човек на мястото на събитието. По-важното беше този човек да бъде изпратен бързо. Корд беше чул, че някой от Оперативния център бил извикан за консултации във връзка с пакистанско-индийската ситуация и вероятно ще бъде изпратен в района. През последните няколко години Оперативният център беше поел голяма част от работата на екипа на Фенуик, Това се отрази на текущия бюджет и стана причина за противоборство с АНС. Фенуик успя да

получи парите, които искаше, но в резултат съперничеството от разгорещено стана направо яростно.

Фрайдей внимателно разглоби и прибра в багажа си една карабина заедно с две кутии патрони. Тъй като щеше да пътува до Исламабад с дипломатически паспорт, багажът му нямаше да бъде проверяван. Да се натрие носът на Оперативния център беше важно. Обаче в Баку и на други места Фрайдей беше показал, че надхитрянето на един съперник не е единственият начин за борба с него.

Който и да беше този Майк Роджърс, той тепърва щеше да се увери в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.